

Tự tình lúc 0 giờ

Thơ, tản văn

Liêu Hà Trinh

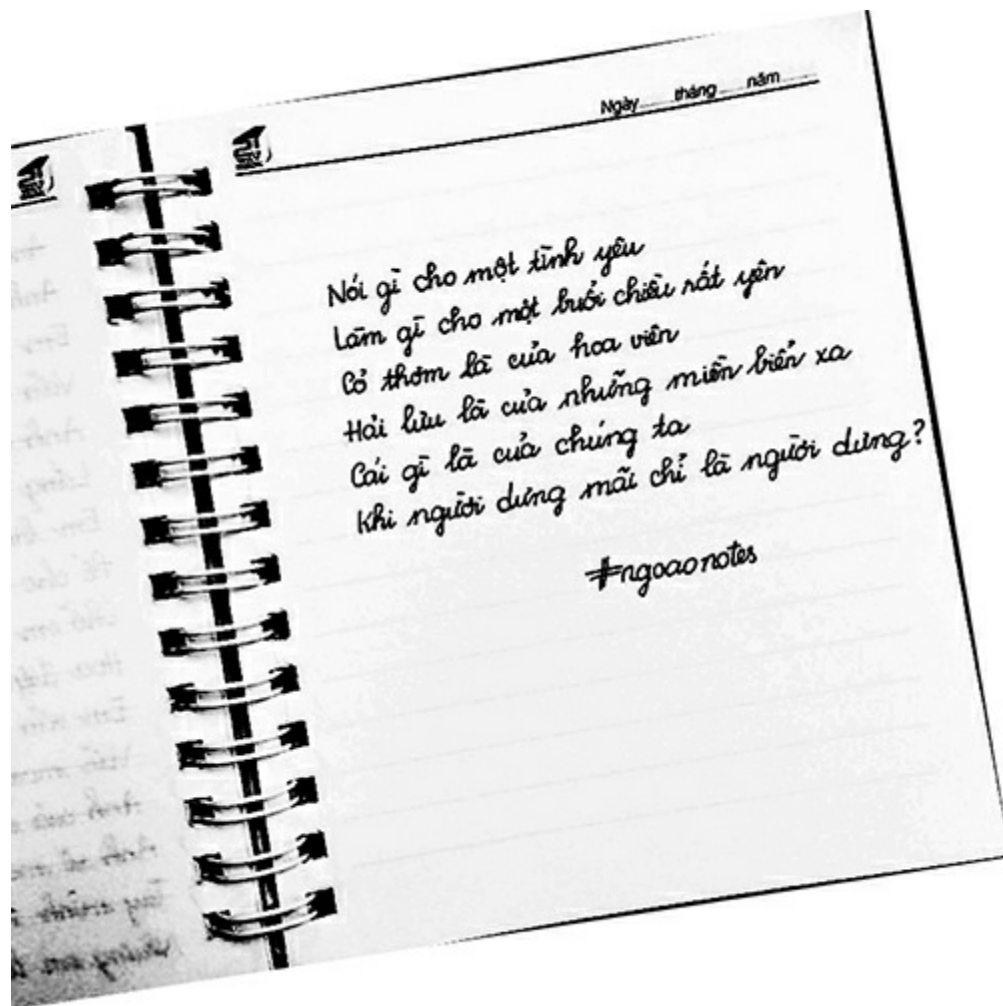
Tự tình lúc 0 giờ

Thơ, tản văn

Liêu Hà Trinh

THƠ

Thơ là niềm an ủi vỗ về từ một cô gái luôn nghĩ rằng sứ mệnh mình đang theo đuổi chính là viết viết và viết để chiều chuộng mình cùng những tâm hồn cô đơn khác trong thành phố. Yêu Tự Do và Cô Đơn một cách thủy chung và đau bền bỉ, như yêu một người tình không bao giờ cưới...

Giá như chúng ta đều hiểu rằng tận cùng của nỗi cô đơn mới chính là cuộc tình son sắt viên mãn, nơi sự hòa hợp là mãi mãi. Giá như khái niệm một mình được gác lại, thay vào là "voucher tự thưởng: hò hẹn với chính mình".

Bạn sẽ sẵn sàng nắm tay chính mình đi khắp thế gian chứ?

AI CẤM LÀM THƠ

Ai cấm tôi làm thơ

Ai cấm thôi mơ mộng!?

Ai cấm mình lóng ngóng

Lơ lửng ở trên trời

Mặt đất chật quá thôi

Bảy tỷ người chen chúc

Chẳng khác gì địa ngục

Mình sợ, trốn trên này

Nằm giữa những đám mây

Trôi về hồi còn nhỏ

Trôi về trong từng ngõ

Dừng ở khu phố Tàu

Mình thấy bà nhật rau

Nấu nồi canh thơm phức

Mình thấy ngày oi bức

Chị em họ tắm sông

Mình hét: “Có vui không!?”

Nhưng không ai nghe cả...

Mình trôi về mờ mả

Thấy bà ngoại rất buồn

Miệng nhắc đến mẹ luôn

“Hãy yêu thương sức khỏe”

Mình thấy thời non trẻ

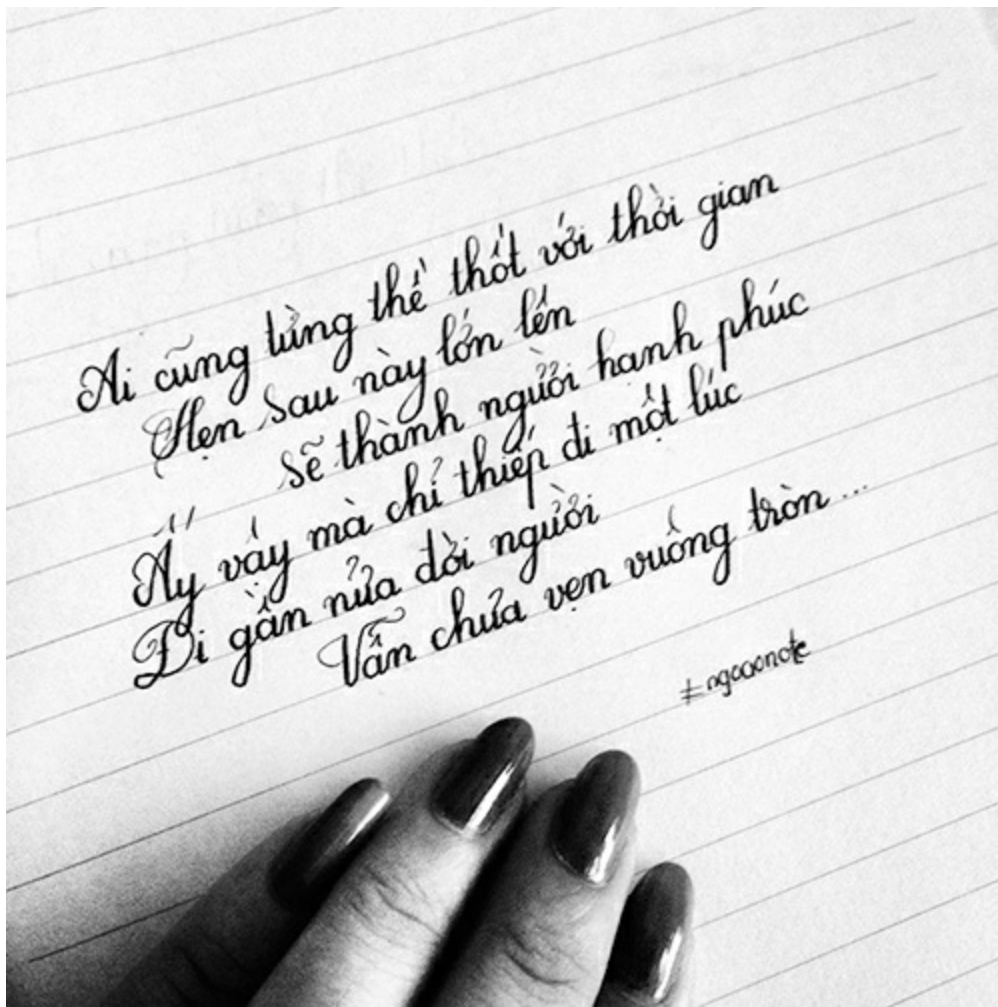
Vụng dại mỗi tình đầu

Đám mây trôi đến đâu

Mình đau đầu đến đó!

Mình xuống mây, chạm ngõ

Căn nhà góc phố quen
Mình thấy nhà tắt đèn
Hàng cây xanh chết cả

Trời ơi tàn nhẫn quá!
Sử quân tử của tôi
Các người giết mất rồi
Người bạn thân tôi đấy...
Đám mây trên cao thấy
Vội sà xuống đón mình
Đám mây chỉ làm thỉnh
Đưa mình đi đến đó
Đây là căn phòng đỏ
Hầm rượu của chúng mình
Tóc ngắn vẫn rất xinh

Ngồi đắm chiêu hút thuốc
Mình kể chuyện rất nuốt
Tóc ngắn phá ra cười
Cô bảo thật là vui
Vì có mình là bạn...
Bỗng nhiên sao choáng váng!
Ký ức lại tràn về
Tựa nước lũ tràn đê
Tựa thủy tinh đang vỡ...
Chưa kịp xong bờ ngõ
Căn phòng biến mất rồi
Chỉ còn mỗi mình thôi
Lặng im tô son đỏ
Anh đứng sau mình đó
Ôm khẽ, ngọt thì thầm
“Chẳng cần mộng trăm năm
Cảm ơn em, tri kỷ...”
Ôi những điều trân quý
Chỉ dám kể trong thơ
Thôi ai bảo tôi khờ
Chỉ gật đầu, khờ thật!
Thôi mai lan cúc trúc
Các bạn tỏa hương đi
Mình gom theo đom đóm
Về nơi chẳng có gì.

Chương 1. PHẢI LÒNG MỘT AI ĐÓ

Cái cảm giác ấy dễ chịu đến nỗi, bạn tưởng mình đang ở trên một đám mây. Bạn mỉm cười ngả lưng xuống và tự hiểu rằng nó còn có thể tốt đẹp hơn nữa. Trước khi đám mây tích đủ điện và gây bão, đó vẫn là vị trí tốt nhất để ngắm cầu vồng. Thế nên, trong một ngày rực rỡ thế này, tạm thời nên hạnh phúc với trời xanh và đôi chân không chạm đất...

No.1 THƯ TÌNH KHÔNG GỬI

Đến một lúc nào đó, họ rồi sẽ ra đi

Mang theo bên mình nhiều thứ, hơn hành lý.

Trong đó có cả những khoảng không mòng mị

Nhỏ xíu mà trống hoác chẳng thể đầy

... Anh có hiểu ý nghĩa của thư tay?

Khi thế giới ảo ngắn hơn, chỉ cần viết caption và thêm tag

Thế nhưng em, mong anh hít sâu mùi mực nhạt

Cứ thế mà tưởng tượng ra dáng em ngồi...

Số là cũng đã lâu mình không gặp đấy thôi

Nên em mượn lá thư, nét chữ nghiêng gắm gửi

Đầu thư, xin chào anh trẻ tuổi

Xuống đầu dòng, là ba chấm lặng im.

Em chỉ nghĩ được lời chào thôi

Chẳng biết viết gì thêm

Sợ mấy dòng hỏi han lại thảo mai xa lạ

Nếu hỏi anh còn nhớ em không?

Thì ra khiên cưỡng quá...

Vờ hỏi cuộc sống thế nào?

Thật ra em đã biết cả rồi...

Em chẳng biết nói gì, nên để lại dấu son môi

Gửi trả anh, nụ hôn đầu tháng Chín

Trước biển xanh, màu mắt anh bịn rịn

Tay không rời, trên xe buýt tiễn em...

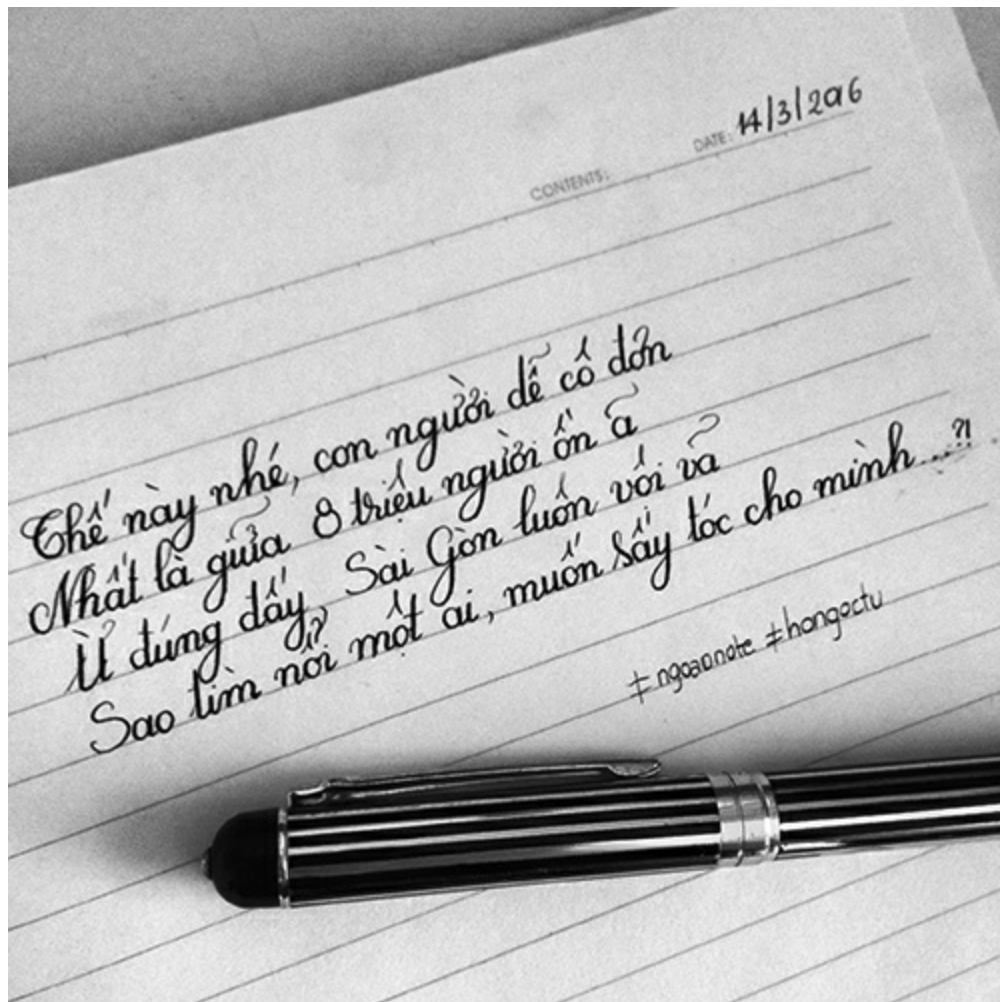
Chuông đổ 12 giờ, thật tội nghiệp Lọ Lem

Xiêm y lung linh giờ biến đâu mất cả

Chỉ còn chúng ta, người làm công vất vả

Lo chạy đuổi đồng tiền, quên mất việc yêu đương.

Xe buýt chạy đến chặng giữa đường
Em mới nhớ ra, chưa ôm anh lần cuối
Em hẹn mùa sau, ngày nắng mới
Dẹp hết những bộn bề, ta lại sẽ gặp nhau.
Thế mà từ dịp ấy, đã lâu
Mình bật tin, chẳng còn nhau anh nhỉ?
Riêng mùi áo sơ mi, em nhớ kỹ
Nhưng không thể tả hết trong thư này, e lại thật làm phiền!
Giấy một mặt, nên chẳng dám viết thêm
Em sợ ở chỗ anh, biển xanh làm ướt cả
Phiền anh đọc, rồi xé đi! Tơi tả!
Trả ta về trong gió biển hư vô!

No.2THƯ TÌNH KHÔNG GỬI

Xin chào Người Trẻ Tuổi

Hôm nay đã đi đâu?

Em lại viết cho anh một lá thư (dĩ nhiên chẳng phải lá thư đầu)

Nhưng sẽ (lại) được cất trong hòm thư – nơi không bao giờ gửi

Đầu tiên, em xin lỗi anh vì chuyện mình thiếu muối

Chẳng có đủ công danh để nhàn nhã mê cuồng

Tiếp thư, xin lỗi anh vì những lúc ghen tuông

Block facebook xong lại gỡ ra, quá hèn luôn anh nhỉ?

Mấy dòng thư này, sẽ không nhiều hoa mỹ

Nói trắng ra là thẳng góc giống hình vuông

Viết ra để anh biết em chẳng phải nói suông

Rằng “thích anh”, “thương anh” cho vui miệng.

Ngày đầu mình nắm tay, em run như giật điện

Ngày đầu mình nhắn tin, em tủm tỉm cười hoài

Anh bảo “trong mối quan hệ này, anh là ai?”

Em nghĩ hồi lâu, góc nghịch trả lời “là người lạ”

Rồi ứng xử với nhau ngây ngô khờ dại quá

Như con nít lên năm lần đầu tập nghịch chơi!

Rõ là mình thích nhau rõ như mười

Thích được bên nhau, thơm má nhau suốt ả

Thích được vuốt tóc nhau, thơm trán “anh đi làm nhá!”

Thích được rúc vào chăn, đọc sách em nghe

Thích uống rượu say đến bết nhe

Rồi mở nhạc chill, nhìn nhau cười khúc khích...

Thích bộp vào mặt nhau những lời cay bưng tỉnh

Rồi chát chua, nhận ra ai đó chẳng của mình!

Vậy đấy. Thư chẳng phải để biện minh

Chỉ ghi chú lại, từng thương nhau thiệt đó!

Nhưng nghĩ lại những điều gì bỏ ngỏ

Không rõ ràng thì cũng mập mờ bay...

Có lẽ chuyện mình bắt đầu lúc chẳng hay

Rồi kết thúc lúc nào không thể biết

Rồi từ đó ngây thơ đi biên biệt

Đám thư tình, cũng được viết, để đau...

No.3THƯ TÌNH KHÔNG GỬI

Đã lâu rồi chẳng ai cả đến chơi

Đến món salad, cũng chẳng buồn trộn nấu

Nụ cười héo, chắc nhỏ còn một mẩu

Dao thìa xinh, được dọn cất đi

Đã lâu rồi, từ lúc người ấy đi...

Không ai đứng trong bếp, cho mình ôm hôn nữa

Từ lâu rồi, chén bát mình tự rửa

Cũng hơi nhớ người la: “Sao hậu đậu thế này?”

Từ bao giờ nhỉ, đám hoa tay

Cũng không thôi thúc ta, ngồi vào giá vẽ?

Không còn tương tư, về mối tình tươi trẻ

Không còn đến quán “Chổi 3 Cây” để làm bánh quy dừa

Chắc tại không còn ai ghé đến lúc giữa trưa

“Chào ai đó, xin nghỉ nhờ tí nhé?”

Không còn ai xem mình là cô bé

Tặng quà xinh, đính kèm cả nụ cười.

Rồi vội đi, kéo theo cả bầu trời

Mình len lén, trộm nhìn qua khe cửa...

Đã lâu rồi, bao lâu, không nhớ nữa...

#1

Ngày đầu của nhau

Tim reo vội vã

Hoàng hôn trên má

Tim ở trên đầu

Mắt thấy gì đâu

Toàn màu son đỏ

Nỗi buồn bỏ xó

Trên cốc nước trà

Em ngả người ra

Nụ cười tỏa nắng

Anh vài giây lặng

Sợ mất khắc này

Sợ nói chia tay!

Vì tình đẹp quá

Sợ ngày vội vã

Chẳng kịp chờ nhau

Sợ cái hôn sâu

Thành ra tất trở

Sợ người đi – ở

Sợ kẻ thứ ba

Sợ cả đóa hoa

Cứ mau tàn héo

Sợ người ngọt dẻo

Khối kẻ thèm thuồng

Sợ nắm rồi buông

Sợ yêu lắm ấy!

#2

Yêu như thơ trẻ

Hay chúng mình cứ mãi hồn nhiên đi

Dụi đầu vào nhau

Như một con mèo nhí?

Một con mèo ngoan

Sẽ được vuốt ve thủ thi

Gãi nhẹ trên lưng

Để đôi mắt nhắm nghiền

Chắc là mình sẽ được bình yên
Nếu bớt mấy phần ‘người lớn’ lại
Như ‘nghĩ xa’, ‘tự suy’ rồi ‘tùng trái’
Để đẩy nhau vào trong trách móc đòi đòi
Hãy cứ cười
Như con trẻ thôi
Cười những khuyết điểm của nhau
Bằng ánh nhìn chân thành nhất
Yêu và cần
Như thương một con vật
Mà là vật cưng!
Được bảo bọc nâng niu
Tình yêu là người bạn nhỏ khó chiều
Đừng để bạn buồn
Hay bạn đói
Đừng lướt thật nhanh
Xin đừng vội!
Dịu dàng với tình yêu
Như với đứa trẻ thôi...

#3

Cảm ơn

“Đừng cảm ơn anh nữa!
Nghe khách sáo làm sao...”
Nhưng tình yêu đẹp quá
Biết phải nói thế nào...
Em cảm ơn đôi mắt
Em cảm ơn nụ cười
Cảm ơn môi anh nữa

Những cảm giác tuyệt vời!

Cảm ơn vì vuốt tóc

Cảm ơn đã nắm tay

Cảm ơn vì xin lỗi

Cảm ơn những đắng cay!

Cảm ơn vì xa cách

Cảm ơn đã nhớ nhau

Cảm ơn vì ôm siết

Xoa dịu những nỗi đau

Ngày mai đi hai hướng

Anh hãy nhớ, biết đâu...

Lời cảm ơn khách sáo

Cũng là phép nhiệm màu!

#4

Em cần anh

Một người đàn ông

Biết để chi không?

Vì em không với tay

Tự thoa lotion lên lưng được

Sẽ có những chuyện xảy ra

Không biết trước

Giống như là ổ điện

Xui xẻo

nổ cái bùm

Em – bánh bèo vô dụng

Sẽ hoảng um!

Trong khi anh

Sẽ bình tâm

Đi ngắt cầu dao điện

Sẽ có nhiều ngày em làm biếng

Phiền anh dậy sớm

Nấu ăn giùm

Trước sân nhà

Sử quân tử xanh um

Em cần anh

Thỉnh thoảng ghé mắt ra

“Lá khô kia đủ để cho vào bao tải nhỉ?”

Những lúc ấy em sẽ cười hi hí

Lại là anh

Xắn tay áo ra vườn.

Bàn trang điểm có một cái gương

Em cần một người

Ngồi yên

Ngắm nhìn mình chải tóc

Ngắm nhìn em trán nhăn môi hằn học

“Sao đêm qua hai giờ sáng mới về?”

Em rất cần

Một người mở miệng chê

Em ơi tại sao da khô thế

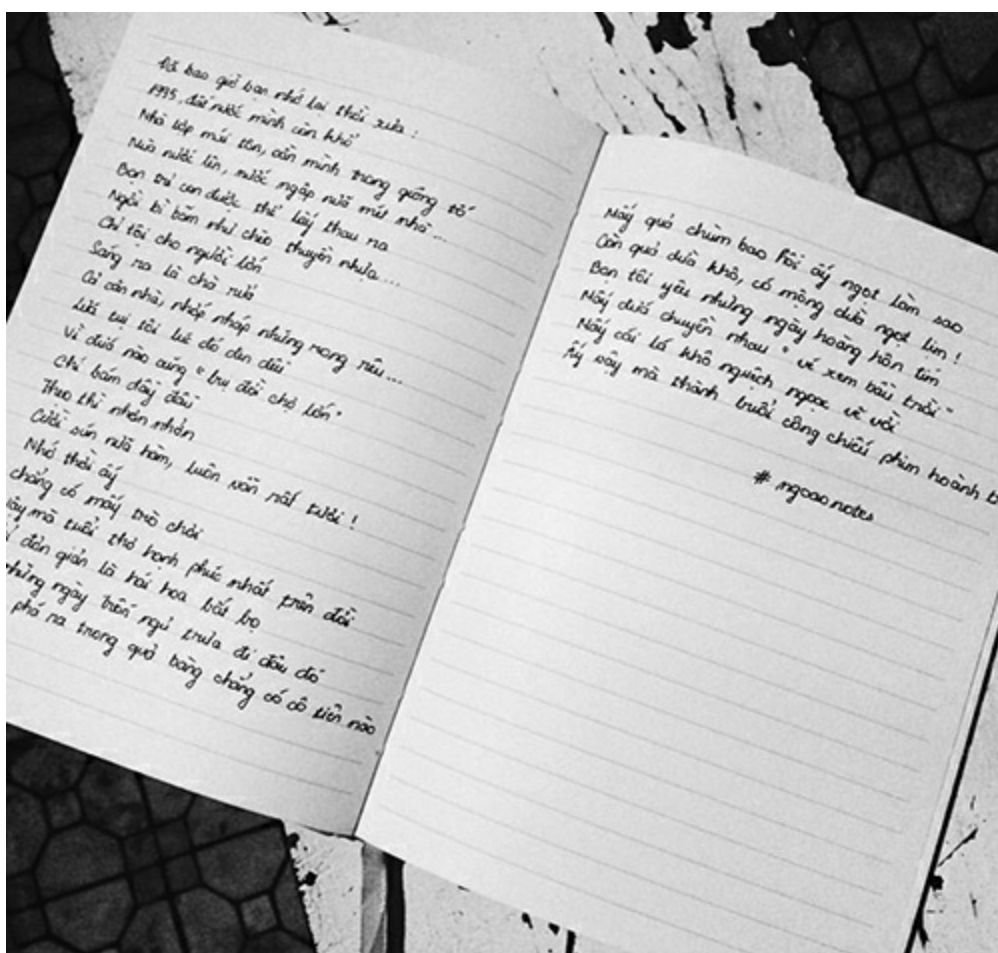
Rồi tóc em

bồng bênh

Dây áo trễ

“lotion đây

Phiền anh cởi cúc giùm...”

#5

Chải tóc cho em

Chải tóc cho em

Một chiều tháng Sáu

Hoa thơm ngoài giậu

Ướt những nông nân

Em hãy ngồi ngoan

Để anh vuốt nhẹ

Tóc em rơi khẽ...

Như khói chiều vàng

Chỉ sợ chiều tan

Tình yêu bay mất

Xin đây là thật

Anh ở bên nàng

Nào... hãy ngồi ngoan

Và anh chải tóc..

#6

Điều cuối cùng nên tìm kiếm

Em muốn tìm một người cùng mình lớn lên
Cùng lặng im ngắm mây mù Đà Lạt
Khi già đi chúng mình không hoảng loạn
Không nháo nhào, bội bạc, cũng chẳng đau
Đơn giản vì, mình đủ, nếu có nhau
Bên người này, người kia thêm mạnh mẽ
Em không cần, tóc xanh, tuổi trẻ
Không cần anh, những ngày tháng huy hoàng
Sẽ tốt hơn nếu tim đập nhẹ nhàng
Cầm tay nhau trước khi vào giấc ngủ
Chẳng cần nhiều hơn... Với em vậy là đủ
Em cần anh. Như cần nhịp thở sâu.
Anh đến trễ cũng được, không cần phải vội đâu
Em có thể chờ, vì biết rằng xứng đáng!

#7

Chẳng cần giàu quá đâu anh

Chẳng cần giàu quá đâu anh
Cộng hành, củ cải, đậu xanh rẻ rề
Hết tiền ong bướm cũng chê
Có em ở lại bốn bề chăm lo
Anh ơi đừng có buồn xò
Lên lên xuống xuống lắng lo đủ rồi
Để em kéo ghế anh ngồi
Cơm canh dọn sẵn nước nôi em hầu
Giàu nghèo cũng có chi đâu

Bình an trong dạ ví dầu yên vui.

#8

Nostalgia 1

Ôi Nostalgia [1](#)

Nostalgia!

Trái tim luôn muốn những gì nó muốn

Dẫu chỉ là đôi dòng tâm tư muộn

Dẫu đợi chờ

Héo rũ cả hàng mi

Nostalgia

hãy nói đi!

Làm sao để mang người yêu ta trở lại?

Nếu không thể?

Xin đừng mang trống trải

Gieo hạt lên chiếc chăn lạnh mỗi ngày.

Xin nổi nhớ!

Mang anh trở lại đây

Ta sẽ thấp nển lên!

Để soi từng ký ức

Ta sẽ đan vào môi anh

Ngàn yêu thương tất bật

Siết lại vai anh

Bằng một cái ôm dài

Nostalgia

Cần gì đến ngày mai?

Nếu thiên đường

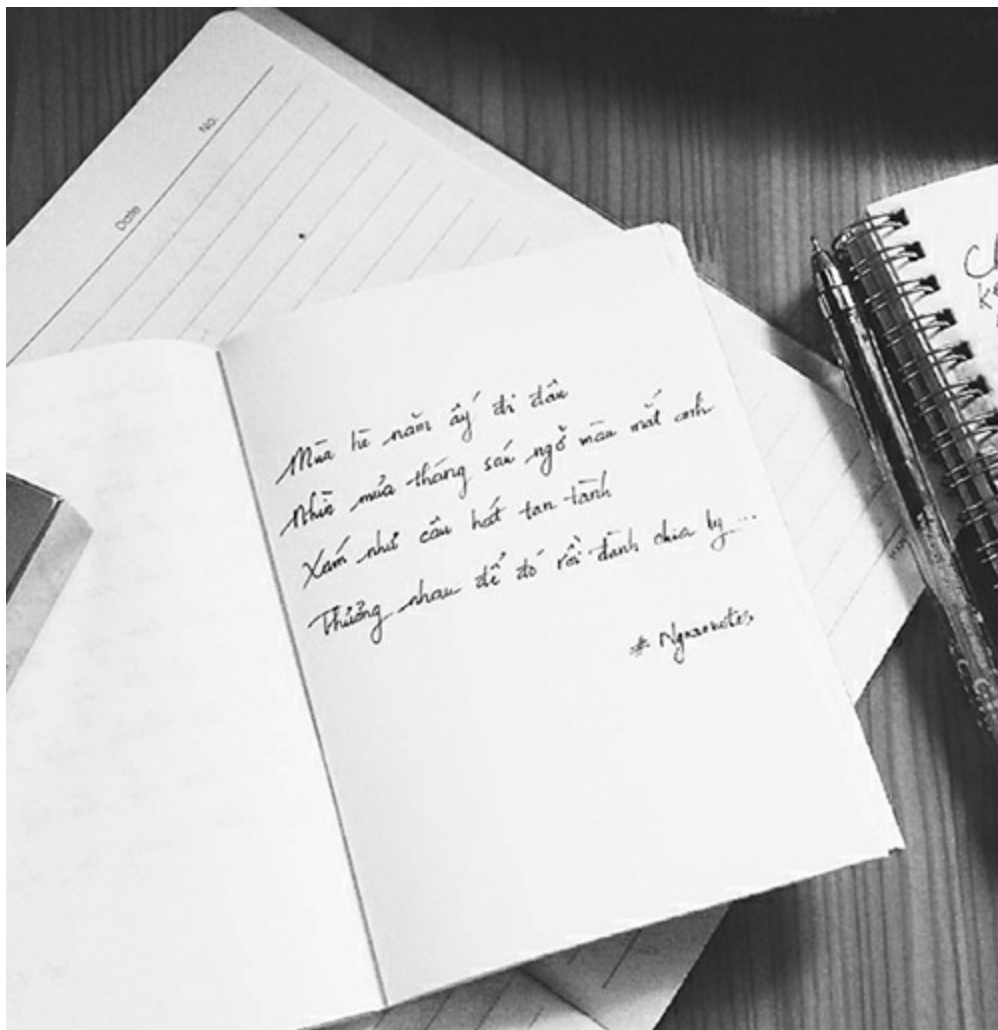
Đang tồn tại ngay trên bờ ngực anh ấm áp?

Mùi thân quen

Tê như mưa tháng Chạp

Khát khao tan

Trong cơn lốc ngu tình!

#9

Nostalgia 2

Xin anh đừng đàn nữa

Ướt sũng tim em rồi

Đôi tay duyên dáng ấy

Bóp nghẹt em mất thôi!

Âm nhạc theo dòng chảy

Đưa ta về cỏ xanh

Đánh một giấc thơm mát

Bên bờ suối trong lành

Phím đàn anh ngắt quãng

Đôi mắt nhắm nên thơ
Treo em lên từng phím
Ngất lịm tự bao giờ.
Sao không yêu anh sớm?
Cảm giác thật rõ ràng
Muốn bên nhau sớm tối
Đàn hát hết cuộc đời!
Hay anh đừng đàn nữa...
Để tìm em trở về
Vu vơ thêm một nốt
Nỗi nhớ càng lê thê!

#10

Nostalgia 3

Cái gì xảy ra thế?
Tôi lại yêu rồi à?
Con đường Ngô Đức Kế
Chiều nay đẹp hẳn ra!
Em đi qua đài nước
Thấy mát cả vùng trời
Áp tay vào hai má
Chẳng hết nóng anh ơi!
Mặt đỏ bừng bừng thế
Chắc lại yêu mất rồi
Như hồi mười sáu tuổi
Hết đứng lại đến ngồi!
Trách anh ngồi đối diện
Ngượng ngùng hỏi “Ấy ơi!
Thích nhau bao giờ thế?

Sao đôi mắt chẳng rời?”
Thích cái ôm khốc liệt
Như tung cả tường ra
“Em nhớ anh nhiều lắm!”
“Anh cũng như thế mà...”
Áo sơ mi thơm phức
Em dúm mặt hôn hoài
Ngón tay anh mềm thế
Vuốt mãi sợ tàn phai...
Anh bỗng nàng lơ lửng
Hôn cho nứt cả trời
Cuộc đời này ngắn thế!
Mong yêu mãi anh ơi!
Cuộc tình chưa đủ lớn
Để ràng buộc gọi là
Nhưng cũng không là nhỏ
Để quên được khi xa...

#11

Nostalgia 4

Kìa anh chàng trẻ tuổi
Anh đi đâu thế này!
Cửa vào khóa muôn lối
Sao vào được đến đây?
À! Chắc tôi để mở
Cửa sổ tâm hồn mình
Anh mỉm cười chiều gió
Khiến hồn vía thất kinh!
Ừ, mời anh vào thật...

Anh đến chơi thế này
Đừng đi đâu nữa nhé
Xin hãy... Ở lại đây.

#12

Nostalgia 5

Chiều nay em tha thướt
Dạo bước trong nắng chiều
Luôn một mình mới thấy
Nỗi nhớ anh quá nhiều!
Gió thổi theo chiều nắng
Bong bóng in màu mây
Mắt anh nâu trong vắt
Còn quanh quẩn đâu đây...
Kìa anh! Sơ mi trắng
Cuối đường đứng chờ em
“Thương từ bao giờ đấy?”
Mặt đỏ như say mèm...
Ôi tình yêu tuổi trẻ
Có mãi mãi được đâu!
Ờ mà anh có biết
Mãi mãi là bao lâu?
Nắm tay em thêm nhé
Vuốt tóc và ôm vai
Hôn hàng mi nhè nhẹ
Nơi cô đơn trải dài...

#13

Khi mình già

Em sẽ không sao

Sẽ không sao
Dầu tan vụn đi
Ký ức nào
Dầu thời gian trôi
như tên bắn
Dưới mắt chớm hằn vết hư hao
Em sẽ ngồi đây và cắm hoa
Tóc cài trâm vấn, tỏa mùi trà
Kế bên ngọn nến thơm cháy dở
Tay nhẵn, môi héo, gọi “anh à...”
Ông lão, là anh, có nghe không?
Ra vườn, hái vội mấy cành hồng
Đừng đuổi bọn chim đang riu rít
Chúng hót, bà lão mới ấm lòng...
Mình sẽ có nhau mãi ghen anh?
Dầu giàn hoa ấy chẳng mãi xanh
Lá vàng rơi xuống, rồi khô quắt
Tiếc nuôi gì đâu lúc lìa cành...

#14

Tặng chồng tương lai

Nếu có chung một cái nhà
Thì em sẽ trồng hoa
(Cái loại hoa mà không phải tưới thường xuyên ấy)
Cái nhà chung
Chúng mình sẽ vẽ bậy
Lên bức tường sơn trắng
Những ước mơ!
Ngoài hành lang

Sẽ cầm một lá cờ
Anh cần ký tên lên
Ta! Chính là Quốc vương
(Hay Lãnh chúa)
Quốc vương ăn cơm xong không cần rửa
Thần thiếp sẽ đích thân dọn cho người!
Nhưng pi sà² cũng chẳng được lười
Thỉnh thoảng phải dậy làm cho em bữa sáng
Đơn giản lắm
Chỉ cần quả trứng rán
Thêm ly sữa tươi
Đặt ngay ngắn tận giường
Tráng miệng thêm một cái hôn ngọt thấu xương
Thủ thỉ thêm
“Hay mình ôm nhau ngủ không quần áo nhé?”
Ở nhà mình
Em sẽ khen anh trẻ
Anh phải khen em xinh
Không chỉ Cá tháng Tư.
Ở nhà mình,
Hãy thoải mái
(Và hư)
Hãy lớn lên
Già đi cùng em nhé!

...

#15

Một nhà

Về chung một nhà với nhau đi

Cơm tối không cần hàng quán nữa
Em sẽ nấu, chén thì em cũng rửa
Chỉ cần anh thấp nển giúp được rồi
Qua thăm nhau đi
Để ly rượu có đôi
Để vai mỗi, có người thương xoa giúp
Để trăng tròn, điện đóm vô duyên cúp
Mình lại pha trà, lên tầng thượng ngồi chơi
Có bạn có bè, cơm nước cũng thấy vui
Ở một mình mãi, đảo hoang giờ cũng chán
Tề tựu nhau đi, cho gối chăn có bạn
Để đi làm về
Em đợi bữa tối cùng...

#16

Những con cá mắc lưới. Về Biển.

Anh chỉ tay về phía xa xa:
“Em có thấy những người đang kéo lưới kia không?
Trong lưới họ, có rất nhiều cá đấy!”
Những con cá xinh tươi nhấp nháy
Có bàn tay người phụ nữ nâng niu
“Em có thể chọn một con được không?
Loại bé nhất, chắc chị không dùng đến...”
Em vừa xin, lại vừa thở hỗn hển
Từ tuốt trên đê, em chạy vội xuống đây.
Người phụ nữ gật đầu, em cúi xuống ngay
Mắt loanh quanh đi tìm chiếc bao nhỏ
Như trận chiến chạy đua cùng với gió
Chộp được bao, rồi lại vốc nước vào...

Những chú cá nhỏ, lúc này, thật tội nghiệp làm sao!

Chỉ bé bằng ngón tay nên bỏ lại...

Nhặt chúng trên cát, nét mặt tràn hăng hái

“Này! Các bạn, có đứa nào còn sống không?”

Mặt trời loang loáng trên biển mênh mông

Tổng cộng là bảy chú cá vẫy vùng trong bao nhỏ

Được hồi sinh, may mắn trong khốn khó?

Em lại thả chúng đi, nơi chúng phải thuộc về...

Ngoảnh lại thấy anh, vẫn đứng ở trên đê

Tay vẫy vẫy “Em! Chạy mau! Trời mưa đó!”

Khoảnh khắc ấy, em nghe mình nói nhỏ:

“Còn anh... em có nên trả lại cho biển không?”

#17

Nếu em nói thật sự đã yêu anh

Là vì đĩa mì anh nấu cho em ngon quá?

Anh sẽ bảo em “Cái đồ tham ăn lạ!

Em nên yêu một bếp trưởng thì hơn!”

Nếu em nói yêu anh vì những lúc đường trơn

Anh luôn nắm tay em dìu qua cho khỏi ngã,

Anh đừng bảo rằng “Em vẽ vờì quá

Vớì cô nào anh cũng sẽ ga-lăng”

Hay em đã yêu anh vì em là đứa trẻ ranh

Nhưng anh luôn tôn trọng em như một người phụ nữ.

Có những lúc, anh giận em quá chứ

Mưa xuống rồi, vẫn tin nhắn “Đi đường cẩn thận, em...”

Hay những lúc miệng em dính đầy kem

Anh cười hiền, lấy khăn lau sạch sẽ

Em chẳng yêu anh vì anh quá mạnh mẽ

Em đổ anh nhiều hơn – những lúc dịu dàng
Lúc gặp nhau, chúng ta vẫn cười vang
Tranh nhau kể câu chuyện bạn bè, hợp hành, mua sắm
Những mối tình anh đã từng say đắm
Cho đến từng phiên muộn chuyện của em
Em yêu anh, cả những lúc rối ren
Tay trong tay, đi bên cạnh người xa lạ
Để nhận ra chẳng ai là tất cả
Anh không có ở đây – sai lầm lớn nhất của em...
Vậy... Anh! Hãy lắng nghe xem:
Nếu có ai nói anh chẳng bảnh bao gì hết
Hãy nghe này, lời đây mới thật lòng:
Mặc dù anh mặc quần cộc chạy lông nhông
Bụng đầy mỡ hay vừa ốm xong nhọt nhọt
Anh vẫn đẹp hơn bất kỳ ai khác!
Anh vẫn là thần tượng của riêng em
Anh cứ thử liếc mắt mà xem
Em sẽ đổ, sẽ ôm tim mà choáng!
Và anh cũng chẳng cần hiệu nước hoa sáng láng
Mùi thơm của anh vẫn sẽ kéo em theo
Và anh của em vẫn đẹp chán chê dù chẳng vuốt keo
Khi mới đá banh về, đầy mồ hôi luộm thuộm
Em vẫn khen, vẫn yêu anh, vẫn muốn!
Em yêu anh vì anh chỉ có một mà thôi...

#18

Đà Lạt

Em nhớ ngày bình yên
Cùng sao và bánh nướng

Hoa vàng nở muôn hướng

Hồ xanh một màu trà

Em nhớ mây núi xa

Rồi sương trên cửa kính

Những tách trà lĩnh kính

Đính chặt bức tường vô

Salad ngon lắm thôi!

Tươi như vừa mới hái

Cả những ngày mê dại

Trên quán dốc đèo Prenn

Em nhớ một màu len

Tay áo sờn xước chỉ

Rượu vang chỉ một tí

Ai đó ngà ngà say...

Em biết là hôm nay

Ký ức là nơi đó

Qua rồi thì bỏ xó

cái tiết lạnh miền cao

Em nhớ biết nhường nào

Đêm nay, và mai nữa...

(Tình yêu. Đừng mục rữa!)

Ngoao – Mất ngủ 2010

#19

Tương tư

Thương anh, chẳng biết để đâu

Lúng ta lúng túng nghiêng đầu rung rung

Thương anh giấu ở lưng chừng

Đợi anh hạnh phúc em mừng cho anh

Thương anh từ lúc tóc xanh
Đến khi bạc sợi chưa đành hết thương
Thương đôi tay nắm trên giường
Cái ôm siết chặt tận tường nỗi đau
Thương anh bận bịu trước sau
Gần nhau thì ít, xa nhau quá nhiều
VẬY mà giận chẳng bao nhiêu
Nhớ nhau nhiều quá chắc yêu mất rồi...

#20

Thương anh đành ném biển sâu
Thấy biển đục ngầu xót dạ vớt lên
Gửi tim cho bọn kèn kèn
Sợ không nguyên vẹn lại rên xiết đòi
Thương anh xé toạc áo đôi
Chẳng rành may vá nên thôi không làm
Thương anh muốn đập gãy đàn
Nhớ là gỗ quý sợ hoang phí tiền
Thương anh mà sợ mình điên
Tại anh quá lạnh như thiền tĩnh sâu
Thương anh chẳng biết để đâu
Để trong hốc mắt, lâu lâu khóc hoài...
Thương anh chẳng biết ngày mai
Thương anh chẳng biết, mình sai chỗ nào...

#21

Yêu một ai, là do ta tự chọn
Đừng đòi hỏi gì, sao không nhận được nhiều hơn.
Đừng trách thân, đừng khóc, đừng tủi hờn
Yêu một ai, đều là do mình chọn.

Đã có những con đường sáng hơn

Với hoa hồng và kẹo ngọt

Đã có chăn ấm nệm êm, có kẻ rước người hầu

Vậy mà bỏ tất cả lại phía sau?

Vì yêu một người – đều là do mình chọn!

Chẳng ai bắt hy sinh, chẳng ai kẻ dao nhọn

Yêu một người đi. Rồi sẽ hiểu tại sao.

*Chương 2.***HÌNH NHƯ AI CŨNG CÔ ĐƠN**

Khi người lớn cô đơn ở thành phố không trẻ mà cũng chẳng già này, họ ném mình vào guồng quay tất bật của hợp hành, tiền nong, công việc, kinh nghiệm, hoài bão, bất an, deadline, gia đình và những ngày tâm trạng tụt dốc đến thê thảm. Khi người lớn cô đơn, họ không có đủ thời gian để biết rằng giữa muôn ngàn mối quan tâm suýt thật, họ chỉ có một mình để quá chơi vơi khi đối diện cùng câu hỏi “Ta là gì của nhau?”

Khi người lớn cô đơn, rượu cũng chẳng còn ngọt như xưa nữa. Khung ảnh về một gia đình của tương lai cũng mục rữa nhường chỗ cho những con domino đổ mãi không ngừng.

Người lớn cô đơn cười giống nhau, chảy nước mắt nhanh giống nhau, và khô đi cũng rất mau...

#1

Thế này nhé, con người dễ cô đơn

Nhất là giữa tám triệu người ồn ã

Ừ đúng đấy, Sài Gòn nhiều tất tả

Chẳng tìm nổi một ai, muốn sấy tóc cho mình...

#2

Sài Gòn, chờ chấm hỏi

Chỗ em ngồi dùng trà

Có cô gái đánh piano đang chơi bài Forever anh ạ.

Sao bài hát này mênh mông quá!

“Would you wait for me, forever?”

Anh có chờ như em đã chờ?

Chờ từ kiếp này qua kiếp khác?

Như ngài Trịnh

Chờ Ngô Vũ Dao Ánh,

Qua hết đời còn lạc

Chờ đến ngày, ta thôi hết cơn mơ.

Bỗng lúc này

Em muốn viết một lá thơ

Khởi đầu là

“Sài Gòn,

chờ chấm hỏi”

Mà em không vội đâu

Không vội...

Em chờ anh

không biết đến bao giờ...

#3

Thành phố Cô Đơn

Em cần gì nhiều một chữ yêu

Chỉ cần anh đừng đi đâu khỏi thành phố cô đơn mình đang sống

Cái tin nhắn hôm qua còn nhiều chỗ trống

Em soạn cả trăm lần

Nhưng vẫn chưa send...

Anh nghĩ bức tranh mình, có màu đen

Em thấy, nó là cả bảng màu xáo trộn.

Yêu ghét buồn thương, gần nhau, rồi chạy trốn

Tiếc là đi một quãng dài

Chỉ để xét tội nhau

Những chuyện kỳ quặc đã khiến em đau

Quán rượu em thích không còn quan trọng nữa

Em đổi sang một nơi rộng cửa

Cái chỗ cuối phòng, luôn thiếu đi một người ngồi

Nhưng ít ra...

Cái chỗ luôn vắng khách ấy có cái để yêu đời

Đó là cỏ cây và bánh táo...

Hình như ngoài cửa sổ thu về, nhắc chúng ta khoác áo

Ấm áp rồi

Sẽ bớt cô đơn.

#4

Một đôi lần,

Trên chuyến đời xuôi ngược

Tự hỏi lòng “Chúng ta có vui không?”

Nụ cười rơi đẹp như chiều buông nắng

Cũng buồn như hoàng hôn rũ não lòng?

Ngày hôm qua

Áo anh còn thơm phức

Vòng tay nàng

Ôm mãi ở sau lưng

Ngày hôm nay

Thì ra là không thực

Chuyện tình yêu

Nằm mãi ở lưng chừng?

#5

Bầy quạ

Tan tằm.

Đèn tắt.

Đạo diễn hô “Cắt”

Và bọn tôi mềm nhũn ra về.

Một ngày mai nữa sẽ dài lê thê

Cười nói

Cùng máy quay

Tiếng hò reo

Những trò chơi

Kéo dài tới

0 giờ sáng!

Tan ca.

Ra về khi sức cạn...

Gió ngoài trời heo hắt

vỗ về da

Sao trốn trong mây

Im ắng chốn ngân hà

Thế nên tìm mãi

Tôi vẫn thấy mình trơ trọi.

Cũng vài lời hỏi thăm

“Hôm nay thế nào?

Ồ! Mệt mỏi?

Hãy nghỉ ngơi đi

Đó là thứ bạn cần!”

Những cuộc hội thoại đều như cân

Cũng giống như Bụt hiện ra

“Này!

Vì sao con khóc?

Ta đã biết rằng con khó nhọc

Ráng chịu nhen con

Giờ ta phải... Đi đây!”

Hì hì...

Cuộc sống thế mà hay

Trong nỗi cô đơn

Ta thấy mình mạnh mẽ

Trong giấc mơ quạnh quẽ

Ta vẫn hô hào

Thắp hết nến lên nào!

Một ngày thật chẳng ra làm sao

Xin chào, bạn khỏe chứ “Kafka?

Lolita, Totoro, Spunik sweetheart”[3](#)?

Miss Saeki. Tim tôi đang trở nên nhạt nhợt

Những trang sách yêu

Chẳng chơ nằm trong xó

Chờ thời

Như chờ chủ nhân mở ra

Một thế giới chơi vơi

Thế giới của an nhiên

Nhưng đồng thời bất hạnh

Một thế giới mà tình yêu nguội lạnh

Đã dẫn đường

Cho bầu quạ cô đơn.

#6

Mưa, lại mưa

“Trời mưa quá anh ơi

Bài ca

Ướt mất rồi còn đâu?”[4](#)

Mưa xanh

trên mái đầu

Anh chẳng thềm che chắn...

Cuộc đời này đã lạnh

Sững ứot đã từ lâu
Người ta thương mến nhau
Rồi đi...
như mưa ấy!
Phố Minh Khai vẫn vậy
Hoa điệp rã trong mưa
Nỗi nhớ của ngày xưa
Cũng theo hoa tan nát!
Thôi anh.
Tình đã cạn
Như nước mắt đổ đi
Đôi khi, chẳng nghĩ gì
Chỉ là...
Mưa ác thế!

#7

Chiếc đồng hồ ngừng chạy

Ở Bene5 có một cái đồng hồ
Người ta gọi nó là
“Đồng hồ ngừng chạy”
Luôn mãi mãi chỉ dừng giây phút ấy
Với lời chúc “Hãy hạnh phúc mãi
Với những gì bạn đang làm”
Tự bản thân mình
Tôi cũng có chút tham lam
Mong lòng mình
Có chiếc đồng hồ y như vậy
Để quay trở về tháng Mười năm ấy
Khoảnh khắc cùng anh ngồi lại bên hồ.

Không còn ý thức được bên ngoài bão đang to
Không còn biết được cây bên đường đang đổ
Tất cả chỉ là cơn mưa nhỏ
Trên má em, nước mắt cứ tuôn tràn...
Cuốn sách đời buộc ta phải sang trang
Và chiếc đồng hồ Bene cũng không hề tồn tại
Bởi đâu có điều gì là mãi mãi

#8

Vẽ

Em vẽ một nụ cười
Sao nụ cười héo hắt
Em vẽ những gương mặt
Chúng na ná giống nhau
Em vẽ những nỗi đau
Bỗng chúng thành hiện thực
Tay em vấy bẩn mực
Lem luốc những hình thù
Ám ảnh một mùa thu
Một ngày anh biến mất!

#9

Ở chỗ anh
Trời có mưa không?
Trước vườn em
Nước trút nhiều lắm đấy.
Mấy giàn hoa
Vẫn nặng nề như vậy
Nở căng tràn như chừng uống cạn sương...
Em sợ trời mưa.

Anh lạc lối giữa đường
Sợ mấy tay dở hơi lại băng ngang tùy tiện
Em sợ ướt áo anh
Khi nước dâng như biển
Sợ anh chạnh lòng
Nhớ hơi ấm ngày xưa...
Tháng Sáu vậy đó anh
Trời cứ trút nước bừa
Làm chẳng khi nao
Nỗi nhớ
Hong khô kịp
Những chiếc ô quen lẻ loi
Những bước chân cùng nhịp.
Giờ cũng bắn khoản hoài
Ô nhỏ xíu
Liệu che đủ hai người?
Ôi tháng Sáu
Mọi thứ thật buồn cười
Mùa thì nóng
Mà thật ra cũng lạnh!

#10

Chỉ sự im lặng trả lời tôi
Chỉ sự lặng im là thấu hiểu
Sự tĩnh yên, nhẹ nhàng như tơ liễu
Giống ánh trăng, cô độc đến thẹn thùng
Rồi cứ thế, vô hình trung
Ta chấp nhận thế giới trong câm lặng
Bỏ qua hết cái gì là đen trắng

Khi quạt trần quay, gió cũng đã đổi chiều
Trong mỗi chúng ta, lòng đã chết ít nhiều...

#11

Tối nay tôi có hỏi
Ngôi sao ở trên trời
“Người yêu tôi đâu nhỉ?”
Sao nhìn tôi mỉm cười...
Tôi mắt tròn không hiểu
Hỏi thêm quyển sổ xanh
Anh tặng tôi ngày ấy
“Anh có đang yên lành?”
Quyển sổ im thin thít
Trên kệ sách lạnh lùng
Tôi thấp thêm ngọn nến
Rồi suy nghĩ lung tung
Người yêu tôi đâu nhỉ?
Đang ngắm sao trên trời?
Đang vui đùa phờ phạc
Xoay vần với cuộc chơi?
Người yêu nơi đâu ấy
Nhớ vững bước anh nha
Cái ngày mình gặp gỡ
Mọi thứ sẽ ổn mà...

#12

Mấy hôm nay thành phố đang diễn tập
Đúng 0 giờ, rào chắn đủ lối đi
Taxi nhẹ ga, nhích chậm rì...
Là vậy đấy, trong lòng em chẳng vội!

Người ta nói trong đường đời muôn lối

Không chốn về,

lang thang đâu đó

Cũng vậy thôi!

#13

Bốn giờ chiều nơi công trường vẫn mở

Nắng buông dần và thu chẳng buồn qua

Tháng Mười một vừa đến đã thấy xa

Mấy mùa sau, liệu còn nhau ở đó?

Em vẫn ngồi, bên ban công nho nhỏ

Tương tư về chẳng một cái tên nào

Anh ơi 60 năm có là bao

Em vẫn ở đây? Còn anh đi đâu thế?

#14

Ngã rẽ

Đó có gọi là ngã rẽ không

Hay những lựa chọn cho cùng một đích đến?

Để em hoài nghi, rồi ren chùng mỗi một

Cái đang kiếm tìm, tay nắm rõ từ lâu?

Hãy im lặng, nhắm mắt, thở thật sâu!

Để chân dường như không chạm đất nữa

Nghe linh hồn sống dậy từ mục rữa

Thấp nắn lướt nhẹ qua, căn phòng của đối gian

Em hiểu rõ mình đến tận tâm can

Vậy đừng vờ như “Tôi cần một hướng dẫn”

Đừng ngụy trang “sự thật” cho “tàn nhẫn”

Đừng cố bước qua ranh giới của bản thân.

Hãy mang về những khoảnh khắc nhẹ tâng

Lòng thanh thản thả nụ cười vào gió

Ai đã đi, tức đã từng ở đó

Quá khứ không là chiếc đệm êm ái của hôm nay.

Em thức dậy đi, đừng mãi ngủ say...

#15

Anh bảo anh cần một chuyến đi

Cho những yêu thương trong ta trở lại

Ta quên rồi những nồng nàn hoang dại

Tình yêu nào là bài học,

quên mất rồi lại giờ vớ ê a?

Em quen rồi những chuyến đi xa

Hành trang nhỏ còn bóng hình ai đó

Anh quen rồi một mình căn phòng nhỏ

Đón em về cùng những mệt mỏi liên miên

Tình yêu ấm-lạnh, buồn-vui lẽ hiển nhiên

Nhưng đi được đến đâu nào tới phiên ta quyết định

Hãy để tình yêu là trang sách ngỏ

Mà mỗi người tự chọn kết thúc cho mình.

#16

Hôm nay em yếu đi...

Tưởng chừng như khép hờ mi là ngủ mất

Nói cười nhiều rồi, để quên đời chật vật

Đứng nhiều giờ đồng hồ trên cao gót

Đến phút cuối, mới biết chân đau

Em tưởng mình và sức khỏe yêu nhau

Nên bạn ấy sẽ không bao giờ rời bỏ

Nhưng ai mà biết khi dõn vào trong xó

Chỉ còn em một mình, thoi thóp tưởng sắp nôn

Lúc yếu đi, em cần một chiếc ôm
Vỗ vỗ lưng bảo rằng “Này, sao đấy”?
Đời thênh thang, từ từ thôi đừng chạy
Ai biết té ngã rồi, có được đỡ lên đâu?
Ngồi lại xuống đây thôi, bên cạnh vẫn có nhau
Tách trà nóng mật ong, vẫn chờ em về đấy...
Từ từ thôi, em ơi, đừng nhanh vậy
Chiếc đồng hồ suýt nữa, đã gãy kim...
Và cuối cùng, em chỉ có lặng yên...
Em em ơi, từ từ thôi, đừng chạy...

#17

Người lớn chúng ta sao mà ai cũng bận!

Bận làm đẹp
Hợp hành
ký hợp đồng,
Bận chuyển tiền
kiểm tra mail
lên ý tưởng,
Bận thảo mai
Bận đưa đẩy
Hóng thành công...
Thoi một chút thì dành cho nhà cửa
Bận giặt đồ, rửa chén, tắm cho mèo
Giữ giường xong
Đến phần đi đổ rác
Phát hiện ra, nhà tắm giống...
chuồng heo
Thế là lại loay hoay chùi-chà-cọ.

Nhìn đồng hồ: 24 tiếng hết vèo!

Bản thân lo chưa xong

Đâu có rảnh!

Nhắn tin nói nhớ một người nào

Người lớn chúng ta thiệt quá bận

Muốn yêu!

Chờ dịp

Chứ làm sao!

#18

Chờ anh heo hút biển xanh

Chờ anh đến lá lìa cành vẫn xa

Chờ anh chờ mãi hôm qua

Chờ tương lai đến ấy mà chưa xong

Chờ anh vì ngõ nắng hồng

Ai ngờ mưa mãi cánh đồng chơi vơi

Thì ra sao ở trên trời

Sét thì mau đến nhưng rời cũng nhanh

Thì ra trong cõi ngũ hành

Anh thì tương khắc

Em đành tương tư.

À thì ra thế đấy chừ

Cuội buồn bên gốc đa từ nghìn năm.

Thôi anh đừng có hỏi thăm

Thỏ cô đơn với trăng rằm cũng quen...

#19

Mọi thứ thật

bình thường

Như chưa từng có ai chiếm hết bàn laptop

Như chưa từng có người mỗi ngày cắt tim nấn

Như chưa từng có bóng người đi

Mưa vẫn rơi như chưa từng biết thiên di

Và kia nữa trong góc phòng rất nhỏ

Đôi giày bị bỏ rơi như chưa từng có

Tủ quần áo nay rộng thênh thang

Mọi thứ dù sao cũng thật ngỗ ngàng

Trong tim em, hình như anh còn ở lại?

[13.6.2013]

#20

Nhắc

Khi anh nhớ về em

Hãy nhớ về son đỏ

Tóc xõa vai bỏ ngỏ

Mắt nhàn nhạt nâu trong

Anh phải nhớ nghe không

Em đẹp tươi thời trẻ

Nhớ giọng cười nắc nẻ

Hay trêu chọc bông đùa

Kể cả khi già nua

Anh cũng đừng quên đấy

Lòng em luôn là vậy

Mưa nắng bão liên miên

Em. Là một kẻ điên!

Điều này anh được nhớ

Yêu thương nhiều úp mở

Đến-đi-ở-đến-đi

Anh đừng có quên đi

Môi em ngọt biết mấy

Vòng tay ôm chặt vậy

Mắt ướt lúc chia ly

Rồi anh có ra đi

Hãy nhớ về điều ấy

Đời vẫn vô tình vậy

Em nhắc để anh quên...

#21

Nếu tôi là một người đàn ông

Tôi sẽ nói “Anh thích trái tim em” thay vì “Gọi cảm quá”

Khi cô ấy bảo “Em ổn, không sao cả...”

Đó là lúc tôi cần đặt câu hỏi “Thật không?”

Nếu tôi là một người đàn ông

Vốn yêu thương người đàn bà của mình thật sự

Những lúc cô ấy cảm thấy mình do dự

Tôi sẽ không chỉ đường, mà chỉ sẽ lặng im

Những lúc cô bảo “Em rất sợ màn đêm”

Tôi sẽ hiểu là “Em cần anh ở đó”

Cả những hôm trời Sài Gòn trở gió

Tôi không tiếc 350 đồng để nhắn “giữ sức khỏe em”

Khi cô say khướt nước mắt lem nhem...

Tôi sẽ nhẹ nhàng “Rồi mọi thứ cũng sẽ qua, cô gái ạ”

Khi mua một bó hồng, tôi không cần mặc cả

Vì biết nàng xứng đáng hơn thế gấp nhiều lần

Khi cô ấy bảo “Anh giống một người bạn thân”

Tôi sẽ lấy làm vui vì điều đó chẳng khác nào “tri kỷ”.

Khi cô ấy cần phân tích về lý trí

Tôi sẽ mỉm cười “Hãy nghe theo tiếng gọi trái tim em”

Nếu tôi là một người đàn ông

Tôi sẽ làm cho em khóc!

Nhưng khóc vì hạnh phúc và sung sướng

Không phải bởi những dối trá lọc lừa

Và tất nhiên, tôi chẳng thể là một người đàn ông!

Nên suốt ngày cứ làm thơ vu vơ mãi...

#22

Xa hơn vì sao. Cao hơn tinh tú

Từ đâu hỏi những thiên thần ban cho mình giấc ngủ?

Từ đâu vậy trẻ con, được gieo xuống cuộc đời?

Đi đâu rồi những cuộc chơi?

Mới thấy bạn mình cười, sao giờ tan biến cả

Không trách được bão thời gian mạnh quá

Chưa ai kịp xây, gió đã cuốn rồi

Thôi cứ thuận buồm, mà cứ trôi

Nắm chặt tay được ai, thì cứ giữ

Cậu ở lại, không đi đâu nữa chứ?

Đêm Giao thừa có nửa khắc mà thôi...

#23

Cốc cốc! Ngây thơ ơ

Em còn ở đó không?

Tháng Năm

Trời dạm mưa

Tí tách như bong bóng

Dậy đi em

Ra đây chơi

Đừng mãi trốn trong phòng!

Ngây thơ ơ

Hoa rụng trắng ngoài vườn sao đẹp thế

Gió mát rượi

Và chiều nắng rất trong

Ngây thơ ời mùa này

Hoa chò chín

Rơi đầy đường

Đẹp như tuyết mùa đông!

Em thức dậy đi đừng ngủ nữa

Mùa hè thơm như những cánh sen hồng

Gấp chần tổn thương cất vào ngăn ký ức

Dậy nhìn xem:

Sau mưa, lấp lánh cầu vồng!

#24

Thức sáng nay, thấy chỉ còn vỏ rỗng.

Nhìn trong gương

Ơn trời! Tóc chưa bạc sợi nào.

Những phức cảm bồng bênh mắc vào đu quay cao

Ném ta trên mét thứ 30 rồi giam luôn ở đó

Từ trên cao ta thấy căn hộ nhỏ

Với chính mình, loay hoay thắt nút cô đơn...

#25

Trống trải

Cuộc đời có bao lâu

Sao mà anh đi mãi

Bàn tay em trống trải

Cứ hết năm rồi buông

Chẳng thừa nhận mình buồn

Chỉ là... chờ thêm tí

Chờ cho anh biết quý
Những giây phút bên nhau
Chờ cho thấy em đau
Mỗi lần anh lỗi hẹn
Nấu cơm rồi rửa chén
Tưởng tượng anh ăn cùng
Nói chuyện cứ thẹn thùng
Tưởng có người đối diện
Xa như thuyền đợi biển
Lạnh như rét nàng Bân
Đông đã đến mấy lần
Mà sao anh đi mãi?

#26

Cho ngày em gái lấy chồng Âu ơ ví dầu...

Chiều chiều quạ nói với diều
Ở trong đám thóc có nhiều gà con
Đồng vàng lúa đã chín giòn
Tuổi thơ xa mẹ biết còn chở che?
Mình ơi em nói mình nghe
Khế đương mùa rụng sau hè chờ anh
Rau đắng ngoài giậu nấu canh
Khổ qua, điên điển trĩu cành chơi vơi
Thanh minh trong tiết tốt trời
Mình đi tảo mộ, sương rơi giữa đồng
Chùm ruột trở trái thơm bông
Bậu đi lấy chồng qua biết chờ ai?
Tuổi thanh xuân chỉ lai rai
Cô ba dạng gả, cô hai ế chồng...

Âu ơ lúa trổ đồng đồng

Âu ơ một kiếp đò không một mình...

#27

Dỗ anh

Hôm nay anh buồn lắm phải không?

Anh đừng bảo không sao, rồi im lặng...

Em hiểu mà,

Đâu phải lúc nào trời cũng nắng

Chuyện bão dông vẫn ập đến bất ngờ!

Em quên mình đã xa quá tuổi thơ

Để miễn nhiễm với âu lo lận đận

Nhìn anh buồn, em trách mình vô tận

Chẳng thể ôm anh, thương tay nắm thật lâu

Chẳng thể gửi lên trán chiếc hôn sâu

Cũng không nằm cạnh bên, lắng nghe từng trăn trở

Em trách đời, nhiều khi biên kịch dở

Lẽ ra đoạn phim này, nên được ở cạnh nhau...

Em mong anh, an lạc chẳng u sầu

Nếu chẳng kịp bung dù, mình ướt cùng nhau nhé!

Như cỏ dại ướp sương thêm mạnh mẽ

Anh ơi hãy cứ buồn, rồi mai sẽ nắng lên!

#28

Tháng Sáu về rồi đây

Bao giờ anh trở lại?

Sài Gòn mưa rơi mãi

Trà gạo cũng nguội rồi

Đường trơn trượt lá trôi

Lau sạch luôn ký ức

Những nỗi buồn trên ngực
Cũng đã bớt nhói đau
Mình còn nhớ thương nhau...
Hay đã cùng người khác?
Là màu mưa nhàn nhạt
Hay thành phố vô tình
Những tri kỷ lặng thinh
Quay lưng thành người lạ
Con đường còn dài quá
Mà mình đã lạc nhau
Tháng Sáu đã đến lâu
Bao giờ anh trở lại...?

#29
Đừng dạy tôi cách phải vui lên
Vì tôi biết buồn đau có giá trị riêng của nó
Dẫu khô héo đi như cành cây ngọn cỏ
Tôi sẽ tự mình trải nghiệm cảm giác được đâm sương!

Chương 3. VẾT THƯƠNG LÒNG

Có đôi lần, tôi suýt tin tình yêu là có thực. Thực đến nỗi tưởng chừng có thể ngửi thấy mùi, nếm được vị. Tôi đã tin là tình yêu nó có mùi như tinh dầu chanh gừng, mùi bánh quy bơ giòn, mùi rượu vang, hoa hồng trộn vào nhau, cả mùi nước hoa trên cổ anh ta đang lan tỏa trong không gian nhỏ ấm theo từng nhịp đập của huyết mạch... Khi những thứ đó không còn nữa, tinh dầu thơm lạnh dần theo nến tắt, bánh quy chỉ còn vụn và hoa hồng héo tàn. Tôi đã tin rằng tình yêu vẫn không mất đi, nó lại chuyển hóa sang một khoảnh khắc khác, tồn tại cùng hương vị khác. Có khi là vị của biển, mùi của cao nguyên nơi chúng tôi đã đi qua, vị mặn chua chát của nước mắt... Cũng có khi là tình yêu không có thực. Có lẽ đa số chúng ta chỉ bị lừa với cảm giác dễ chịu của những trái oliu, rượu vang, socola và hoa hồng mang lại...

3-3-2014

#1

Vờ vẹt cả

Giả vờ như chẳng có gì xảy ra

Vờ như chưa có lỗ hổng nào trên ngực

Vờ như chẳng có ai trong tiềm thức

Để mong rằng năm tháng sẽ làm quên

Vờ như những nỗi buồn, chẳng có tên

Chỉ tại hôm nay, trời bỗng mưa thôi nhỉ?

Hay đổ lỗi cho bài hát xưa bi lụy

Bỗng vô tình phát lại những bờ vờ

Giả vờ như có ai đó để chờ

Có một ai để cầm tay run rẩy

Để mình buồn rồi người ta trông thấy

Rồi lại vờ, trong bất giác, ôm nhau...

Ôi dào! Vờ vẹt ấy! Chẳng thật đâu

Cái thứ tình yêu,

Nó chết nhanh lắm đấy

Nên hãy vờ

Đừng để ai trông thấy

Đừng nói yêu

Quá sớm, quá nhiều.

#2

Kẻ thất tình

Trong những bộ phim em xem

Kẻ thất tình sẽ ngồi trong bar và uống rượu

Kẻ thất tình sẽ hút thuốc vù vù

Sẽ phóng xe như điên với nước mắt rơi lã chã...

Ồ! Sửa lại một chút để bớt bi quan quá

Kẻ thất tình thời này sẽ viết lách làm vui

Sẽ bồi đắp thời gian bằng những giấc ngủ vùi

Sẽ chúc phúc cho người cũ luôn hạnh phúc

Sẽ đến quán Mexico và gọi món Nachos

Với xốt bơ cho giống nhân vật Gru⁶

Kẻ thất tình sẽ lại vi vu

Vác ba lô đến chân trời góc bể

Sẽ đối xử tốt với những người tử tế

Sẽ nghiền ngẫm thêm về hai chữ “chân thành”

Sẽ không ép vết thương phục hồi nhanh

Sẽ không gọi tên những gì là giả dối

Sẽ rất cần cuộc vui thêm gấp bội

Sẽ yêu lắm cuộc đời vào mỗi sớm mai

Hôn rất nhẹ, cảm ơn cổ quan tài

Tại sao không, sống đời ta lần nữa?

#3

Ngay lúc này đây, ngay lúc này

Tôi cảm thấy con nhện giăng tơ cười khùng khục

Người đàn bà trần truồng cầm cốc nước đổ đi

Những người phụ nữ đeo vòng nguyệt quế nắm tay nhau nhảy múa
Nước ấm cháy bỏng da xát nát trái tim mình
Tôi nghe cặp song sinh đứng lặng thinh
Kẻ bảo “dừng lại đi”
Người nói “đồ đáng kiếp”
Tôi thấy mình lem luốc trong xó bếp
Mang một chiếc tạp dề bị nhàu nát bởi thời gian
Tôi thấy một con gấu nhỏ hoang mang
Bị vút dưới chân giường như chưa từng được âu yếm
Thấy cả những người đàn ông cầm kiếm
Xoay lưng đi giữa ba chiếc cốc đổ rồi
Tôi thấy mình đi lạc giữa cuộc đời
Bỗng lau nước mắt như Tình Yêu
chưa hề chết.

#4

Anh không biết đâu

Không phải cái gì anh cũng biết đâu!
Ví như là hộp đen, màu cam đấy!
Và tình yêu trong ngực anh
cũng vậy
Trông thế mà...
Không phải là thế đâu!
Sự im lặng của tôi,
Có thể sâu
Là nát tan
Cũng có khi
Là đợi.
Cái lặng lẽ của anh

Là không nghĩ ngợi

Là vô tâm

Là tàn nhẫn

Có khi?

Anh cho rằng

Tình yêu chẳng có gì

Ngoài những vọng danh

Mà tay người không bắt được?

Nhưng

Điều anh không biết

(Át chủ bài ván cược)

Vẫn chưa ra

Câu hỏi vẫn ẩn mình

Có thể rằng

Một ngày chưa chắc bắt đầu lúc bình minh

Mà có thể: Đã từ khi trăng ló dạng

Ô kìa anh

Tàn đêm

Trời sắp sáng.

Anh đi đi

Để bắt kịp chuyến tàu

Đừng nhìn lại!

Anh!

Hãy đi mau!

Nhanh kịp đến

Nơi anh

đang chờ đợi...

#5

Củ khô

Người ta nói anh ta
Chẳng yêu thương gì nữa...
Một niềm tin mục rữa
Khô quắt tựa củi khô
Nhưng vò vập đổ xô
Chăn màn và giường chiếu
Nhắm mắt nhưng anh hiểu
Tình yêu chết từ từ...
Tình yêu chết riêng tư
Chỉ một mình anh hiểu
Hút sâu thêm một điếu
Thơm khói dịu, tim tàn
Anh nói “đã vội vàng
Đặt tim nhầm sai chỗ”
Cô cãi chày cãi cối
Rằng: “Đã rất yêu anh”
Rồi nước mắt rơi nhanh
Anh chẳng còn tin nữa...
Với con tim mục rữa
Anh liệm nó xuống mồ
Tình yêu là củi khô
Vậy thì ta mang đốt!
Ta đốt những cơn sốt
Hành ta nhớ đêm ngày
Ta đốt những mê say
Dày vò ta từng ấy!
Tro tàn ta đem vấy

Trên chốn gặp lần đầu

Tình yêu đến từ đâu

Hãy trở về nơi đấy!

#6

Cảm xúc của hôm qua

Còn dạt dào biển cả

Chỉ lặng im mấy lần

Đã lụi tàn tươi tắn.

#7

Một người đàn ông có phải là món quà không?

Ồ có chứ!

Tùy vào người nhận nó

Là gỗ tùng hay chỉ hàng rơm cỏ

Cũng còn tùy lớp mặt nạ cỡ nào.

Có bao giờ bạn thắc mắc tại sao

Điện thoại anh ta lại luôn change password?

Tại sao khi đi ăn

Lại luôn tay cười cợt

Cùng chiếc điện thoại xinh

Và vờ như

Việc đọc tin thú vị lắm không bằng?

Chẳng dễ gì

Một người nhận mình lãng nhãng

Tự thú khai

“Danh sách flirting nhiều vô tận”

Khả năng sắp lịch

Để lovers không giận

Thuộc hàng siêu sao

(Hắn không phải dạng vừa)

Thế đẩy các cô

Kẻ đang cầm cưa

Cũng có thể sẽ giết cô

Bất kỳ khi nào đấy!

#8

Anh đang yêu ai?

Anh đang yêu ai?

Anh có khỏe không?

Những khi buồn có đi đâu xa nữa?

Hôm nay em nghe nhạc uống bia

Chống cằm nhìn qua cửa

Thấy cửa hiệu sáng đèn

Hai đứa vẫn hẹn hò

Hồi xưa hồi xưa...

Tay anh rất to

Một bàn tay áp lên mặt em

Đủ ấm! Đủ vừa!

Ồ ngày xưa

Màn đêm dài thăm thẳm

Mong đến sáng sáu giờ

Được gặp anh!

Giờ anh ở đâu?

Đang yêu ai?

Có hay mùa hè chừng trượt qua khe cửa

Bản acoustic ngày xưa

Không ngọt nữa

Mà chỉ còn

Mùi bia đắng nhẩn thôi!

Thôi kệ, không sao

Chúc anh vui

Nếu có ghé qua đây

Xin đừng ngồi ghế cũ!

#9

Bạn

Chẳng cần phải xin lỗi đâu anh

Em biết anh bận

Ừ! Thì em cũng thế

Một ngày 24 giờ

3s? Anh không thể!

Gửi cho em

Một miếng hỏi thăm nào.

Anh bận lắm!

Hợp đồng đã chất cao

Tiền công nợ

Còn phải đòi trước Tết

Tiệc tất niên

Gái xinh

Rượu bia

Ồi! Công việc!

Nói chung là

Anh bận lắm em ơi!

Chờ anh nhé

Trong suốt cả một đời

Biết đâu có lúc nào

Bỗng nhiên anh hết bận.

Chợt nhớ ra

Thì ra ta bất cần

Để hoa ly

Héo nát

Mấy năm rồi.

Chợt nhận ra đời bạc trắng như vôi

Nhà em cũng

Chẳng còn trong phố nhỏ

Mọi thứ đã đi

Chẳng còn gì ở đó

Vậy nha anh

Mr. Bận suốt đời.

#10

Dặn anh, kẻ sắp đi xa

Sau này, trên bước đường anh đi

Người thú vị hơn em thì không thiếu

Người trẻ đẹp hơn, cũng nhiều ôi triệu triệu

Người ngọt ngào hơn, lại có đến vô vàn

Cuộc đời như một quyển sách dày luôn lật sang trang

Đừng để ký ức thiếu nhau là những tờ giấy trắng

Anh hãy vẽ thêm những trái tim may mắn

Những ngón tay siết chặt lấy nhau

Những ngọn sóng đẹp xinh ve vuốt thân tàu

Những chuyến đi vẫn vui, dẫu không còn nhau ở đó.

Vì 60 năm cuộc đời 60 năm ở trọ

Ngài Trịnh bảo rằng, ta cũng sớm trở về cát bụi thôi

Nên mỗi sớm mai, thức dậy chốn xa xôi

Chúng ta còn nhau, hay thức dậy cùng ai khác

Thì anh vẫn xứng đáng sống vui, hát ca vang hoan lạc
Cảm ơn cuộc đời, vì vẫn nhớ tên nhau.
Anh ơi mãi mãi chẳng là bao lâu
60 năm gợn gàng trong nháy mắt
Không cần bên nhau,
Nhưng hãy bình yên từng khoảnh khắc.
Nghe anh...

#11

Tôi+Tôi= Chúng ta?

Có những điều anh chưa bao giờ biết
Như điều mạnh mẽ nhất em làm,
là đã đẩy anh ra xa!
Đó không hẳn là tốt cho chúng ta
hay để nguy biệן cho cái tôi em ích kỷ
Chỉ đơn giản, dân số trên đời hơn vài tỷ
Mất một người không đáng như em
Kẻ khác sẽ thế ngay!
Đơn giản: tình yêu là trò thử vận may
Duyên số của anh – em kéo dẫn thế nào thì sẽ đứt?
Những niềm vui có phải là không đứt?
Hay nỗi buồn/đau cho lắm! Cũng có giới hạn thôi?
Nào kết nối nồng nàn của nhịp đập, đôi môi...
Nhắm mắt rồi, mở mắt ra... Lại mất!
Đằng trước sự ngọt ngào, cũng có vài góc khuất
Từ “Chúng ta” là hai nửa từ “Tôi”
Tách nhau ra, cũng có nghĩa đấy thôi...
Chúc anh vui, về sau, em cũng vậy!

#12

Một lần sống với cảm xúc của mình được không?

Một lần nói “Chuyện mình làm sao thế?”

Chuyện mình yêu nhau, là không dễ!

Sao chuyện xa nhau, cũng chẳng khó khăn gì?

Tại sao nói bỏ, là bước đi?

Tại sao không nhớ môi em từng ngọt lịm

Tại sao đưa cô ấy đi em đang tìm kiếm?

Tại sao lại nói yêu quá đôi nhẹ nhàng?

Tại sao cười, tại sao lại hát vang?

Chỉ vì ta xa nhau là một điều may nhỉ?

Là bởi vì anh không còn trân quý

Chỉ một điều, dấu thật nhỏ về em?

#13

Anh có biết trống rỗng là gì không?

Là cánh cửa mở toang

Mà tâm hồn ta chả có gì trong đó!

Một câu chuyện cười,

Chỉ là vui ngắn – nhỏ

Sau đó là những khoảng trống rất rất dài...

Hãy giải thích xem “Ta là ai?”

Tại sao?

Sống để nhau vui – để rồi cười một nửa?

Ta nhìn trong gương thấy mắt mình chan chứa

Vừa trao đến tay người vút vội đi rồi?

Vậy thì thôi! Chỉ thế thôi.

Chỉ trách bản thân mình không thể hơn được nữa

Em không thể tự đốt diêm đánh lửa

Để gió lạnh anh, thổi vụt tắt từng que

Rạn vỡ mất rồi tim em!

Bỏng rát mắt cay xè

Anh hãy đi đi.

Kéo chần, em thiếp ngủ...

#14

Chỉ tay sáu tháng một lần thay.

Cái áo mặc mấy lần là cũ.

Trái tim của chúng ta, đừng nghĩ sẽ chân tình thiên trường địa cửu

như tiểu thuyết văn bàn

Sáu tháng tánh nết lại sang trang

Cũng tùy thuộc vào môi trường, người tiếp xúc.

Gỗ để ngoài mưa vài lần là mục

Sắt thép ngoài trời

Không gỉ cũng gãy mòn

Chẳng lòng dạ ai là thực sự sắt son

Đừng! Đừng bao giờ hỏi “Anh sẽ bên em mãi chứ?”

Những bức ảnh quý mà tôi đã giữ

Mấy năm sau biết đâu chỉ còn đồng tro tàn.

Hoa sử quân tử sáng sáng nở trên giàn

Vài tuần chẳng tươi sẽ thành rác trên bờ giậu...

Nên.

Những gì hôm nay còn là yêu dấu

Tôi sẽ cố giữ gìn không để phải chia ly!

#15

Em lại làm thơ

Em thích làm thơ

Dù thơ của em ít ai thèm đọc, cũng ít ai thèm hiểu

Nhưng em viết ra

Kiểu kiểu là

giữ lại lúc em còn nghĩ về anh đấy.

Tính tang... tình tang... tình tính...

Trưa lặng thinh

Em có nghe

tiếng nhạc

Từng nốt vui tí tách rót đầy ly

Những nốt buồn

nổi nhớ

chẳng ra gì

Cũng tí tách loang dần vào

ký ức...

Em soi vào trí nhớ của mình

Tệ thật!

Em không nhớ mắt anh màu gì nữa...

Em không nhớ

Cả những lời anh hứa

Sao nhớ được tình yêu ta

Từng có

màu gì?

Tang tính tính tình tang...

“Đưa em đi nhé em cần bờ vai anh

Rất rộng”

Đưa em đi

Mà anh nhĩ... Đi đâu?

Tương lai là những loang lổ

Không màu

Quá khứ là

Qua gió lạnh mùa đông trơ trọi

Mùa xuân đến em nép mình chờ

Cô đơn dưới nắng

Chẳng bờ vai để nép

Lúc em cần, anh có ở đó không?

Tương lai là những câu hỏi trống không?

Được?

Cố?

Tin?

Chán?

Mỏi?

Quá khứ là đôi môi anh xinh đẹp

Có vị rượu thơm

Và hương khói

Mồ hôi

Hiện tại là đôi mắt mỗi một thôi

Em đâu thấy

Tương lai nào cho

tim vỡ

hả anh yêu?

Anh ơi anh

Tháng Một tìm tòi

Tháng Hai phản bội

Tháng Ba ngọt môi

Tháng Tư nông nổi

Tháng Năm nhạt trôi

Rồi tháng Sáu mưa lại về khắp ngõ

Tháng Bảy đến kỷ niệm còn ở đó?

Tháng Tám về mùa hạ hát em nghe

Tháng Chín tàn khô khốc lũ ve

Tháng Mười đầy mùa thu em chẳng ngó

Mười một – tháng sinh nhật em đó

Giáng sinh về, ta quên mất chúc nhau!

Tàn tháng năm, bội bạc gì đâu...

#16

Em chỉ là con gái thôi

Chân tướng là Bạch Cốt Tinh hay Tiên Nhân cũng vậy

Đôi vai ấy cần bàn tay ấy

Đặt lên và âu yếm “sẽ không sao”

Anh biết không tổn thương dù có thế nào

Em cũng sẽ vượt qua được cả

Chỉ cần cuối đường, anh đứng,

Chờ em chiều nắng tỏa

Với tay ra... “Anh vẫn ở đây mà...”

Người ta bảo không thể ép mai nở hoa

Trong những ngày mùa hè trái khoáy

Trái tim em rực lửa yêu là vậy

Chỉ tiếc là không thể đón anh vào...

Anh nghe không, nó đập mạnh làm sao

Sao anh chẳng nghe

Sao anh chẳng thấy

À! Bởi vì anh, cần cô ấy!

Cô ấy cần anh vì cô ấy mong manh

Cô ấy cần anh vì nàng ta trẻ tuổi

Em cũng cần một nụ hôn đắm đuối

Em cũng cần một lời hứa nữa mà...

Nhạc càng kéo, dây đàn sẽ căng ra
Lòng quá đau, thì dây kia sẽ đứt
Anh không yêu em. Ừ tất nhiên là thực
Chúc yên vui, cho đôi lứa yêu nhau
Anh đừng để ý. Em sẽ chẳng sao đâu...

#17

Rất tiếc rằng tôi
đã lạc em ở góc nào trong quá khứ?
Nơi có hương thơm dễ chịu tựa hoa hồng
Nơi thế giới xé nhau thành mảnh nhỏ
Ta còn em, mềm ngọt tựa kẹo bông.
Tiếc là tôi lạc đâu rồi ấy nhỉ?
Lần cuối cùng, chắc là ở bên song...
Em đưa mắt nhìn qua hàng rào trắng
Từ biệt nhau, không một chút mùi lòng.
Ta đã lạc tình yêu trong một chốc
Lời ngọt ngào can đảm được nói ra
“Liệu chúng ta có còn thương không ạ?”
Em cắn môi, im lặng rất thật thà!
Ta mất thật! Chẳng còn tìm thấy nữa!
Rõ ràng là dấu vết vẫn rõ đây...
Chú gấu nhỏ luôn nằm im một góc
Nhìn chúng ta, nhăn nhúm những đọa đày!
Em không rõ, ừ thì ta chẳng tỏ!
Lũ chúng ta, đã lạc mất ở đâu?
Trong ngôi nhà, gác mái xanh ngày đó
Ta rời đi, là mất sạch phép màu?
Ta bối rối sao tìm hoài không thấy

Tìm nụ cười, tìm cả cái nắm tay

Tìm chân tình, tìm cái hôn thắm Bấy

Chắc lạc rồi, mất ở chỗ đầm lầy...

#18

Anh khỏe không, người cũ?

Chào chào!

Anh dạo này khỏe không?

Hôm nay em ăn chiều chỗ bến tàu

nơi mình từng ăn tối

Anh nhớ không

ngày xưa mình nông nổi

Anh bế bổng em, ôm chặt trước nhiều người

Em bảo “Bỏ em ra, cho em xuống!

Người ta cười!”

Anh khoá em lại ngọt ngào:

“Chịu làm vợ anh đi đã!”

...

Thời son trẻ sao mình ngây thơ quá!

Cứ tưởng rằng anh nói thật.

Vậy mà...

À thôi,

Không sao đâu

Để em kể anh nha

Xuân lại qua trên bến tàu năm ấy

Mọi thứ quanh mình, hình như vẫn vậy

Cầu Ánh Sao vẫn vi diệu vào đêm

Tamajsago vẫn hùng vĩ như đèn

Nhà hàng Boomerang, salad cam vẫn đẳng

Ồ bến tàu, vẫn lung linh thắm lặng
Nước vẫn rẽ đôi, bèo vẫn lại hoàn bèo
Xin lỗi anh
Đường đi trước em khó theo
Thế nên
Mình vẫn dở dang chuyến đi tìm hoa cải
Vẫn dở dang nhiều cơn mơ không e ngại
Mình dở dang
Nhiều thứ thật anh à.
Hay chỉ em
Ngu ngốc ngỡ thật thà
Giữ cho mình
Tình thương không giá trị.

#19

Một là anh hết thương em
Hai là ký ức bị lem luốc rồi
Ba là ai khác lên ngôi
Bốn -- anh quá bận -- để thôi hẹn hò
Năm là nỗi nhớ chẳng to
Bằng đám tiền giấy giày vò chúng ta
Sáu là khoảng cách quá xa
Dẫu cùng đất nước, nhưng đã chẳng quen
Bảy, tim đóng cửa cài then
Lời ngọt ngào cũng như rèm phớt qua
Tám, trong từ điển, “chúng ta”
Chỉ là hai chữ tách ra dễ dàng...
Thôi em cứ uống rượu vang
Còn anh thì cứ đánh đàn, chào nhau.

20

Rượu thơm rượu ở trên môi

Tình thơm tình ở trên đời thanh xuân

Tình xa mong đến thật gần

Gần rồi xa tít bần thần mất nhau

Lạc hoài trong những miền đau

Tưởng rằng ga cuối ngò đâu trể tàu...

#21

Có một ngày tất cả đều ra đi

Rồi ngày kia, họ trở về cùng lúc

Tình yêu là một trò chơi kỳ cục

Khi chẳng có gì, khi lại quá dư thừa

#22

Hoa vàng rực rỡ

Hướng đến mặt trời

Ngò đâu sắc ấy

Vàng phản bội thôi.

#23

Ai đó mà chúng ta đã từng yêu

Có nhân dạng thân quen mà lạ lắm

Xin lỗi, anh có phải chàng trai mang tên Năng?

Cách đây nhiều năm đã làm sáng đời tôi?

Mà hình như ngày đó đã hết rồi

Giờ anh là ai? Chẳng khác người xa lạ!

Anh ngồi đó, ánh mắt hờ hững quá...

Đôi tay này cũng chẳng phải lúc xưa

Cử động từ môi cũng không thiếu không thừa

Không chân thật, cũng chẳng hề dối trá

Chỉ là những cảm xúc mập mờ sao khó tả
Anh là anh, mà không phải là anh.
Anh nhìn xem, thành phố chuyển động nhanh
Gió cũng chẳng theo một phương mà thổi nữa
Chúng ta lướt qua nhau, ngày xưa như đóng cửa
Ổ khóa hôm nay lại gỉ sét mất rồi
Em định nói gì đó, nghĩ lại thôi.
Chỉ nhếch môi cười “Chúc cho anh luôn khỏe”
Anh đẹp xinh một thời ta còn trẻ
Anh trải đời của ngày tuổi trung niên
Anh nong nân của những cuộc hẹn đêm
Anh bình thản như chưa từng bội phản
Tất cả anh, ngày xưa giờ một thoáng
Trở bàn tay, là xa lạ cả rồi!
Margarita này, uống hết một ly thôi
Em về nhé, thế là thôi làm bạn.

#24

Hãy thứ lỗi cho những bản tình ca
Đã dạy chúng ta quá nhiều điều mù quáng!
Có những nỗi khó khăn còn đau hơn gấp vạn
Đâu mỗi ả tình làm gián đoạn bình yên
Tắt bài hát đó đi, ôi những nốt náo phiền!
Cứ rên rỉ mãi, về con người kỷ niệm
Đừng cứ sống bằng yêu thương quyến luyến
Người và người, duyên đã hết, là qua.
Hãy yên an như trợn một chuyến phà
Sông nước đẹp, nhưng mình cần bước tiếp
Trên bờ kia là mùa hè hoa điệp

Đừng ngoảnh lại đầu, nơi thuyền đã càng xa

Gió của trời, ai đó của người ta

Mình hết nợ, đừng hồ đồ mãi trả!

#25

Lẽ nào buồn thiệt vậy sao?

Lẽ nào mình phải lên tàu đi xa

Lẽ nào mộng ấy đã qua

Lẽ nào tơ đứt, tàn hoa, lẽ nào...

Chương 4. YÊU MỘT NGƯỜI LÀ ĐỦ

Tặng Em

Kim Nguru vẫn bảo chính mình nhạt nhẽo và vô tâm đến phát sợ. Nhưng Nguru Nguru đã biết tình tế là gì chưa?

Giống như một hạt đậu bé nhỏ nằm dưới chín lớp đệm của công chúa trong truyện cổ tích, chỉ có thể lặng im và im lặng hơn nữa để mọi thứ không có cơ hội tệ hơn. Em biết đấy, cô ta hẳn phải rất tinh ý. Những chín-lớp-đệm nhưng hạt đậu vẫn bị phát giác và quăng ra một xó nhường chỗ cho vương miện. Thật kỳ quặc, đôi khi để tìm một tân quân vương, thứ chúng ta cần chỉ là một hạt đậu và vài chiếc đệm êm đánh lạc hướng! Gặp Em, chị đã tin sự ngốc nghếch của mình là hạt đậu, và tất cả những nỗi đau chỉ là chín chiếc đệm khó ưa. Quả thực là Em đã chẳng nói được lời gì hay ho khi chị khóc cả, chỉ dứt khoát đến và ôm chị vào lòng cho đến khi nín thì thôi. Và cứ như thế, Em chính là Sự Tinh Tế Nhất Đời!

#1

Hay em cứ mãi ở trong hộp đi

Cái hộp vuông vuông khắc hình quả táo

Tôi ngẩng tới ngẩng lui, cười khờ khạo

Chạm ngón tay vuốt vuốt mái tóc bồng

Em có thấy như thế không?

Công nghệ ngày nay, quả thực là kỳ diệu

Qua màn ảnh thấy em, rồi chợt hiểu

Ngây ngô là không ai muốn xa nhau...

#2

Ngày xưa con không hiểu

Tại sao mình cô đơn

Cứ ngược mặt lên hỏi

Giàng ôi! Đâu người thương?

Ngày xưa con buồn chán

Chẳng vừa lòng một ai

Cười vui chừng một thoáng

Rồi giữa đường rẽ hai...

Con đi tìm tri kỷ

Nhưng chẳng thấy nơi đâu

Thế là không tìm nữa

Bình thản đến cứng đầu

Bây giờ con đã hiểu

Tất cả ở do trời

Thuận thiên thừa vận vậy

Người ấy đã đến rồi!

#3

Đó hẳn là Love Potion No.9⁷

Ly Cocktail quyến mùi dâu ngọt lịm

Nhiều hơn những thứ từng tìm kiếm

Như thác thanh xuân được hào phóng rót tràn

Quyển nhật ký, đã đường hoàng sang trang

Trả lời cho câu “Yêu thương là gì nhỉ?”

Chào cậu tình yêu, cảm ơn vì trân quý

Cho mình gặp một lần, dẫu quên mặt lâu rồi!

Em đừng cười, chỉ cần đứng đó thôi

Để tôi ghi lại, dáng hình mình trông thấy

Ngày Bảy tháng Ba, gặp nhau, đêm xuân ấy.

Em không biết nói gì, chùng ôm lấy, lại thôi...

Tôi bấm ngón tay, nhắm tính hết rồi

Người duy nhất, em là người duy nhất!

Chân của tôi, lần đầu tiên chạm đất

Mà nụ cười, còn treo mãi trên mây...

Em ở lại đi, tôi vẫn muốn được say

Một chút thôi, đêm còn dài lắm lắm

Tìm được em, trong biển người thăm thẳm

Thấy nhau rồi, thôi em ạ, đừng đi...

#4

Hôm nay không có sóng

Không có rượu ở đây

Nhưng sao lo lắng quá...

Giống bị say thế này?

Sờ xem, tim còn đập

Chạm xem, má có hây?

Vuốt lên trán thấy nóng

Là triệu chứng gì đây?

Nếu chân không đứng vững

Mắt hoa cả lên rồi

Hơi thở chùng gấp gáp

Chắc ngất tại chỗ thôi.

Thôi thôi tình đừng đến

Chán tương tư lắm rồi

Tim nhói, đầu lơ lửng

Cũng bởi người đừng thôi!

#5

Thanh xuân là bông bột

Là xương cá đáng yêu

Hóc vào trong tâm tưởng

Khó chịu biết bao nhiêu!

Nốc một ly rượu đỏ

Nuốt một trái oliu

Nhắm nháp thêm cheese béo

Chẳng thấy khá hơn nhiều...

Chỉ thấy môi thắm đỏ

Thấy tim đập thùng thùng
Thấy nhớ anh bạn nhỏ
Đêm đêm vẫn thức cùng...

#6

Nếu thích ai thì nói
Kéo chậm hơn người ta
Quá thích ai càng nói!
Để được tiếng thật thà!
Không cần ngày năm nhuận
Chẳng cần cả nước hoa
Chỉ cần hít thở tốt
Mỉm cười và nói ra:
“Anh chính là ánh sáng
Là lẽ sống đời em
Ồi dào. Em đùa đấy!
Sự thật muốn nghe hem?”
“Anh chính là bàn chải
Em cần đến mỗi ngày
Nếu em là trẻ nhỏ
Anh là bong bóng bay
Người ta cần bàn chải
Như em bé cần vui
Chỉ ví dụ thôi đấy
Anh quan trọng quá thôi!
Em cần anh buổi sáng
Thêm một xíu buổi trưa
Một chút vào chiều muộn
Cả buổi tối cho vừa!”

Nếu thích ai thì nói

Cho dù họ nói “Không!”

Mặc kệ đảng ấy chứ

Tôi không thể dối lòng...

#7

Lại biết yêu

Tôi – không tình yêu

Tựa như một cá thể không màu đi qua năm tháng

Những con số từ bills, lo toan còn hằn lên trước trán

Chuyện chân tình, xem như kho báu trong con tàu đã bị đắm lâu rồi

Có người đến nắm tay, hôn lên trán rồi thôi

Cũng có người dắt tôi qua đường trơn kéo ngã

Cũng có người e sợ nhiều vất vả

Nên chỉ dám cùng tôi đi một tí, của đoạn đường

Mỉm cười tạm biệt mớ người thương

Mở hành lý ra, thôi rồi, yêu, rơi mất!

Rơi ở đâu? Tôi cô đơn chật vật

Đánh mất chính mình trong đôi mắt vô hồn

Ờ thì là những nụ hôn

Cũng có cần nhau những tháng ngày cô đơn nhất

Tại sao tim không đón đau trầy trật?

Tại sao tôi không soi được màu sắc của chính mình?

Anh ở đâu?

Ở đâu vậy cuộc tình?

Thì ra anh vẫn, ở nơi mà tôi ở!

Giữa chúng tôi đất vẫn trời sục lở

Đội phù sa, bồi đắp đến gần nhau

Ngày ấy chẳng lâu, chắc sẽ mau

Tôi được có sắc màu mình nguyên vẹn
Là chút hồng của con tim e thẹn
Mới biết yêu như là thuở mười lăm
Là màu trắng của sương lạnh căm căm
Cũng là màu của tâm hồn tinh khiết
Một tâm hồn chỉ yêu không điều kiện
Chỉ cần anh-tồn tại, đủ lắm rồi!
Là màu máu chảy trong anh trong tôi
Là màu đen của những đêm mất ngủ
Bao nhiêu màu-tả làm sao cho đủ
Màu của tôi-đã lại trở về rồi!
Dù cho anh sẽ ở lại hay thôi
Cảm ơn vì tìm được tôi thất lạc!

#8

Duyên

Hai ba bốn năm
Sáu Bảy Chủ nhật
Ngoài kia chật vật
Xuân Hạ Thu Đông
Anh ở trong phòng
Trang nghiêm ủ áo
Em nghe đàn dạo
Như khúc kinh cầu
Chắc chẳng bao lâu
Chúng ta già hết!
Rồi mình sẽ chết
Rồi lại tái sinh
Kiếp sau chúng mình

Biết đâu người lạ
Trên đường vội vã
Đi lướt qua nhau
Anh nhớ quay đầu
Khi em ngơ ngác
“Ô kìa anh bạn
Đã gặp lúc nào?
Mà thấy nao nao
Như quen từ trước...”
Anh dừng vội bước
Đến chỗ taxi
Cứ đứng lại đi
Nào, sơ mi trắng
Kiếp nào xa vắng
Chắc gặp lại đây
Thôi ở kiếp này
Trả nhau nợ nhé
Đêm anh thật khẽ
Ru hát em nghe
Như tuyết mùa hè
Lạnh mà ấm áp
Như mưa tháng Chạp
Tê tái mê người
Người ấy đừng cười
Duyên, là vậy đấy...
Bốn năm sáu bảy
Hai một ba tư
Em cứ chần chừ

Chờ ngày gặp lại...

Phải duyên thắm lại

Đừng bạc như vôi

Kiếp này qua rồi

Kiếp sau có gặp?

#9

Ăn thử trái cấm không?

Có hơi tê đầu lưỡi

Đau thắt trong bụng dưới

Ngực căng nổ tung ra

Nhìn mãi lên trần nhà

Thấy mệnh mông vũ trụ

Hôn bao nhiêu cho đủ

Cơn khát được yêu thương

Ngày mai người lên đường

Lên xe, chùng xa thật

Một đêm, là duy nhất

Chân không chạm đất rồi

Mắt mũi tóc tai môi

Của tôi, mình tôi tất!

Nắm tay nhau chặt vật

Trời sắp sáng rồi anh

Bình minh sẽ lên nhanh

Và mộng mơ tan mất...

#10

Chợ hoa

Mẫu đơn, thược dược, hồng hoa

Mai, lan, cúc, trúc, calla, dã quỳ

Gánh hoa trong chợ tôi đi

Đóa nào cũng đẹp, chắc vì nhớ em?

Ở xa, em chẳng được xem

Nắng chiều nay thắm, vàng lem góc đường

Mimosa gửi em thương

Cho tình chớm nở, cho hương giữ hoài

Lay ơn xin hẹn ngày mai

Pensee rất nhớ một ai lúc này

Thạch thảo lưu luyến chia tay

Hoa phăng hàn gấn những ngày đau thương

Xao xuyến chọn tử đinh hương

Hoa chuông: xin giữ bí mật tình trường thật lâu

Em xem, hoa cỏ có nhau

Còn mình xa cách bao lâu tương phùng?

#11

Trái tim của chị yếu như sen

Em nhìn xem vẻ ngoài tuy là vậy

Thời gian làm chị già đi trông thấy

Nhưng bên trong, là đứa trẻ năm nào.

Em nói đi, giờ chị phải làm sao?

Không được nói yêu, thế nào cho em hiểu?

Tình cảm, chị giàu, không hề thiếu

Không thể tùy tiện đưa, vì nghèo ở lòng tin

Con người ta sung sướng bởi chữ tình

Cũng vì nó, mà cả đời dang dở

Học cách yêu, phải đâu từ sách vở

Em nói đi, vậy chị phải làm sao?

Chị phải làm sao, để không mệt mỏi nhau

Rời đón đau, sống độc thân vui vẻ
Để mỗi ngày, là suối nguồn tươi trẻ
Để thấy em hạnh phúc, chị cũng cười
Nhưng em ơi sỢi chỉ đã giãng rồi
Chị có cắt thỂ nào, hoài không đứt!
Hãy nói em là mơ, không phải thực
Để chị tát chính mình, tỉnh dậy, nói chào nhau...

Em nói đi. Trái tim em cắt ở đâu?

#12

Mít ưỚt là gì?

Hỏi: Mít ưỚt là gì?
Là trái mít không khô
Là tờ tờ ngổ ngổ
Là âu lo một rổ
Là hoa nở rồi tàn
Là mấy chuyện hợp tan
Là tay buông tay nắm
Thương mắt người thăm thẳm
Thương tóc rối bạc dần
Cười tiễn biệt người thân
Đem phần hồn chôn cất
Là đánh rơi chiếc nhẫn
Leng keng xuống nền nhà
Ly rượu vỡ tan ra
Khóc cười bao u uất
Là đàn ông lận đận
Là phụ nữ phũ phàng
Sách cũ lật sang trang

Ai nhè là đoạn kết

Là yêu thương giãý chết

Nến tắt vụt bể bàng

Đom đóm cũng hoang mang

Để màn đêm thăm thẳm

Mít ứt là rối rắm

Là quả mít không khô...

Thôi thôi nín đi cô

Tự mà lau nước mắt!

#13

Có ai đó hỏi bạn về giấc mơ hôm qua

Hình như vui lắm nhưng không sao nhớ nổi...

Chỉ biết là đẹp lắm, cười nhiều lắm, nhưng có gì rồi rồi...

Cố nhớ ra, mình đã thuộc về đâu?

Chẳng phải của mình đâu, ngay từ phút bắt đầu

Cái giấc mơ ấy, trăm phần trăm không thực

Thế nên khi đứng giữa điều xinh đẹp nhất

Phải hít thở thật sâu, tận hưởng đến cuối cùng

Giống như một bức ảnh rất chuẩn khung

Mọi thứ đẹp, nhưng nhất thời out nét

Chủ thể mờ, khung cảnh thì nhòe nhoẹt

Ai, ở đâu, nụ cười đó thật không?

Có thật đâu, mọi thứ, tìm chi để mất công

Chẳng phải mùa hè nào, điệp cũng vàng thế hử?

Hoa rơi chiều tàn, rồi khô trong trần trở

Rốt cuộc nở làm gì, rồi một thoáng chết đi?

À thì ra, ta lại chẳng có gì

Ngoài tấm ảnh lơ mơ, chẳng rõ người rõ vật

À mà hay, chẳng có gì để mất

Chẳng có gì, không ai cả, có gì.

#14

Tạm biệt em... Hà Nội

Cuộc sống sẽ đẩy chúng ta về đâu?

Hôm nay sớm Hà Nội lạnh, em nằm hoài suy nghĩ

Nghĩ nghĩ suy suy, rốt cuộc chẳng có gì trong tâm trí

Em lại thở dài “Haruki Murakami, giá như ông có ở đây”.

Sáu giờ sáng, sương còn đọng trên cây

Khác với miền Nam, Thủ đô giờ vẫn ngủ

Cái lạnh cô đơn vỗ về trên gối cũ

Đủ gam màu, nhàn nhạt lạnh chán đời.

Em nhớ cây bút artline 2.0, mớ postcards ghê nơi

Đặng cao hứng, viết mấy dòng, biên thư “Em vẫn khỏe...”

Ngồi ở Kanila, ngắm tách trà đơn lẻ

Hôm bữa viết cũng dài, người, không biết đọc chưa?

Em muốn gửi một lá cho Mặt Trời – cười như nắng ban trưa

Rằng “Mặt Trời à, tớ thật là điên quá

Ở miền biển nắng chan hoà chói tỏa

Ấm áp hơn nhiều, Hà Nội lạnh u trầm

Vậy mà cuối cùng, tớ vẫn thật hâm

Tớ chọn ngồi đây, một mình ghi postcard...”

Em cũng nghĩ về Leona một thoáng

Sẽ phải viết mấy dòng, gửi đến cô bạn này

Chắc cô sẽ, ưu ái tấm thư tay

Chỉ vồn vện, “Chúng ta rồi sẽ ổn...”

Em đi tìm, hay là đi chạy trốn?

Những ngồn ngang, của Sài phố chán chường

Một thành phố hơn tám triệu người, nhưng chẳng thấy người thương

Để phải đi mãi, tìm trên cung đường mới

Ấy vậy mà,

Đi hoài chưa chắc tới

Chắc tại giữa đường, quên mất đích hành trình...

#15

Sao lại khóc?

Không phải lỗi của em

Chẳng lỗi do ai cả

Vì mắt tôi mỏi quá

Nên lệ cứ nhạt nhòa

Em đừng bỏ tay ra

Cứ ôm như thế nhé

Đêm rồi trôi thật khẽ

Nỗi buồn cũng qua thôi

Khóc một trận đã rồi

Ngày mai cười bước tiếp!

Thấy không, từ muôn kiếp

Nỗi buồn đã thật tồi

Nó theo em, theo tôi

Ấm lên từng thớ thịt

Em hỏi “Sao thút thít?”

Chẳng biết nói thế nào

Vì buồn ngủ làm sao...

Miệng cười, nhưng mắt ướt

Ngôn ngữ không dùng được

Để giải thích em nghe

Vì vết đổ bánh xe

Vì tàn tro mất mát
Vì tango sai nhạc
Vì người để nhầm thời
Vì váy áo tả tơi
Vì trái tim yếu đuối
Vì thương cho chú cuội
Vì hận nắng Sài Gòn
Vì nỗi nhớ héo hon
Vì chăn bông bàn chải
Vì người như đường cái
Thẳng tiến đến chân trời
Tôi đường mòn chơi vơi
Dẫn sâu vào rừng rậm...
Nói sao cho em hiểu
Những dần xé lạng cầm
Thôi, nước mắt vô tâm
Rơi rồi, tan đi nhé!

#16

Xa mặt cách lòng

Đến một ngày thoai cũng giản đơn dần
Mình nhận ra không còn gì để nói
Trái tim chẳng thể hoài rấn rỗi
Nước thời gian, chảy xiết cũng phải mòn
Chỉ sự im lặng là sắt son
Người ta sợ yêu, nên chẳng buồn trao đổi
Anh đưa tôi tình ca, tôi ngại trao bối rối
Chẳng biết cuối cùng, ai thiệt, ai hơn
Đắp chăn ngủ thôi, chẳng dối, chẳng hờn

Chỉ là thấy, không còn gì để nói...

#17

Tìm em nơi chẳng thấy

Em đi tìm mình chỗ quán cũ Au Parc
Trên cái cốc chàm còn hằn lên son đỏ
Rổ bánh mì thơm bơ, vàng giòn vỏ
Mọi thứ vẫn vẹn nguyên, chỉ em khác đi nhiều
Người thấy đấy, em đã gầy bao nhiêu
Tuổi thanh xuân úa màu, nâu như mắt
Nếp nhăn nhẹ, ẩn hiện trên gò mặt
Cuối cùng thì, xuân cũng sắp qua rồi...
Em biết người, thì sẽ trẻ mãi thôi
Tuổi người cách tuổi em chừng vài số
Ngày hoa trở, người còn nằm trong tổ
Làm chim non, khờ khạo muốn tập bay.
Đến mùa nào, em im lặng như mây
Tay gầy guộc, cô đơn hằn nếp áo
Tuổi ba mươi, đi qua nhiều mùa bão
Người mới trẻ trung, sơ mi trắng, qua đường
Ngôn ngữ nào cho hết hả người thương
Khi người lính kiên cường nào cũng chết
Tập phim hay, vài đôi giờ, là hết
Bong bóng bay, rồi tan vỡ trên trời.
Cuộc chơi thì, vĩnh viễn là cuộc chơi
Thôi em thua. Xin người. Không chơi nữa.
Bước qua nhau, đừng chờ em trước cửa.
Đừng nhìn nhau từ biệt, kiểu cuối cùng...

#18

Em không muốn mất anh

Lần này không giống như lần khác

Cách chúng ta chia tay, sẽ không giống bản tình ca tan nát

Em không đấu tranh cho một nơi tránh bão tạm thời

Cái em cần là cả cuộc đời

Em cài áo sơ mi cho anh, đi làm kéo trễ

Mình nằm dài, kéo rèm, nghe chuông lễ

Nắng bốn rưỡi chiều lấp lánh cạnh gác chuông.

Anh biết không, lớn lên sẽ rất buồn

Nếu chúng mình, thiếu mất đi tri kỷ

Anh sẽ ôm chào, tiễn biệt nhiều trân quý

Đó là hiển nhiên, quy luật cuộc đời

Nhưng anh ơi, em chưa muốn anh rời

Nếu như chúng ta chưa hôn đã đời trong nước mắt

Em không muốn mất anh

Đó không chỉ là việc của một cơn đau thắt

Mà đó là, mất luôn bản thân mình.

Nên anh ơi, đừng chỉ lưu lại kỷ niệm xinh

Mình đi với nhau, càng lâu càng tốt nhé!

#19

Chẳng phải vaLentInE có chứa 1 chữ “Lie”?

Nên em chẳng ngạc nhiên,

Ở chúng ta, có chút gì không thật...

Ngay cả trong vòng tay yên bình nhất

Em cũng tự nhắc mình

Đó chắc hẳn là mơ!

#20

Trái tim ngoan đã không đáng thương

Nếu đứng yên, thì không đầy sọ
Không ham chơi, đã không khô héo
Không tham lam, thì đã phúc yên rồi
Trái tim đi tới đi lui chẳng chịu ngồi
Nên ngã rõ đau, rồi cầm đầu đi tiếp
Ôi trái tim, quá ngu từ muôn kiếp
Vỡ tan thành, cũng chẳng chịu vô tâm...

#21

Khép mi từ chối chính mình
Khép lòng từ chối mảnh tình ất ơ
Khóc đi đưa trẻ bơ vơ
Cười đi cô gái mộng mơ mù lòa
Đảo xa mà ngõ là nhà
Nhà mà đơn chiếc cũng là đảo hoang
Cười buồn cho kẻ lang thang
Ngó sao Bắc Đẩu vừa tàn đêm qua
Xin đừng hót nữa Sơn Ca
Chị buồn bã lắm, thôi thà bỏ nhau.

#22

Người ta yêu là người nguy hiểm nhất
một chút thờ ơ có thể kéo đến bão buồn
Người ta yêu khiến ta phải ghen tuông
Muốn xé xác niềm tin một ngày anh biến mất
Nơi có anh là kho tích trữ mật
Một giọt ngọt ngào đủ dỗ ấm tim nhau
Người ta yêu, người duy nhất khiến ta đau
Người duy nhất đẩy ra rơi xuống vực...

#23

Em không có gì để cho anh
Ngoài những tổn thương từ đàn bà đã cũ
Từ ngón tay dọc ngang đường lam lũ
Vết hằn mỏng đến rõ dần trên khóe miệng bởi thời gian
Chẳng còn gì để hiến dâng ngoài chừng ấy lo toan
“Anh biết cuộc sống được bao lâu mà nông nổi?”
Giá trị của lặng im nặng cân hơn hờn dỗi
Xa mặt không cách lòng mà cách bởi miệng người
Em đếm số nhân duyên rơi xuống bởi đức trời
Nhưng không nín kịp cứu cánh đồng khô hạn
Em chẳng có gì để ngày mai trời sáng
Dọn lên bàn và ngọt nhạt “mời anh...”
Em đã mất luôn bộ cọ để vẽ tranh
Bộ CD bám bụi nên không dùng được nữa
Em không có gì ngoài mùa Hè bên cửa
Nhắc em rằng, bốn mùa sẽ lại qua
Thế đó anh, từ ngày gió đi xa
Sài Gòn này, không còn gì vui nữa...

#24

Cô ấy. Và anh ấy.
Như Xuân Hạ Thu Đông
Tưởng cùng chung nhiều điểm
Nhưng thực chất song song
Cô ấy và anh ấy
Như nụ chớm nở hoa
Lá khô vừa rơi xuống
Chưa gặp đã vội xa...

#25

Nói điều gì gốc gác nghe chơi

Ví dụ như là lần yêu vừa rồi, thật sự là lần cuối

Chúng ta biết mình bao nhiêu tuổi

Nhưng khó đoán được chặng đường tới tim mấy nhịp giao thoa

Võ Tắc Thiên từng đốt cả vườn hoa

Chỉ để chứng minh mỗi một bông đẹp nhất

Như vậy đẩy tình trên đời nhiều thật

Nhưng ta đốt cả rồi. Chỉ để được bên em.

Người ta gọi đó là yếu hèn

Như ốc sên, sợ hãi thì co lại

Thế thì sao,

Đong đếm chi lời lãi?

Đơn giản chỉ là một dạng cập nhật thôi

Phiên bản mới khi đã update rồi

Tự động sửa những phần đang lỗi lại

Cứ thờ đều cùng trái tim trống trải

Mình lớn cùng mình, tự an ủi hụi hơi

Rồi nhận ra mọi cái khổ đời người

Không muốn buông bỏ, ắt nhận phần gốc gác...

Vậy đó, cuối cùng thì dù yêu nhau bao nhiêu. Tôi vẫn không giữ được “nàng thơ” bên mình mãi. Người ta vẫn nói cái gì nhanh đến thì cũng nhanh đi. Nhưng thời gian thì có là gì vì một nhát dao nhanh hay chậm thì vết thương vẫn đau như thế đấy... Cuối cùng, tôi lại mất em.

Giữa thành phố xa lạ, tôi bắt gặp em quen thuộc hiền hòa trên hết thấy những mặt người lướt qua vội vã trên đường. Lúc ấy ta giật mình nhận ra, thứ gì đã khắc vào tim thì khó mà chạy trốn được đâu có đi đâu về đâu. Chiếc áo sơ mi trắng trên đại lộ Nguyễn Huệ ngày nào đã vô tình gieo rắc nỗi ám ảnh từng nẻo đường đơn độc phía trước.

Phủ nhận một tình yêu thì dễ, công nhận và thỏa hiệp để đơn phương ấp ủ cảm giác ấm áp không kết quả mới khó. Và đâu đó trên thế gian vẫn có triệu người sẵn lòng hạnh phúc theo cách bất chấp nhất. Không có em cũng không người sẵn lòng hạnh phúc theo cách bất chấp nhất. Không có em cũng không sao. Em không yêu tôi cũng không sao. Chẳng phải tôi được trải nghiệm thứ cảm giác lâng lâng chân không chạm đất này đã là một món quà quý giá rồi sao.

Nhật ký một ngày,

Em không bên tôi nhưng lại vẫn ở đây thôi.

Tạm biệt em và những vết thương lòng. Tôi đã sẵn sàng để tiếp tục cô đơn.

Chương 5. ĐỘC THÂN - CUỘC SỐNG KHÔNG CHỈ CÓ TÌNH YÊU

Người ta vẫn dạy hãy nhìn vào mặt tích cực của vấn đề để sống hạnh phúc hơn. Thôi vậy đi! Khi tôi không tìm được ai đó để trao tất cả trái tim, hãy thấy may mắn vì giờ đây mình đã có thể chia sẻ hết cảm xúc còn lại cho tất cả mọi người và mọi thứ trên chặng tiếp theo của cuộc đời. Hoàn hô cuộc sống độc thân không than thở hay bỡ ngỡ!

Trở về làm Nhân Mã

Chạy tung vó khắp trời

Mơ về rừng hoang dã

Đại lâm mộc chơi vơi

Mọi chuyện có ý nghĩa gì không?

Nếu chúng ta nằm dài trên giường bệnh

Nằm lắng nghe ống thở khua hỗn hển

Áo quần luôn chỉ có một màu.

Người thân ngồi, đôi mắt lo âu

Bệnh viện khuya, có khi không còn chỗ

Mẹ nằm bên chân giường trần trở

Mùi thuốc đêm, khô khốc đến tanh rình!

Những lời hứa dở dang

Váy đầm xinh

Đồ công nghệ,

số follow...

Còn ý nghĩa thêm gì nữa?

Ai ở lại

Ai ra đi

Lần nữa...

Thử nằm xuống một lần

Sẽ biết ngay!

#2

Lấy chồng có vui không?

- Chị ơi

lấy chồng có vui không?

Sẽ cùng ăn

Cùng yêu

Cùng sốt chia thủ thỉ?

Hay mỗi đêm thật dài

Chị nhìn anh ngẫm nghĩ

“Ước gì ta chưa trao nhẵn một lần”?

- Em à

Có bao giờ

Em bước hụt một chân

Trượt xuống cầu thang

Và ngã nhào

đau sống chết!

Giây phút ấy

Em nhận ra vĩnh viễn

Ta không thể quay về

Tích tắc thuở đầu tiên...

Sẽ có một ngày

Dẫn đến chậm hay mau...

Cái cầu thang thân quen

Sẽ làm em đau điếng

Dù chân đã bước quen

trăm lần ngàn chuyển

Một chút lơ là

Rồi em sẽ ngã đau!

Hôn nhân

Chẳng nói trước được gì đâu!

Cuộc đời là phương tiện

Để người ta di chuyển

Muốn đến được

bến yên bình vĩnh viễn

Ta vẫn còn trăm ngã để ghé qua

Nơi mà em gọi là nhà

Không nhất thiết chồng em luôn ở đó

Sự thủy chung

Không nằm trong quần nhỏ

Nếu ngự trị trong tim

Anh ấy sẽ quay về.

Hôn nhân là bài hát đẹp ghê!

Mong chị em mình

Biết thẩm âm, chắc nhịp

Còn không thì

Chắc rằng em hẳn biết

Chỗ cầu thang

Ai cũng ngã vài lần...

#3

Hội An

Darling,

Cho anh hỏi Hội An có mưa không?

Tấm bưu thiếp cụ già bên lồng đèn

Em vẫn còn giữ chứ?

Mấy hôm nay Sài Gòn chừng nắng dữ...

Anh nhớ em!

Hội An

Đong biết mấy cho vừa!

Em ra thăm giếng ở góc đường Trần Phú chưa?

Cuối góc chợ

Nhớ rẽ qua bưu điện...

Có thời gian...

Thì

Biên thư anh một tiếng

Hay chỉ cần một vệt son

Ưm... đỡ nhớ lắm rồi!

Cái chỗ bán nón rơm

Có chú tội lắm thôi!

Đôi mắt mù lòa

Giọng vang vang

“Mời anh mua cao dán!”

Em có bước qua

Nếu nghe giọng hào sảng

Nhớ

Dừng lại mua giúp anh,

Chiếc quạt giấy mười ngàn...

Em à, thương em lắm

Hội An!

Mà

Cái cô bán Cao Lầu

Hay nhắc em lắm đấy!

Cô ấy bảo

Tính em hơi nóng nảy

Nhưng lúc trầm buồn

Em đẹp đến mê hồn!

Làm anh nhớ

Chập choạng

lúc hoàng hôn

Cái đò mình đi trên sông

Buồn cười nhĩ?

Một bên là Hội An đẹp như phỉ thúy

Bên kia - cù lao hoang

Xơ xác không người...

Sao mà anh nhớ quá em ơi!

Món bánh quy dừa tự làm

Trong quán Reaching Out ấy...

Nhấp ngụm trà lài thơm là vậy

Mà chẳng thơm bằng

Hương tóc của

Hội An!

Saigon nhớ Hội An 2015, tháng Sáu

#4

Những cô bé rồi sẽ lớn lên

Mắt sâu hơn và ưu sầu thêm nặng

Những cô gái rồi sẽ lớn lên

Hết luôn rồi những ngơ ngác cuộc đời

Những nàng đàn bà cũng đã lớn lên

Để biết yêu không phải là duy nhất

Ai trong chúng ta rồi sẽ lớn lên

Để mọc cánh, ôm giấc mơ, bay tiếp về phía trước.

Ngoao Tháng 6. 2013

#5

Cho những người bạn đã qua

Có một khoảng thời gian

Chúng mình còn thơm thảo

Chung màu cờ sắc áo

Chung một đội một nhà

Đến Đà Lạt ngắm hoa
Nhâm nhi nành bò nóng
Mùa Đông dù lạnh cóng
Bọn mình vẫn ấm ghê!
Tình bạn cứ vỗ về
Không sợ ngày phai nhạt
Ôi biết rồi mất mát,
Ai giữ mãi được đâu!
Thế nên chữ “cùng nhau”
Quý vô cùng ấy nhỉ!
Cái mà ta nhớ kỹ
Nào phải là không gian
Đà Lạt hay Nha Trang
Hội An rồi Sài phố...
Mà là nỗi khốn khổ
Khi lạc mất nhau rồi
Đời cứ thế sẽ trôi
Phải duyên còn gặp lại
Còn không thì xa mãi?
Có phải cờ bạc đâu!
Gõ cửa vào đời nhau
Ai đành đi ra nhỉ?
Ôi những gì trân quý
Mãi mãi có nguyên màu?

#6

Quán Ben

Từ góc nhỏ quán Ben
Thấy trời mưa tầm tã

Thấy gió bay nón lá
Thấy biển báo chớp đều
Thân gỗ bám màu rêu
Oằn mình mang kỷ niệm
Gỗ hỏi “Lâu không đến?”
Em cười “Có việc riêng”
Lá khúc khích bên thềm:
“Sao một mình rồi nhỉ?”

Thường những điều trân quý
Rồi sẽ lại giao nhau...
Dẫu là có đi đâu
Hãy cho nhau một góc...

#7

Ta chẳng yêu ai cả
Mà chỉ yêu tình yêu
Tình yêu là tôn giáo
Sùng đạo biết bao nhiêu!
Người yêu thì thay đổi
Nhưng cảm xúc thì không
Trái tim người nhỏ bé
Yếu từ lúc lọt lòng
Chúng ta mê cảm xúc
Đưa đến nhớ hình dung
Tình yêu không thay đổi
Chỉ khác người yêu cùng.
Ngày xưa ta yêu cỏ
Lớn hơn, ta yêu cây
Ta yêu món cam vắt

Rồi đến Sài Gòn này...

Đoạn, ta ra Hà Nội

Ta phải lòng Thủ đô

Xong, lỡ yêu Đà Lạt

Yêu Bangkok xô bồ!

Tình yêu là thế đấy

Ta thay đổi từng ngày

Ai bảo không chung thủy

Là một điều chẳng hay?

#8

Hôm nay trời đẹp lắm em

Cùng tôi trèo lên chiếc xe cà tàng

Đi chơi nhé!

Đeo headphone

Là đủ dung dăng dung dẻ

Buông tóc ngang vai

Lơi lả rất yêu kiều

Dưới cặp Rayban ngũ sắc

Dấu ánh nhìn

Bối rối kiểu chớm yêu

Nghịch ngợm

Xô đẩy nhau

Đùa dai

Cười sằng sặc

Tắm mình trong

Dải nắng

Lẳng nghe đi!

Vào giấc bốn rưỡi chiều

Ghé ngang nhà thờ

Nghe!

Chuông đổ rất phiêu...

Boong boong boong

Khúc khích cười

Nhìn lũ bồ câu mập ù

Di chuyển như lật đặt.

Góc Ben nhỏ

Trên ban công rất khuất

Đám cây khô

Đẹp tựa bức tranh treo

Ngồi lại thôi em

Ngắm chiều reo

Bên dưới là khu công trường

Đang chuyển mình

Mừng xuân mới.

Trên cao kia

Là bầu trời cao vời vợi

Mây vẫn hồng

Và

Trái đất

Vẫn quay

...

#9

Đám cưới hoa dâu bụi

Hồi bé tẹo tèo tèo...

Thích nhau là

Đám cưới ngay tại chỗ!

Tặng cho ấy bó hoa

Rồng rắn trẻ con trong nhà

Đi rước dâu

Cắm lên đầu

Hoa dâu bụi

Áo cưới là bộ pijama bung cả nút

Chú rể tí hon

xỏ đôi tông

Răng sún nhoẻn miệng cười

Ba năm trôi qua, chín tuổi xinh tươi

Thích nhau là:

Dẫu thường ngày

Cậu lấy thước cào lưng tớ

Nhưng

Đi liên hoan cuối năm

Thấy tớ ngồi sau run sợ

“Kẹo mẹ cho, bọn xấu lấy cắp rồi”

Cậu chuyền nửa số kẹo của mình cho tôi

Nhoẻn miệng cười

“Cậu đã biết, trong lớp này, tớ thương ai nhất đấy!”

Lớp tám đến nhanh

Chỉ chạm tay

Run lấy bầy!

Chỉ một cú chạm tay

Cậu làm tớ ngất rồi!

Lớp mười – tuổi 16 tình khôi

Thích nhau

Chỉ dám nấp trên cao

Nhìn anh cười

Quả cầu bay lấp lánh như ánh nắng

Mùa Hè Xanh

Cơn mưa sao thật lạnh

Vậy mà chúng mình cũng thấy ấm ghê cơ!

Tuổi 20

Bao xúc cảm phất cờ

Yêu – không yêu

Đến nhanh như lửa cháy

Tiếng chia tay

Như bay. Không áy náy

Đơn giản vì

Ta đâu thiếu thời gian!

22

Và ta cũng gặp chàng

Chàng nói với ta

“Muốn cưới em”

(khi đang trong phòng tắm)

Dừng đèn đỏ

Hai đứa hôn chầm chậm

Hầu hết thời gian

Chỉ giam ở trong phòng

26 tuổi

“Cách mạng đã thành công:

‘Yêu nhau thì

Chả nên là gì cả’

Chàng và ta

Đến là vì bản ngã

Xác định luôn

Không mãi mãi thế này.

Viết mê man nhật ký

Thế mà hay

Vé xem phim

Ta cũng gom lại kỷ

Dán vào ngay

(biết ký ức này sẽ quý

Trong ít lâu thôi

Thành đồ cổ ấy mà)

Ấy thế mà 27 thật xót xa

Ngồi trên ban công

Ta gặm ly trà sữa

Mong ước thời gian

Sẽ quay về một bữa

Đám cưới tuổi lên 5

Hoa dâu bụi

Cài đầu...

#10

Vì sao tôi ế

Những người vợ già và xấu đi

Tay nắm tay bé con, đẹp như thiên thần nhỏ

Người chồng cạnh bên, mặt sao thoáng đỏ

Khi nghĩ về váy ngắn của người tình

Những khoảng cách của lặng thinh

Của tiếng khóc trẻ con, rồi tã, sữa

Những ván bài đã đến hồi lật ngửa

Anh có còn tin chuyện yêu không?

Khi em béo lên, môi hẳn hết hồng
Mắt không ướt khi nhìn anh đắm đuối
Làm vợ anh, lo cho mâm cơm nguội
Lo cho áo anh không bẩn lúc đi làm
Cố gắng nhịn đau, để tránh chuyện cảm râm
Nhìn sắc mặt anh, để vén vun hạnh phúc
Rồi sẽ có lúc nhà mình lục đục
Anh có còn tin chuyện yêu không?
Giấy tờ hôn nhân, cũng chẳng phải chuyện cần
Nếu ta trói nhau bằng tơ hồng, anh nhỉ.
Còn nếu như có thể cùng anh trốn kỹ
Em cũng chẳng cần luôn một đám cưới đâu...
Chỉ cần khi già đi
Tóc đã bạc màu
Anh vẫn sẽ giúp em ngồi xổ chỉ
Hai vợ chồng mình sẽ cùng nấu Pasta
Em sẽ đọc sách, anh giúp cắm hoa
Sẽ dạy em rằng “Hoa Lyly cần cắt nhụy
hoa sẽ không héo mau” anh nhỉ?
Nói thế thôi
Cưới rồi thì hơi phí
Vì em sẽ mau già, ôm con mơn mõi chờ về
Mê mãi rong chơi, tính chi chuyện phu thê
Nên em vẫn sẽ độc thân, cho tới già, tới ế...

#11

Lỗi chẳng của tình yêu

Những cô gái đang yêu
Họ có tội gì đâu ngoài trái tim mềm yếu

Run rẩy cảm thông khi chàng nắm tay “cần em hiểu”

Và ảo tưởng rằng, anh ấy thuộc về ta.

Chẳng có tội gì đâu,

Những nụ đàn bà

Hết sắc hương, mong chờ chút tình còn vương lại

Trên môi đối gian của tên đàn ông nhiều khắc khoải

Tuổi trẻ là tự dâng anh, em đòi lại bao giờ?

Chẳng có tội gì đâu những gã tở

Yêu tất cả nàng thơ – mà cứ tưởng mình chung thủy

Sự hồn nhiên che dấu cho tim quý

Đập hết quả này, đến tim khác, đã sao?

Chẳng có lỗi gì đâu những nỗi đau

Nhân gian mình, vốn vô thường mất mát

Chúc chúng ta vui cùng cơn chinh phạt

Rồi đắng hờn, ở phút cuối cuộc đời...

#12

Cưới người không yêu

Cưới người không yêu

Nghĩa là làm đám tang cho một trái tim chân thực

Là tự nứt trong lòng, sâu thẳm vực

Những phút chạm tay, mà chỉ muốn vùng ra!

Là xấu xa khi con trẻ thật thà

Hỏi “Bố mẹ đã yêu nhau ra sao nhỉ?”

Rồi bạn cười, trán nhăn thêm một tí

Phải trả lời thế nào “À... Đó là chuyện đã lâu...”

Có phải công tác đâu, mà bắt chung một chuyến tàu

Khi định mệnh chúng ta cần đi hai hướng khác

Cuộc đời chỉ 60 năm, đã ngắn còn lắm lạc!

Đã không yêu nhau rồi

Đừng trối buộc làm chi...

#13

Forever

Rồi sau này tôi sẽ chết đi

Lâu sau đó, mọi người chẳng nhớ ai là ai nữa

Thế nhưng phố vẫn thơm mùi hoa sữa

Đường Minh Khai vẫn nở rộ hoa vàng...

Sinh ra, biến mất đi, thật nhẹ nhàng

Sẽ chẳng ai nhớ mắt bạn màu gì nữa

Chiếc ly vừa cụng ở The First đêm qua, được đem rửa

Những đóa hoa ly, mới đây đã tàn.

Mọi thứ rồi cũng sẽ khẽ khàng

Nhẹ trôi qua như chưa bao giờ đến

Nhưng em biết, từ trái tim thương mến

Rằng tình yêu, giúp ta vĩnh cửu trên đời.

Ở giữa chúng ta, không là những cuộc chơi

Càng không dừng lại, trên ly trà sữa nhỏ

Bạn biết rằng tình yêu nằm ở đó

Tình yêu sẽ chẳng chết đi dù đôi mắt héo mòn

Dù thế giới chẳng lúc nào sắt son

Chỉ cần còn nghĩ về nhau

Là còn thương một chút

Dù mãi biến mất rồi, xa nhau qua châu lục

Còn nghĩ về nhau

Là còn mãi sống rồi...

Tặng những người bạn của Ngoao

Và những đứa hay hỏi “Cậu đã quên tớ! Cậu đã thay đổi/ chúng ta còn chơi với nhau bao lâu?”

#14

Chúc Cà Na ngủ ngon

Ngủ ngoan nha bạn ơi

Trong giấc mơ tuyệt vời

Bạn sẽ thấy dòng sông Kanda lấp lánh

Hai bờ, hoa anh đào cô quạnh

Nhưng 24 cây bút chì màu sẽ vẽ nên điều chúng ta cần

Tụi mình sẽ trẻ mãi, đẹp thanh xuân

Dẫu điều đó không bao giờ là thực.

Ngủ ngon nha bạn ơi

Chúc bạn có giấc mơ đẹp tuyệt vời

Đầu lắc lư hồn nhiên theo nhạc

Ca khúc Nagori Yuki thật yêu đời

Ngủ ngoan nha bạn ơi...

#15

Lại cứ đi thôi

Có những đêm tháng Mười hai

Mà cứ tưởng đang ở giữa mùa Hè vội vã

Quán bar ven đường, không mời chào đơn đả

Chỉ có trống kajan, guitar và một ông lão Nga huyết sáo véo von

Chọn một chỗ ngồi ngon,

Gọi thêm ly cocktail quen thuộc

Điều gì sẽ xảy ra ở ngày mai

Ta làm sao biết trước?

Ta chỉ tự nhủ rằng, đêm nay, phải được vui

Những nỗi buồn ơi, hãy ngủ vùi

Ngày mai ấy áo phơi khô, nhưng mùi biển còn vương lại!

Ta tưởng lòng mình từng trống trải

Cho đến khi thấy cái vô hạn của biển sâu...

Chiếc thuyền thúng ban chiều đã đi đâu?

Khi đám ca nô rời mũi Kê Gà hôm ấy.

Màu thanh long bên đường xanh là vậy

Mùa thu hoạch sau lại có được lời?

Tôi cứ tưởng rằng đó là chuyến rong chơi

Mà biết đâu lại vừa đầy thêm túi

Mùa 20 đã rời xa thật vội

Mùa 30 thắm thoát đã đến gần

Thôi thì chẳng cần phải phân vân

Chứ đi tiếp thôi, loa trên tàu vừa gọi!

#16

Ghét truyện cổ tích

Ô kìa hoa tulip

Có cô bé tí hon

Ô kìa khu rừng nhỏ

Có nhà kẹo bông gòn

Hai anh em mê ngọt

Gõ cửa tiến vào nhà

Ô kìa bà phù thủy

Mặt tựa mặt nạ xoa

Ở trong truyện cổ tích

Hoa nở được ra người

Ở trong truyện cổ tích

Trẻ nít thường ham chơi

Trẻ nít giết phù thủy

Dụ đẩy mặt nạ vào lò

Trẻ nít nướng phù thủy

Biến thành đám mây to
Chị Tấm giết chị Cám
Bỏ làm mắt một nôi
Xong giao cho người mẹ
Chị ác quá đi thôi!
Biết rồi nghe cổ tích
Thiện ác thật đảo điên
Người hiền hôm qua đó
Nay trở mặt liên liền!
Biết rồi nghe cổ tích
Chị Maleficent
Trông mặt chị ác thế
Mà lại đầy tình thân
Còn cái bọn hoàng tử
Chỉ được cái đẹp trai
Còn nụ hôn cứu thế?
Hoang tưởng vừa đủ xài!
Thế giới xưa điên thật
Thế giới này tỉnh không?
Ước gì nhân vật ác
Bị bắt hết vào lồng!

#17

Nghe tim mãi mơ màng
Mấy câu chuyện hợp tan
Có người đi biển biệt
Quên chờ câu sẵn sàng
Có người trên giường bệnh
Sẵn sàng rút hết dây

Ngoài kia bụi bặm quá
Yên nghỉ trong đất này...
Tôi đứng trong nghĩa địa
Màu áo xanh như trời
Sau này tôi nằm xuống
Mong đốt cốt trả trôi...
Dòng sông là tôi đó
Tôi trôi dưới cuộc đời
Đi qua ngôi nhà cũ
Thấy hàng dâm bụt cười
Trước khi về với biển
Tôi thấy những xóm nghèo
Tôi thấy trẻ con khóc
Vầng trán mẹ nhăn nheo
Tôi thấy trắng mười sáu
Lấp ló trên đỉnh đèo
Tôi nghe mùi hương tóc
Suốt đời vẫn mang theo
Tôi sẽ về với biển
Mặn đắng như lệ anh
Tôi lau ngày hôm đó
Chết lặng ở lễ tang.
Ai mà không hóa kiếp
Cả khi chưa sẵn sàng
Cuộc đời này có hết
Truyện mới được sang trang.

#18

Vui vẻ gì đâu mà mỉm cười

Người đời là vậy đó em ơi

Từ khi trưởng thành, dùng mặt nạ

Ảo ra một chế độ vui tươi

Người lớn khi buồn hay lặng im

Giống như trước bão vẫn quang trời

Giống như cá chết trong làn nước

Như cốt thành tro, thả nước trôi...

Sống hết đời đi

Một đóa hoa

Mai, lan, cúc, trúc

Cũng vậy mà!

Đừng cứ tranh nhau mà ngào ngạt

Tàn hơi.

Cũng hết.

Một bài ca.

#19

Các em đừng đi xa. Về với chị đi

Thành phố lúc vui lúc buồn, mình cũng thế

Lúc cười vui, lúc mệt nhoài áo trễ...

Bao nhiêu người chia tay, bọn mình vẫn có nhau

Các em hứa đấy, đừng rời Sài Gòn lâu

Cái chỗ ban công, chị vẫn ngồi chờ đấy

Chờ lâu hay mau, là tùy do em vậy

Chị vẫn chờ. Gặp lại đám em mình.

Chiều Bitexco gió cũng lặng thinh

Nắng bốn giờ đổ một màu quýt chín

Chị một mình, tóc đen và cặp kính

Ôm cốc trà, chờ kể một chuyện hay...

Chợt nhớ ra mấy đứa chẳng ở đây
Lớp yoga sáng nay chùng cũng vắng
Sài Gòn đông, mà chùng đâu cũng lặng
Hay tại tại mình, keo kiệt việc yêu người...
Tạm thời hôm nay chị không cười
Giữ lại, kể mấy đứa nghe, mấy chuyện này vui lắm
Em gái nhỏ, em trai thương lắm lắm
Bỏ quên chị chỗ này, không muốn nhớ lại sao?

#20

Đó không phải là những gì em muốn nghe...

Anh nói nhiều về công việc kinh doanh
Mở hợp đồng ngày càng thêm béo bở
Mở công ty, mua thêm nhà, vui hết cỡ
Em gượng cười, nhưng lòng chẳng muốn nghe
Gặp lại anh, đừng nói về chiếc xe
Mà hãy nhớ lại, về tháng ngày trong đó
Có phải tuổi thanh xuân bỏ ngỏ
Mình trượt đời nhau, cũng tại mở tiền này
Anh có nhớ ngôi nhà, luôn xanh mướt cỏ cây
Do chính tay anh, tưới hoa, bồi thêm đất
Kệ trong nhà, cũng do anh đóng tất
Ấm om trà, ngào ngạt bởi anh pha
Rồi có một dạo những luống hoa
Héo rũ ra, vì buồn anh không đến
Em ở đảo xa, gửi thư anh thân mến
Thư gửi đến tận nhà, nhưng anh đã đọc đâu
Em hiểu rằng, mình lên huyệt chuyến tàu
Người tới ga “Lợi Danh”, người đợi tàu “Mộng Tưởng”

Ga anh đi, không cùng em một hướng
Em bước đến tàu mình, vầy vầy mãi chào anh
Rồi thời gian, cũng thấm thoát qua nhanh
Cũng có lúc, bảo rằng “Anh xin lỗi..
Anh quá bận rồi, trái tim anh già cỗi
Quên mất cả chính mình
Làm sao nhớ được em...”

Anh đừng buồn, nặng gánh nữa chi thêm
Cứ thẳng tiến đến ga tàu “Hạnh Phúc”
Của cái kia sẽ chính là thủ tục
Giúp cho anh mua mọi thứ trên đời
Em vẫn sẽ ủng hộ anh, ở miền đất chơi vơi
Nơi em có mấy luống hoa, là tất cả
Trang sách gấp lại, ừ thôi, anh đi nhá!
Nếu gặp lần sau, bớt tính chuyện tiền nong

#21

Hà Nội

Sáu giờ sáng rồi, Thủ đô vẫn ngủ sao?
Còn em cứ, đứng bên rèm ngắm mãi...
Tại sao thành phố này, người ta không hót hải
Không rục lên, như nắng ấm Sài Gòn?
Tại sao mặt hồ, luôn điểm chút héo hon
Sao cây cối cũng ám màu u uất?
Bầu trời xám, như giấc mơ không thực
Như trẻ con, chớp mắt cái đã già
Như ranh giới giữa hôm nay – hôm qua
Như hoài nghi về bản thân phía trước
Mưa phùn trơn, em đi giày suýt trượt

Kéo áo vào, bước chậm đến quán trà
Ờ cái quán mà chỉ mới tháng qua
Em còn ngồi đây, biên thư cho các bạn...
Giờ lại ở đây, nhiều nghĩ suy lai láng
Lại chẳng viết được gì, ngoài hai chữ “Xin chào...”
“Gửi Mặt Trời, tớ mới gốc làm sao
Cậu bảo tớ buồn thì đi biển đi, và tớ ra Thủ đô, vậy đấy!
Cậu ở Mũi Né như thế nào rồi vậy?
Tớ vẫn ổn mà, chuyện chài lưới, ra sao?”
“Gửi Leona, ban công cũ thế nào?
Em đã khóc đêm hôm qua ấy hả?
Chờ chị về, sẽ mua hoa cho nhà
Hoa nở, hoa tàn, nhưng vẫn muốn tặng em...”
“Con chào bác, đã mua được trà sen
Bác cháu mình về, lại nhỏ to tâm sự
Nói gì chứ, cháu đi tìm con chữ
Nhân tiện tìm, gửi bác, chút yên an”
“Chào em, cậu bé của hiên ngang
Của tự tin, yêu thương, và hưởng thụ
Chị có viết cho em, thư trên tử
Hôm qua em vào, nhưng không biết đọc chưa?”
Hà Nội buồn, ấy thế lại còn mưa
Biết tìm ai uống trà, vào giờ này, Trinh nhỉ
Người ta đi làm, còn mình thì ngơi nghỉ
Ngắm sương mù, trên phố, cũng hay hay...

#22

Hà Nội đầu xuân

Margarita trưa mùa Xuân Bắc Bộ

Mở nửa mắt nhòm nắng chiều qua phố
Thấy cái nghèo còn quanh quẩn chân người
Ở lưng chừng mấy cánh đào hồng rơi
Trên mặt đất là nỗi lo lao động
Đường hôm nay vẫn ào ào không chỗ trống
Bạn đánh giày vẫn tất bật cầu xin
Chị gánh hoa, má đỏ, chở yên bình
Thấy Xuân đó, hay Xuân đi. Chưa tỏ?

#23

Cuộc sống không cát-xê
Nhưng bọn mình phải diễn
Đứng giữa những tái tê
Vẫn cười như bất biến.
Ngày mai tôi về phố
Lại diễn vai nhạt nhòa
Khẽ bước trên đại lộ
Như thể sợ tan ra...

#24

Gội đầu

Gội đầu cho hết bụi bay
Tẩy luôn khói thuốc những ngày ất ơ
Gội đầu gột hết vương tơ
Tóc xanh ở lại, nằm chờ người thương
Thơm tho như nắng trong vườn
Gột thêm tung bọt mở đường ước mơ
Gội đầu để sạch bờ vơ
Cho tay anh vuốt, hồn thơ môi mềm
Tóc thơm, sẽ nhớ nhau thêm

Những ngày chải tóc bên thềm, gió bay...

#25

Chẳng cần đâu cái đẹp tuổi đôi mươi

Khi đàn bà 30 bắt đầu yêu nếp nhăn trên khóe miệng

Mắt sâu hơn, giam giữ buồn bất biến

Cái nụ cười sang sảng chẳng muốn ngưng

Tuổi 30, giọt nước mắt lưng chừng

Muốn chảy ra, nhưng đọng rồi khô lại.

Gót chân chai, tóc vương nhiều khắc khoải

Sợi xanh rơi, như tiễn biệt thơ ngây

Da vẫn săn, cuồng nhiệt những đắm say

Mắt khép hờ, bờ ngực căng mê vọng

Khi bão tới, chẳng ôm rèm đứng ngóng

Biết bung dù, che chở những người thân.

Tuổi 30, chân bước chẳng ngại ngần

Nhưng biết đứng thật lâu, ngẫm cô đơn in hằn trên bia ma

Hiếu giá trị đồng tiền qua từng ngày vất vả

Để mà biết thương người, không vì ví của nhau...

Em ơi, chẳng cần trẻ mãi đâu.

Hãy yêu thương từng tuổi đời lắm lỡ.

#26

Đội lốt

Tôi đội lốt cừu

Người kia lốt thỏ

Mấy đứa trẻ nhỏ

Đội lốt ngây thơ

Người lớn thờ ơ

Đội luôn lốt quạ

Kẻ tàn ác quá

Đội lốt kền kền

Có bọn sói diên

Cũng người đội lốt

Tham ăn ột ột

Người đội lốt heo

Than trách phận nghèo

Lốt lười đội mãi

Trái tim trống trải

Hắn lốt rùa Goerge⁸

Tội thật thế gian

Toàn người đội lốt!

#27

Tôi ước mình có đôi mắt trẻ thơ

Để nhìn nắng chiều với đúng màu của nó

Cảm nhận sự diện hiện đằng sau ngọn cỏ

Chú cánh cam lấp lánh tận bảy màu

Người lớn chúng tôi, mắt kém giống nhau

Điều tốt đẹp trước mặt mà không thấy

Cổ súy nhau, làm những điều xằng bậy

Phán xét thì giỏi hơn tự soi lại chính mình

Đứng trước gương, tôi chỉ biết lặng thinh

Lý do để lớn lên, đâu phải là như vậy

Đâu phải là bạc vàng, tiền giấy

Đâu phải là biệt thự xe hơi

Nào phải đâu là rôm rả cuộc chơi

Ai giỏi hơn, ai giàu hơn, đâu phải!

Mình lớn lên là để đời trống trải

Được lấp đầy bởi chia sẻ, thương yêu

Dẫu trăm năm Kiều sẽ vẫn hoàn Kiều

Nhưng sao không nhìn nhau, bằng một màu sắc khác

Cuộc đời ngắn, tâm hồn còn nghèo mạt

Thiết nghĩ chúng ta, sống để làm gì?

Tử hình là, ai cũng sẽ chết đi...

#28

Ngày mình cưới nhau

Em sẽ nhờ bạn bè đem hoa trên cổng chào xanh mướt

Mấy đứa bạn em khéo tay, khiếu thẩm mỹ coi cũng được

Chẳng cần nhọc công thuê dịch vụ, tốn tiền!

Mình chọn bãi ở một khu vườn riêng

Chim hót líu lo, bờ sông chiều ngập nắng

Bãi cỏ xanh làm bạt giàn hoa trắng

Em treo hình mình, ẩm ắp cả lối đi

Bạn bè mình mời hết làm chi

Chỉ cần khoảng 30 người đến dự

Phái nam suit phong trần, đầm ren cho dàn nữ

Trên phong nền không cần ghi nhiều chữ

Vấn tắt là: “Tui đẹp khỏi cần khen!”

Trên tay em là một bó loa kèn

(Lúc quăng hoa, hy vọng đứa nào ế lâu chụp được)

Rượu vang đỏ sẽ thay menu nước

Giữa tiệc bình bông mình ôm bạn hát ca

Tiệc cưới là, chỉ cho bạn chúng ta

Chấm nước mắt “cuối cùng, nàng cũng gả...”

Hơn ba mươi đầu phải chờ bạch mã

Mà chỉ chờ người đứng trước mặt mình.

Em sẽ nhìn anh, tim không đập ình ình
Chỉ trăn quý “Ơn trời! Chàng đây ạ!”
Lúc chủ hôn hỏi mấy câu giả lả
“Hai bạn có đồng tình bị trói buộc cùng nhau?”
Em sẽ giả vờ suy nghĩ cũng thật lâu
Rồi khóc òa “Đồ điên! Tất nhiên là đồng ý!”
Chú rể quỳ “Đồ hâm, will you marry me?”
Cô dâu cũng quỳ “Anh có chịu lấy em?”
Rồi mấy phụ dâu mắt cũng lem nhem
“Đồ quỷ ạ... Trễ rồi giờ mới cưới...”
Bong bóng bay lên trời xanh vời vời
Như hy vọng rằng... Mình sẽ mãi bên nhau...
Em ôm từng người, ôm anh chắc thật lâu...
(Rồi tỉnh mộng. Thế là tan đám cưới.)

#29

Mấy giấc mơ tốt đã đi đâu

Hay nó rơi vào lỗ đen vũ trụ?
Hồi còn nhỏ mộng nhiều như tinh tú
Lớn lên như hoa nở giữa rừng gươm
Hồi bé ai cũng mơ một thế giới màu hương
Mình chung tay bảo vệ cho quê hương
Mình đấu tranh cho biển rừng, muôn thú
Mình khóc nhiều vì chia tay bạn cũ
Đổi một trường là nhuộm một đau thương
Mình ôm xác chú chó đầu tiên rụng rúc trên giường
Mình không ngủ được vì bão qua nhiều cây ngã
Mình lắng lo yêu thương cho tất cả
Sợ trời mưa ướt bà lão không nhà

Mình hay khóc vì chuyện của người ta
Miền Trung lũ lên, ti vi đầy nước mắt
Tụi trẻ con trường mình lòng đau thắt
Nhịn bữa ăn, gom góp mấy đồng quèn
Tuổi thơ của chúng mình tuy nghèo khổ lắm lem
Nhưng chúng mình sống bằng cái tâm trong sáng
VẬY mà chỉ mười năm, mười năm đời khai sáng
Mình trở thành những người lớn vô tâm
Mình mắng nhau không bằng thú gia cầm
Ai ai cũng có lỗi chỉ riêng mình vô tội
Mình muốn có tiền quyền, đường thênh thang một lối
Ai khổ kệ ai, miễn không phải mình nghèo
Mình sống vậy, có khác gì loài heo
Đáp ứng đủ nhu cầu rồi đi ngủ...
Thôi thôi mình chỉ thèm như ngày cũ
Năm lên mười đứng trên lớp hô hào
Các bạn ơi tất cả là đồng bào
Hãy đóng góp cho miền Trung lũ lụt
Các bạn ơi có nhiều người côی cút
Phần nhỏ của mình là phần lớn của chung
Mình nắm tay nhau đi, tất cả sẽ hát cùng
“Trái đất này, của chúng mình”, đúng vậy!

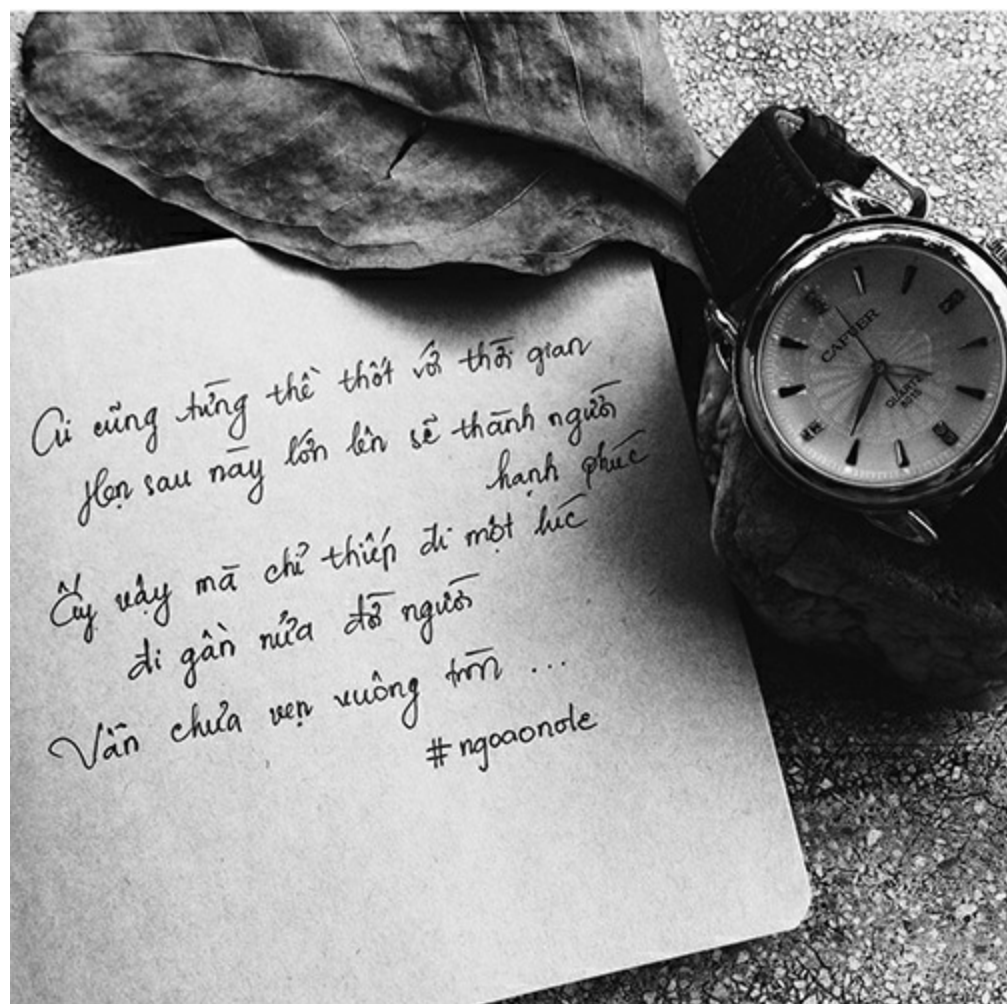
#30

Hay mình thôi nói về tình yêu đi

Mấy thứ đó dạo này xa xỉ lắm
Hay là mình nói nhiều về mùa nắng
Tháng hoa dầu bay rợp phố Minh Khai
Mình qua ngõ với khóe miệng sạn chai

Chẳng nhắc nổi dầu nọ cười nhếch mép
Giẫm lên hoa vàng, đạp tan nhiều khuôn phép
Thềm xấn áo cao dần, lên tầng thượng uổng vang
Chán chường rồi kiêu thiếp thiếp chàng chàng
Muốn viết một tờ sớ dài rồi đốt thuốc
Trách chẳng một ai, chỉ buồn lòng thời cuộc
Mình hết lòng rồi, đổi lại được những gì?
Thôi mình bớt nói về yêu thương đi
Mấy thứ đó dạo này xa xỉ lắm...

TẢN VĂN

Cũ cũng từng thè thôt với thời gian
Hơn sau này lớn lên sẽ thành người hạnh phúc

Cũ vậy mà chỉ thiệp đi một lúc
đi gần nửa đời người

Vẫn chưa vịn xuống trần ...
#ngoaonote

ĐẾN GIỜ THÌ TÀU PHẢI ĐI...

Ngày đưa ngoại về đất, đưa cậu lên trời, tôi không đổ một giọt nước mắt nào.

Sớm biết quy luật “Đến giờ thì tàu phải đi” nên dặn lòng mình phải giữ kỹ những phút giây hiện tại.

Ngày em gái bảo mẹ đang có vài cơn động kinh không bình thường sợ giống bà ngoại... Đất dưới chân rung chuyển. Nhưng tôi không có quyền lo sợ, chỉ trấn an em: “hãy đưa mẹ đi xét nghiệm, không bỏ sót khâu nào.”

May mắn là sau đó, bà vẫn khỏe mạnh.

Bản năng tự vệ được lập trình qua cả một dải ký ức khó khăn không cho phép tôi chùn chân vì một chướng ngại vật nào. Cũng không được phép bộc lộ quá nhiều cảm xúc đau thương, sợ hãi. Tôi ý thức được, cái yếu đuối đó chẳng làm thằng đàn ông nào mủi lòng, nó chỉ làm mạnh thêm cảm giác sợ gánh thêm trách nhiệm của những mối quan hệ không phải là gia đình.

Những giọt nước mắt không đúng chỗ, biến bạn thành trò hề và kẻ thua cuộc trước những đôi mắt có vẻ là cảm thông. Không phải khi không mà người ta bảo rằng “Có khóc thì hãy ra ngoài mưa, khóc thì âm thầm. Giống như loài cá bơi trong nước”. Đừng để vết cảm xúc long lanh trên má biến thành vết nhóp trong lòng người khác, khó chịu vô cùng.

Đừng trách bất cứ ai làm tổn thương bạn, ai cũng có cuộc chiến riêng của mình. Có người chiến đấu để bảo vệ núi tiền, quên đi mọi thứ xung quanh, vì họ từng bị từ chối khi đưa mẹ vào bệnh viện vì không đủ phí chữa bệnh. Có cậu bé nhảy sông tự tử, vì không thắng nổi cuộc chiến công kích miệt thị chỉ trên mạng online của toàn nước Mỹ hướng vào cậu, lỡ bị quay lên clip ngủ cùng một người đàn ông trong phòng trọ. Bạn có cuộc chiến của riêng bạn, hãy tôn trọng cuộc chiến sinh tồn của tất cả những sinh mệnh đang thực hiện nhiệm vụ sống và tồn tại với nghĩa vụ riêng của mình. Và đừng phán xét.

Một ngày nào đó, cô em gái của mình chắc cũng chẳng còn ngày đêm ở bên chăm sóc nữa, có thể cô sẽ rời Việt Nam. Chắc buồn! Mà cũng sẽ ổn thôi.

Một ngày nào đó, ba mẹ sẽ lên trời, không sống với Ngoao nữa. Chắc buồn lắm! Mà cũng sẽ ổn thôi.

Rồi nhanh hơn. Một ngày không xa đó, những tri kỷ không thể thay thế của lòng ta cũng phải ra ga cho kịp chuyến tàu của đời mình. Chắc buồn chứ! Nhưng cũng sẽ ổn thôi.

Không phải là quá khứ mịt mờ với những ký ức chấp vá mà khối người tôn làm năng lượng sống mỗi ngày. Càng không phải là thứ tương lai dát vàng nạm ngọc ăn sung mặc sướng để rồi từ đó người ta lao vào dòng chảy biến mình thành nô lệ đồng tiền. Hiện tại gắn liền với trách nhiệm, với nhiều thứ, nhất là với bản thân.

Đừng chết theo những thứ đã xa. Hãy sống để vẫy tay cho đoàn tàu phải ra đi yên tâm đến với vùng đất mới. Đừng trách đoàn tàu, đừng trách người ra đi.

“NGƯỜI YÊU CŨ” – LÀ MỘT KHÁI NIỆM ĐÁNG YÊU

Là những người đã từng thân hơn cả bạn thân, đã từng gần hơn cả mức gần, đã từng xới tung mọi cảm xúc - lý trí và ý chí của em một cách thần kỳ.

Là người đã từng đánh bại một (vài) đối thủ khác của ta hoặc ngược lại để sở hữu nhau.

Đi qua một tình yêu, như đi qua một địa danh mới. Nơi nào cũng có đặc thù địa lý và cái hay cái dở riêng, chỉ là ta có thích hợp và có muốn gắn bó sống tại nơi đó mãi không?

Khi chúng ta đi qua nhau, như đi qua một vùng đất đã quen, em không gọi là nơi cũ... Em chỉ gọi là nơi đã từng đến, như người đã từng yêu. Và tình yêu nào cũng giống nhau, như một cân bông = một cân sắt... Không thể đong đếm, yêu người cũ, người đương thời, người sắp tới... Hãy chỉ bằng một đơn vị tình yêu mà thôi...

Em đã yêu anh

Em đang yêu anh

Em sẽ yêu anh

Nhiều như em đã yêu anh ấy

Nhiều như em đã yêu các anh ấy

Nhiều như chúng ta đã yêu nhau!

Nhật ký. Em. 2013. Chợt biết ta chưa hề già đi một nốt!

CHẮC GÌ ĐÓ ĐÃ LÀ YÊU?

Càng lớn, tôi càng muốn ít gọi tên chữ “Yêu” càng tốt.

Dù nó rành rành là thế! Và con tim thổn thức của chúng ta ngoan cố chắc chắn là như thế!

Lý do đơn giản. Yêu là một định nghĩa vô cùng mơ hồ, ảo diệu và đương nhiên thỉnh thoảng hơi xạo một chút. Là định nghĩa cho một thứ cảm xúc khó được gọi tên được gộp nhặt từ một đồng hồ lớn có thể nắm bắt tạm gọi: nghĩ về anh/ mơ thấy anh/ nhớ anh/ quan tâm đến anh/ muốn có nhiều thời gian cho anh/ muốn bên cạnh chăm sóc anh/ trân quý anh/ ngưỡng mộ anh/ lo lắng cho anh/ khao khát anh/ hờn ghen anh... mà nếu một trong những yếu tố trên không được đáp ứng thì kiểu gì cũng gây thiệt hại tinh thần cho tim chủ.

Chắc gì anh đã yêu em?

Chắc gì em đã yêu anh?

Chắc gì anh đã yêu cô ấy?

Chắc gì cô ấy đã yêu anh?

Chắc gì ta đã yêu nhau?

Mà có quyền làm nhau đau?

Thôi, mình bớt nói Yêu đi. Làm nhau vui và an bình thôi nhé!

HẠNH PHÚC?

Khi ta bước vào tiệm hoa. Không những xác định loài hoa cần chọn, mà xa hơn còn phải biết mục đích làm gì, gửi cho ai, trong hoàn cảnh nào, thời gian gửi, cách gói ra sao... Chứ không đơn giản, chỉ là quyết đoán “tôi muốn hoa hồng” để rồi ngơ ngác trước câu hỏi “Hồng nào, thưa cô? Hồng đào, hồng nhung, hồng trắng, hồng xanh, hồng vàng phấn bội...?”

Việc mua hoa đơn giản, đẹp dễ thế mà đã không dễ dàng.

Hạnh phúc cũng vậy. Đứng trong cương vị người ngoài sẽ dễ dàng hô to slogan “Muốn hạnh phúc? Hãy hạnh phúc!”

Nhưng khoan đã

Điều quan trọng là, bạn muốn hạnh phúc loại nào?

“Có hạnh phúc như mặt hồ yên ả

Có hạnh phúc là mặt trời chói lóa”

Có người hạnh phúc nếu được chu du khắp thế giới, người thì tìm được niềm vui trong việc làm thơ viết sách vẽ tranh, kẻ quá say mê cùng tình yêu đôi lứa, người đắm đuối hã hê trong công việc, khối chị em lại tìm được lý do sống mãnh liệt từ tình cảm mẫu tử thiêng liêng...

Có nhiều loại hạnh phúc hợp với bạn, nhưng có thể sẽ chẳng hề thú vị với người khác, và ngược lại.

Bạn có yêu một ly sâm bí đao mát lạnh giữa trưa hè nóng bức không?

Có người gật đầu, có người vô cảm. Còn tôi? Tôi ghét sâm bí đao! Vô cùng! Thế nên đừng thuyết phục “Hạnh phúc biết mấy nếu bây giờ chúng ta có một ly sâm bí đao.”

Một ví dụ đơn giản cho thấy, chúng ta quá khác nhau ở nhiều khía cạnh. Nên đừng vội quy chụp hạnh phúc của mình, cũng nên là hạnh phúc cho người khác, và hạnh phúc của người khác biết đâu sẽ hợp với mình?

Chính vì vậy, trong những năm trở lại đây, tôi lang thang trong hành trình đi tìm hạnh phúc của chính mình và bỏ ngoài tai những lời khuyên khá logic. Để rồi nhận ra, hạnh phúc chẳng ở đâu xa, từ một tình yêu chân thành, từ chính sự tĩnh lặng của tâm hồn, từ những ngọn nến đêm, từ nụ cười của mẹ, từ những giọt mồ hôi lao động, từ tách trà Earl Grey nóng... Hạnh phúc với tôi chỉ giản dị thế thôi.

Đừng để một ai áp đặt hạnh phúc cho bạn. Hãy tự đi tìm và phân loại nhưng thứ khiến mình ấm áp, thoải mái nhất. Hãy hài lòng với bộ sưu tập hạnh phúc cho riêng mình.

Đừng so sánh, đừng khiên cưỡng, và cũng đừng phán xét!

Vì chính bạn mới là người sẽ sống với chính mình đời đời kiếp kiếp, chứ không phải một cá thể hay một lời hứa nào khác.

TÔI ĂN RAU BẠN ĂN BÚN

Hôm nay là sinh nhật ma búp bê. Bạn mời tôi một chén cơm chay cho trọn tình bằng hữu. Chúng tôi hẹn nhau tại một quán đáng yêu nép mình trong con hẻm 27E trên đường Trần Nhật Duật. Bạn và tôi thống nhất gọi Bún xào chay trong set lunch. Món ăn ngon và không gian đẹp cuốn cả hai vào những câu chuyện tưởng như không bao giờ dứt về thời thơ ấu hờ chút là bỏ nhà đi, thời còn bị mẹ cốc đến u đầu vì không ăn hết nổi một ly chè xanh mà năm phút trước mình còn giãi đàn đạch rằng muốn nuốt trọn cho bằng được...

Tôi nói cười liên tục, chén ngon lành phần rau trong đĩa mình. Chẳng mấy chốc mà đĩa đầy lại vơi. Khi chấm khăn lên miệng khép lại bữa ăn chùa ngon đã đời thì cũng là lúc Ma Búp Bê vừa xong phần của bạn ấy.

- Sao bạn lại chừa lại tất cả phần rau?

- Vì sao Trinh không ăn hết những phần bún?

Tôi “À!” một tiếng. Tự gõ đầu trách móc giá mà mình nhớ ra bạn ấy ghét rau đến mức nào và giá như Ma biết tôi mê mẩn mớ cà rốt và cải xanh thừa trên đĩa bạn ấy ra sao. Chỉ là một điều nhỏ nhặt trên bàn ăn nhưng khiến tôi nhớ câu chuyện ngụ ngôn của hai bạn thỏ và một chục cam đã từng đọc. Có hai chú thỏ muốn vào bếp nhưng cả hai chỉ có một chục cam như nhau. Bạn Thỏ Trắng vắt hết nước cam bỏ vỏ, bạn Thỏ Nâu làm ngược lại vì món bạn ấy đang hoàn thành là bánh flan với rất nhiều vỏ cam cần được trưng dụng. Thỏ Trắng vứt hết vỏ cam mà Thỏ Nâu cần và ngược lại. Điều này dẫn đến một sự lãng phí không hề nhẹ nguồn nguyên liệu mà cả hai đang cần. Lỗi chẳng do ai, chỉ là chúng ta đã nhảy cóc một công đoạn trao đổi mục đích của cả hai trước khi bắt đầu điều gì đó: nó có thể chỉ là một bữa ăn, một giai đoạn chuẩn bị nguyên liệu, một sự hợp tác, một buổi thảo luận. Xa hơn là một dự án, một mối tình, một cuộc đời. Chúng ta đã tự cho mình quyền hiểu nhau và dự đoán mức độ thỏa mãn của đối phương theo nhu cầu của chính mình mà quên mất hỏi: “Tôi muốn điều đó ở bạn, còn bạn cần gì từ tôi?” Đôi khi thẳng thắn ngay từ đầu, không chỉ là có thêm mấy cọng rau cọng bún hay chục trái cam, mà còn để đỡ lãng phí thời gian hơn cho các việc phát sinh vì hiểu lầm sau này. Mai mốt có hẹn hò cùng ai đó, hẳn tôi cũng sẽ thẳng thắn ngay từ đầu: “Em không ăn bún, anh có thích ăn rau không?”, và xa hơn biết đâu là câu hỏi: “Em không giỏi làm vợ, nhưng em có thể cho anh tất cả trái tim mình. Còn anh, sẽ cho em lại chút Ngây Thơ sót lại của mình chứ?”

ĐÀN BÀ ĐẸP CẨM HOA

Có những vẻ đẹp không quốc sắc thiên hương nhưng khiến con người ta khuất phục.

Những người đàn bà ấy, có vẻ đẹp bất diệt toát ra từ tim, từ từng hơi thở

Cái rung động sâu sắc làm choáng phất chốc

Và anh không thể

ngừng yêu...

Gần Tết, trên tinh thần mọi thứ đều gấp gáp, đặc biệt là các chương trình cần phát sóng trong cuối tháng Một phải được hoàn thành sớm trước deadline. Ekip chúng tôi vốn vẹn bốn người cập rập đến nhà cô ghi hình “Nghệ thuật cắm hoa theo phong thủy ngày Xuân”. Với một đĩa từng hùng hồn tuyên bố với người yêu “Sau này em sẽ đi kiếm tiền, anh ở nhà nội trợ” như nó, nhét được mấy cành hồng vào lọ hoa cho ra hồn quả là một điều siêu xa xỉ, đừng nói đến “cắm hoa theo phong thủy một cách nghệ thuật”. Mà cắm hoa để làm gì, có ăn được không nhỉ, hay chưng mấy ngày rồi héo quắt ra, phí phạm?

...

Xe ngừng ở trước cửa một ngôi nhà nhỏ, cổng xanh xinh xắn, cô đứng đấy đợi từ bao giờ. Tóc cổ điển đen bóng cắt ngang vai và mái ngố trông không ăn nhập lắm với cặp kính dày cộp vài đi-ốp, nhưng cái cách cô nắm hai bàn tay vào nhau rất lịch sự kiểu “Nhật” và nụ cười đón khách không thể tươi hơn, đã hợp lý tất cả những cái không hài hòa.

“Mọi người vất vả quá, vào nhà nhé, có cần cô mang giúp gì vào không?”

Nó cười xã giao chào hỏi, rồi vào nhà, trong lúc chờ đợi mọi người sắp xếp góc quay, khung máy, chọn bối cảnh... Nó bắt đầu chăm chú lầm bầm học bài: “Cắm hoa là một điều tưởng như đơn giản nhưng không hề giản đơn. Đặc biệt là cắm hoa sao cho hài hòa về màu sắc, bố cục, và phong thủy ngày Xuân lại càng không dễ dàng. Hôm nay chúng ta hãy cùng làm quen với cô B.V giáo viên bộ môn Trang trí Mỹ thuật - nhà văn hóa Phụ nữ TP. HCM...”

- Em ăn sáng chưa? Cô hỏi, giọng Hà Nội mới thật nhẹ nhàng,

- Dạ em ăn rồi!

- Cô có chuẩn bị cho mọi người đồ ăn sáng đây.

- Dạ được rồi ạ, bọn em ăn sáng rồi, cảm ơn cô ạ

- Để cô đi lấy nhé!

Những tưởng sau đoạn hội thoại rất “xã giao” này, sẽ là thôi. Nhưng cô không mời lời kiểu Bắc, cũng không xởi lởi chất Nam, cô nói là dọn thật! Một đĩa sandwich to oạch, gọn gàng, thơm lừng, được bao bọc trong ni lông mềm cẩn thận và đặc biệt là siêu ngon! Tiếp đó là một ký bánh kẹo các loại, một đĩa rau câu trái cây ngon nức bụng và nước ép ngọt lịm. Lần đầu đi quay

được chủ nhà tiếp đón nồng hậu kiểu này!

Sự chu đáo không ngừng lại ở đó.

Nó chả bao giờ để ý đến việc mời nước khách xong còn phải chăm lo cho việc thay nước lạnh cho khách nếu nhớ nước nguội đi.

Cô thì quan tâm!

Cô còn nhìn ra cả gót giày của nó bị trật, cô bảo “Dùng giày cô mang về nhé, dán keo thế này chốc nữa lại sút.”

Nó choáng, vì sự tinh tế rất ngọt ngào của người đàn bà trung niên ấy.

Nâng niu miếng sandwich, như một phát hiện mới, bình thường nó chả bao giờ thèm ăn sandwich khô khốc dạng fast food kiểu này, nhưng miếng bánh mì kẹp chả pa tê cô làm mới mềm mại làm sao, ngon lành biết mấy...

Nó xấu hổ,

Xấu hổ điếng người.

Vì đã từng tuyên bố “Phụ nữ hiện đại chỉ cần chăm kiếm tiền là tốt rồi, mọi việc trong nhà cứ để cô giúp việc làm để cô còn có công ăn chuyện làm.”

Nó giúp cô cắm hoa, giờ mới biết đài sen non đi cùng với cúc vàng đẹp cỡ nào, hoa cúc bi tròn trĩnh ra sao... Chạm vào những cành trúc mảnh mai tao nhã, bó lạt cô tạo hình, mấy cái lá trạng nguyên khéo cắt mà cô cứ bảo “dễ làm lắm”, (chỉ với cô thì dễ) nó biết tại sao cắm hoa lại nằm trong một những “món nghề” khó nuốt của công-dung-ngôn-hạnh. Xong xuôi, ngắm nghía mãi ba bình hoa. Ngần ngại lắm, mới dám hỏi xin số cô...

Để mà “Lần sau em đi học cắm hoa, đăng ký vào lớp cô, cô nhé!”

Cô cười, “Em cứ đi nói, đi kiếm tiền thế này là được rồi, cắm hoa làm gì.”

Lẽ ra là thế, ‘kiếm tiền là được rồi’, nhưng nhờ sáng hôm đấy, em chợt nhận ra tiền đâu mua được ánh mắt trìu mến đầy tự hào của ông xã đẹp trai đang đứng ngắm cô từ xa nãy đến giờ... Người đàn ông mà cô khoe “bọn cô gặp nhau trong một buổi học cắm hoa, nhìn hoa cô cắm thế nào, rồi mấy tháng sau là cưới...”

Lúc đi, cô không quên dúm vào tay nó một bọc rau câu và mỗi người trong ekip mấy miếng sandwich mang về cho ấm bụng. Nó cúi chào cô tạm biệt, thật thấp, rất trịnh trọng, rất Nhật, không còn xã giao kiểu Nam hay e dè kiểu Bắc

“Cảm ơn cô”

...

Xe lăn bánh, cô đứng trước cổng xanh, vẫn tóc đen ngang vai mái ngố, vẫn kính cận vài đi-ốp, cô cười, vẫy vẫy tay.

Nó chợt nhận ra, đã vừa gặp một người đàn bà đẹp nữa trong đời!

HÀ NỘI MÀU CHÀM

“Cái thời Hà Nội màu cham

Còn em khoác áo xanh lam ra hồ

Rét run thánng Chạp Thủ đô

Tưởng mình trăm tuổi - mơ hồ xuân xanh”

Nếu phải miêu tả Thủ đô bằng một màu duy nhất, đó hẳn phải là màu cham. Thứ màu theo khoa học quy ước là “màu của ánh sáng trong khoảng 440 đến 420 nm, nằm giữa màu xanh lam và màu tím”. Còn theo khái niệm của cô gái sắp lỡ thì, đó là một dải màu tuyệt đẹp được pha trộn hoàn hảo giữa niềm hy vọng hão huyền và những nỗi sầu thương được bao che khéo léo. Như màu của đám oải hương khô tẩm cái trong trẻo của nắng tươi rồi được đóng gói dạng sấy quắt queo không sinh khí, vấy vào vài thứ hương giả tạo ngát mùi để thêm đậm tiền cho món hàng mang tên Lavender Tây Phương ảo mộng, ngày ngày bán chạy tại Phương Đông.

Một ví dụ hoa trồng để thấy hy vọng, niềm vui và nỗi cô đơn già cỗi héo hắt khi được pha trộn mát tay sẽ thành ra đám màu cham rất hay. Ừ, màu Hà Nội đấy! Cái màu mà dù luôn cận Tết, vẫn chấp hết đám đào tươi khoe sắc thắm nơi nơi cũng không dập nổi vẻ chán đời của một loạt các gam màu trầm trên phố: màu tối trên mũi giày, áo khoác các nàng thơ với làn da trắng và mái tóc bông bơ vơ như cỏ may Tràng An, màu không sáng trên đám khói thuốc缭绕 các cụ rít khắp ngõ, bức tường thành cau có, mặt hồ buồn xo... Hà Nội buồn và lạnh từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng chính thứ màu huyền hoặc ấy cũng hấp dẫn người nhìn như lỡ phải lòng một cô gái lai Lavender u uất, ngoại hình xuất chúng được che đậy bởi lớp vải bông dày cộm như bong bóng căng hơi bên ngoài. Một cô gái ít cười, từng trải đến xác xơ và coi đời mình như ván cờ của số phận, khó gần và lạnh lẽo nhưng hợp điện, duyên dáng và sắc sảo, khó cưỡng khó quên.

Và tôi, đã từng yêu một Hà Nội màu lam như thế!

Ngày mai xuân nở trên cành

Ngày mai hạ đến, bàng xanh một màu

Thu sang nắng nhạt vàng nâu

Đông qua Hà Nội buồn màu mắt lam.

CÔ ĐƠN

Tuổi trẻ của chúng ta, bị người ta nói ra, nói vào. Chủ yếu để làm nháo nhào cho vui cái cơn buồn chuyện. Rồi thôi. Người ta bỏ vài giây cười nhạo, rồi quên. Còn mình tốn cả đời để nhớ. Có đáng không em?

Tôi đã quen rồi việc nhìn mình trước gương tự cười tự khóc, ngồi thờ trước chiếc máy CD lẩm nhẩm hát theo mấy bài hát xưa ơi là cũ, lấy ánh nến lấp lánh làm vui, lấy nỗi buồn làm trò chơi khuây khỏa. Buồn nhiều thì đã làm sao. Khi mỗi mảnh đời đều có cơn sầu riêng của họ. Cuộc chiến dù lớn dù nhỏ cũng có lý do. Chúng ta đối đầu với bản ngã, thật nhọc công, không trí lực thì tâm lực, chứ nào đâu chỉ hao mòn sức lực. Hẳn học làm chi khi cuộc sống đang qua đi từng ngày đây, mỗi giây thở cũng không đành hoang thong thả. Nỗi lo này chưa qua thì bóng ma kia lại tới. Cái phơi phới của tuổi thanh xuân bị bào mòn không phải bởi thời gian hay lao động. Mà là cái bạc bẽo của nhân gian. Tôi đi một bước lại dừng một bước, tại thương. Thương mình, thương người. Thương chúng ta sao vui ngắn mà sầu dài. Sao an nhiên đều phải luyện. Sao yêu mà phải im. Sao hận nhau dễ mà quá trễ để nhận ra cái hữu hạn của tinh thần.

Thôi thì ta cứ dần dần huấn luyện đôi mắt mỉm cười theo khóe miệng. Biến niềm vui thành một kỹ năng, và xoa lên những sự nhẫn tâm bằng lớp gel tha thứ. Biết đâu thời gian lâu lắm sẽ qua, đến lúc nào đó ta nhận ra ai sai ai đúng không còn quan trọng nữa. Chắc lúc đó, mấy tấm ảnh cũ đã mốc meo quần góc như ta chưa từng có một kỷ niệm vui nào, cùng với nhau, ở một thì xa xưa nào đó...

Dù buồn thì cũng đã sao

Trời xanh vẫn chỉ một màu đấy thôi

Hôm nay vui hãy cứ vui

Biết đâu lần cuối là ngay bây giờ?

HẸN LÀ MỘT CHUYỆN ĐÙA

Em,

Chị chưa bao giờ nghĩ việc ăn một đĩa salad tại Au Parc có thể mất nhiều thời gian như thế. Đương nhiên là cái đĩa rất to chất đầy đủ các loại rau tươi như vừa hái từ vườn. Điểm thêm bơ xanh, hạt hạnh nhân và tôm tươi áp chảo ngọt thịt thì phải nói là bắt vị khỏi chê! Chị ngắm mãi, quyết dẫn lòng không chụp ảnh gửi em mà cứ nhẩn nha từng lá một. Vừa măm măm salad vừa nghĩ đến em, sao lại không thể?

Vì hôm nay chị rảnh... .

Chị đang nghĩ liệu em có phải là một dạng trò đùa không. Không phải là định nghĩa kiểu bốn cột, ý chị là một câu nói đùa rất duyên và vô tư bật ra đúng lúc từ số phận ấy! Như kiểu cuộc hội thoại giữa cả nhóm đang đến hồi căng thẳng, không khí vô cùng căng gượng và kỳ dị thì “bùm”- bỗng có một đứa bật ra một câu gì đó mà cả hội phải cười bò. Sự kết nối quay trở lại tức thì. Một câu đùa cứu rỗi! Một kiểu đùa tự nhiên, bột phát, không gắp rút, không ngần ngại, như kiếm kendo chẻ đôi bó rơm đầy dứt khoát trong một và chỉ một nhát. Duyên dáng sáng láng như thế đấy!

Đôi khi chị cũng tự hỏi trò đùa có tác dụng gì lên trí não, theo góc độ tâm lý học mà lại vì điều vô cùng như thế. Nếu hài hước là thước đo của sự thông minh. Em hẳn là một sợi dây đo dài ngoằng linh động tiện dụng đến mức có thể cuộn lại bỏ vào túi, cần đo gì lại lấy được ra ngay. Em là đoạn ký ức vượt bậc, điểm nhấn sáng sủa nhưng cũng vô cùng ngăn ngủi của chị.

Làm thế nào mà em lại bước vào và làm sáng sủa, rõ ràng dứt khoát, đánh bật mọi ý nghĩ xám xịt như một giọt sunlight nước rửa chén đánh tan hàng chục đĩa bẩn trong nhà bếp?

Chị cứ nghĩ mãi... Em hẳn là trò đùa trong quảng cáo! Hẳn là không thực.

Để người ta cười đã đời nghiêng ngả rồi chóng quên đi...

Để rồi thỉnh thoảng nhớ lại để mỉm cười. Rồi lại phải quên đi...

Trò đùa số phận của chị ạ. Chị bỗng nhiên nhớ em.

TÍNH CHI CÁI CHUYỆN DÀI LÂU

“Tính chi cái chuyện dài lâu

Em ơi Sài phố phải đâu thật lòng?

Ngủ đi đừng nghĩ viễn vông

Ngày mai đời vẫn mênh mông đợi chờ...”

Sài Gòn có hai mùa, một mùa bất thường và mùa còn lại là... quái đản. Nếu so sánh ra, có lẽ phải tả thời tiết Sài Gòn như một cô nàng mới biết yêu, đồng đánh và ương bướng, nói một đằng làm một nẻo, nhiều khi làm mà không thém nói, hoặc đôi khi nói xong hết mà chẳng thấy làm...

Và tôi, em, bạn ấy... đã yêu một Sài Gòn như vậy. Một Sài Gòn, những chiều cà phê, và những cuộc hội thoại một nhữn tim.

Tôi nhớ những sáng mưa lộp độp ầm ỉ vào cửa kính lúc sáu giờ gọi ta dậy thay đồng hồ báo thức. Nhớ những ngày buồn lắm và cà phê thì đang dở...

Những trưa chuyển mưa tháng Sáu, ngồi một góc Highland Mạc Đĩnh Chi ngó lá khô lười nhác ắp ôm tường rêu cũ, nghe Dreamcatcher tròn mắt huyền thuyên quên cả bữa trưa.

“Chuyện là vậy đó, nên tiếp tục, hay sẽ dừng lại, cái tao cần chỉ là sự quan tâm từ hấn...”

Thấy mình lơ đãng, bạn nhắc thêm lần nữa “Mày nghĩ thế nào?”

Tôi thở dài, định trêu một câu, nhưng nhìn Dreamcatcher tròn xoe mắt chăm chú nghiêm túc, đành cười nhạt “Yêu vui thì tới, không thì lui...Tại sao phải đòi hỏi một thứ xa xỉ như vậy...”

Nó tròn mắt nhìn tôi thở dài, có vẻ không hài lòng về câu trả lời. Tôi thấy trong Dreamcatcher có hình ảnh của mình lúc mới yêu, ngây thơ và hồ hởi, nên chẳng trách cô ấy nhiệt tình xây đắp lắm... Nhưng trên quan điểm của tôi, hơi thô lỗ nhưng sự thực thì Tình Yêu là món Chè cầu kỳ khó nấu, thêm đường quá tay thì ngọt lè, thêm chút muối vô lại ngon, bỏ vani nhiều thành ra đắng, cho nhiều nước thì nhạt, nấu quá lâu lại khô... Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, chả biết đường đâu mà khuyên, thế nên khi tôi buồn, chỉ muốn ai đó chốt hạ một câu đi vào lòng người là “Có hạnh phúc không?” Đơn giản hóa mọi thứ nhé, có thì tới, không thì lui, vờn tới vờn lui thành ra đồng bùi nhùi nham nhở...

26 tuổi rồi, đã bớt cứ buồn là khóc lóc, bọn tôi thích ngồi cà phê, ngắm mưa rồi nhìn nhau im lặng... Cứ như là cố đối thoại với chính mình để điều đình chính sách an tim lạc nảo.

“Đừng buồn nữa, làm một ly nhé” nghe hấp dẫn hơn nhiều. Vậy mà tụi nó, gật đầu cái rụp. Thế là nàng dọn dẹp nhà, lôi hết nệm lung linh ra thắp, xịt nước hoa khắp phòng, trưng khăn tắm xinh... như là đang đón tình nhân đến...

Dreamcatcher thất vọng vì sự đầu tư tình cảm chưa hồi đáp.

Mặt Mộc thấy không vui vì chưa tìm được tiếng nói chung cùng mẹ chồng.

Tóc Ngẩn đang hạnh phúc và chân cô ta không chạm đất.

Bến Tre nghĩ rằng, là con gái thì phải biết thương yêu cưng chiều bạn bè...

Và tôi, “Hôm nay ta cứ vui, biết đâu ngày sau dzui tiếp...”

Định bụng như ngày xưa, buồn là phải khóc lóc để biết mình đau ư?

Sao phải cứ như vậy? Bọn tôi có kế sách hay hơn nhiều... Tụ tập và vào siêu thị tiện dụng mua các thể loại cồn để nhâm nhi dưới ánh nến vàng, bọn đàn bà cười vang, cụng ly dưới ánh nến, thế là chuyện buồn tự nhiên đi đâu hết. Chỉ thấy muốn chúc nhau cho cuộc sống bớt thật vào...

Lâng lâng, cùng nhau lẩm nhẩm theo điệu nhạc

Đến với nhau thật lòng có khi nào quá khó không?

Đến với nhau chỉ muốn cho nhau tiếng cười, cho phút giây vui thế thôi

Đến với nhau đôi khi chỉ ánh mắt bỗng vô tình gặp nhau

Đến với nhau đôi khi chỉ có bia nâng lên hạ xuống hết buồn”

Ừ, hơi say, mắt không cay, và nhạc rất hay... Ngoài cửa sổ, trên phố Minh Khai gió vẫn nhẹ nhàng thổi lay lay chùm hoa phượng vĩ...

Khuya rồi. Nhưng chẳng ai muốn về

Người ta cần nhau, người ta đến với nhau

Người ta gần nhau người ta quên nỗi sầu

Rồi người ta yêu nhau. Người ta muốn bên nhau thật lâu

Thời gian lặng qua người ta ghét nhau

Thời gian vụt qua người ta quên hết rồi

Rồi người ta đi xa người ta đi người ta yêu người mới

Trái đất vẫn xoay vòng và ta đến với nhau...

Chúc anh ngủ ngon, chúc trái tim già nua của chúng ta, ngủ ngon.

TỰ TIN VÀO BẢN THÂN

Tụi nó (bạn thân) thường lấy cặp đùi tôi để chọc cười cả hội. Các bạn nói Trinh nên tự hào rằng mình đang có cặp giò thừa chuẩn để làm đại sứ thương hiệu cho giò chả Như Lan nức tiếng tại thị thành. Trinh được 10 điểm ngoại hình: vấn đề là từ đầu xuống eo 10 điểm, 0 điểm cho phần còn lại! Ban đầu là khó chịu, sau này thấy cũng bình thường. Nhất là khi gần đây các cô gái cùng “đẳng cấp Như Lan” trên mạng xã hội nô nức chia sẻ “10 tiêu chuẩn cái đẹp mới trong năm 2016” bao gồm cả đùi to, môi dày và da rám nắng. Thú thật nhé, tôi chẳng thấy vấn đề ABC gì từ cặp đùi không thon thả của mình. Các nam tử hán cần một cô gái gầy cao máy thoáng làm tri kỷ, đã thẳng tay loại Trinh kèm theo một cái liếc xéo từ đầu. Nếu anh từ chối tôi vì cặp giò không nuốt, thế thì may mắn quá xá vì từ đó về sau mình cũng được miễn vai búp bê Barbie hiền ngoan diễn sâu với các đối tượng dùng phụ nữ đẹp như trang sức xinh bên cạnh. Đùi mình không đẹp lắm, mà may mắn thay, mấy cái khác cũng... không đẹp. Ngón tay thì chẳng búp măng, mà ghồ ghề giữa khớp; mũi thấp đến nỗi các bạn chẳng bao giờ liệt kê kính mát là thứ nên tặng Trinh trong wishlist sinh nhật vì có đeo lên mặt cũng tuột suốt do mũi không giữ nổi... Vòng bụng to và gót chân chai, ngón chân to thô nên giấu đi nếu không muốn người yêu bỏ, tóc như cây chổi và móng thì như sắp hợp thể cùng đùi... Mà có sao đâu trời! Hôm qua trong lớp Yoga, cô giáo chấm cho một giọt tinh dầu sả chanh thơm phức lên trán như thưởng cho sự tập trung của học trò ngoan, mùi thơm tỏa ra thơm phức đến thức tỉnh. Các bạn thở đều chừng sắp ngủ, Trinh thì huơ huơ những ngón tay 28 năm sử dụng của mình ra trước nắng mặt trời mãi... Cảm ơn ngón tay xấu xí đã nấu ăn, đã gỡ sách, đã lau nước mắt, đã chọn quà cho người thương, đã đỡ người già qua đường, đã ôm trẻ con mà hát, đã cho đàn ông vài cái tát... Cảm ơn ngón tay xấu xí nhé! Cảm ơn cơ thể sẽ không tồn tại lâu này. Cảm ơn đùi to nhé! Hãy già đi và bảo vệ trái tim cùng chị nhé!

MẶT NẠ, TÔI CẦN RẤT NHIỀU MẶT NẠ

Cư dân mạng hay chia sẻ những bức ảnh châm biếm mặt nạ xã hội kiểu kiểu “kẻ thù nguy hiểm không phải là quân địch trước mặt mà là đứa bạn thân cầm dao ở sau lưng”, làm con người ta cũng chợt dạ sấm ngay cho mình một xấp để sẵn trong túi áo để tiện dùng như khiên chắn an toàn cho trái tim vốn yếu đuối từ thuở lọt lòng của mình. Ôi dào vớ vẩn! Đừng trách người đeo mặt nạ, chỉ trách bản thân không sáng suốt chọn đeo một cái chất chơi hơn ngay từ đầu.

Mặt nạ ở khắp mọi nơi và trở thành người bạn đồng hành không thể thiếu của nhà nhà, người người! Mặt nạ cùng trẻ nhỏ đến trường đối phó với điểm số và bạn học. Mặt nạ trước là bảo vệ người lớn khỏi những sự “mất mặt” không đáng đó, sau là hoàn thành những mục tiêu toan tính nhất định. Công dụng của nó linh hoạt một cách không thể dễ hiểu hơn: dùng chế độ cười khi đang đau khổ, mặt nạ vui che ghen ghét, mặt nạ bình thản lấp đi lo sợ, và mặt nạ cuồng nhiệt cho những rung cảm chưa hề tồn tại. Mặt nạ giúp chúng ta diễn tốt diễn sâu và tròn vai cả khi đã rời sân khấu cuộc đời. Sao lại ghét một thứ vi diệu vì bạn chưa bao giờ thử? Hãy mua ngay mặt nạ, mua 10 tặng một, free ship và xài lâu vĩnh viễn không thể tháo ra!

Năm phút dành cho quảng cáo đã hết!

Thực tế là như vậy:

Bản thân người viết do tính chất công việc thường xuyên phải gặp gỡ nhiều con người, quăng mình vào nhiều mối quan hệ mà dù muốn dù không, nó cũng có sức nặng nhất định cho cuộc sống. Một talk show bình thường hàng tháng có thể tiếp đón từ ngôi sao hạng A đến bác sĩ phụ khoa, diễn viên múa đến anh bán lúa, chính trị gia đến người khóc mướn đám ma, vũ công đến lão công công... Vị nào cũng chất, cũng hay (vì nếu câu chuyện lên sóng truyền hình có nội dung không hấp dẫn thì hụt rating, hụt tiền, rút sóng mất). Những người đóng tròn vai, đeo mặt nạ thích hợp cho vai diễn luôn là người được đánh giá cao hơn cả. Một nhà tâm lý đến khuyên giải chuyện nuôi con hằn nên xởi lởi ngọt ngào và tỏ ra đầy kinh nghiệm, một đầu bếp phải chắc tay lắc chảo và làm khán giả chảy nước miếng dù chỉ với một trái xoài, một người đẹp trai thì chỉ cần cứ đẹp trai và cười hoài, là đủ. Mặc dù ở ngoài đời có thể chuyên gia tâm lý gia đình chưa hề chăm con nhỏ, đầu bếp lên ti vi quên nêm gia vị, anh chàng đẹp trai răng trắng mũi cao múi nào ra múi đó mà trong đầu chả đánh vần nổi tư duy là cái chi chi thì cũng hồng sao. Quan trọng là cái mặt nạ bạn chọn đeo thật tinh tế và phù hợp trong môi trường nhất định. Chúng ta không trả lời nổi câu hỏi TÔI LÀ AI? (Lưu ý ai coi Kungfu Panda sẽ biết nha, mấy câu trả lời đơn lẻ kiểu “Tôi là Trinh”, “Tôi là Nữ”, “Tôi là MC”, “Tôi là con ba má tui” ... đều sai bét hết nha vì “Trinh”, “Nữ”, “MC”, “Con ba má tui” lần lượt là tên, giới tính, nghề nghiệp, quan hệ của tui... Và tất cả những thứ đó không hề là bạn, mà chỉ là KHÁI NIỆM RIÊNG LẺ dùng để mô tả). Ừ vậy đó, người không biết mình là ai thì càng phải tốn tiền tốn sức mua nhiều mặt nạ và vật vã với nó! Người hiểu rằng mình chính là tất cả những khái niệm riêng lẻ để mô tả bản thân thì càng phải tinh tế hơn trong việc dùng nó! Xài đúng, xài đủ và với một thái độ thích thú: nó biến thành MẶT NẠ HẤP DẪN VẠN NĂNG. Dùng mặt nạ không đúng cách: cả xấp sẽ nhập lại thành một chế độ duy nhất là GIẢ TẠO!

Hãy là một người thiên biến vạn hóa về cảm xúc, cực kỳ hợp nhất với hoàn cảnh và tâm trạng của bản thân cùng môi trường hiện hữu. Biến mặt nạ thực tập thành da thật, để đau thật cùng nỗi buồn của người bạn thân, để lâng lâng lơ lửng trong một cuộc vui hội họp, để cương nghị quyết đoán trong các mối làm ăn, hãy cười mất nhân cách cho một câu đùa duyên khóp miếng trên bàn ăn, biết đổi chế độ lạnh lùng tàn nhẫn vẫy chào những mối quan hệ mục ruỗng và đừng quên ấm áp vô cùng tận với gia đình, trẻ nhỏ, động vật... Đừng để chế độ Không Cảm Xúc của Hồ Quang Hiếu thành niềm tự hào “Tôi đang sống thật”.

Vì bạn là tất cả cảm xúc của bạn, bằng thứ cảm xúc chân thật và mặt nạ thích hợp, bạn sẽ là tất cả cảm xúc của người khác.

Mặt nạ mới ra lò đây, mua ngay kẻo hết! Mạ dzô mạ dzô!

ĐẦU KIA CỦA YÊU THƯƠNG

Trái ngược với yêu? Có ai đó lạnh miệng trả lời liền: Là GHÉT!

Lạnh lợi ghê! Xin thưa. Sai bét!

Ghét và Yêu tưởng chừng ngự trị trên hai thái cực nhưng không phải. Thậm chí, hoang đường mà nói thì hai tội nó tuy hai nhưng mà một. Tưởng tượng nhé, khi bạn Yêu một ai đó: bạn nhớ người đó nhiều sau bản thân mình một tẹo mỗi ngày, bạn tìm để nhận dạng người đó đầu tiên trong một tấm ảnh tình cờ lướt qua, bạn cảm thấy sao sao đó trong tim khi người đó hạnh phúc (tất nhiên không phải cùng mình), và có một sự bức bối không hề nhẹ khi người ấy thân thiết cùng ai khác. Điều đó xảy ra tương tự với người mà bạn ghét: bạn thù dai tới mức nhớ tên và lỗi của nó sau chừng ấy năm, tấm hình đông người vậy mà bạn vẫn ngó tìm mặt nó đầu tiên, và vô cùng bất an khi nó hạnh phúc cùng ai khác không phải mình. Y chang Yêu. Vậy Yêu và Ghét là một: như hai bông hoa hồng cùng loại khác màu, một đỏ - một vàng, một nồng nàn - một phản bội. Yêu và Ghét dính với nhau bằng một sợi chỉ hồng không bao giờ thoát ra được, sợi chỉ mang tên Quan Tâm. Vì còn quan tâm người ta mới có nhã ý hỏi han nhau xem còn khỏe không hay chết chưa mặc dù “kể từ ngày đó đôi ta chẳng thấy nhau, em sống ra sao yêu người thế nào” (trích bài Người yêu cũ), còn quan tâm mới thấy lòng vô cùng bất an, râm ran hay nồng nàn khi có vấn đề gì xảy ra liên quan đến đối tượng mà ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Không Còn Quan Tâm, không có nhã hứng quan tâm, không việc gì phải quan tâm và thực sự không muốn quan tâm vì không còn tìm được lý do gì để quan tâm nữa, thì sẽ chính thức giải thoát khỏi mớ bòng bong mang tên Yêu-Ghét. Bông hồng đỏ hay vàng không quan trọng nữa, vì mình đã buông bỏ rồi.

Vậy đầu bên kia của yêu là Lãng Quên. Nếu muốn dừng yêu ai, ghét ai, đơn giản chỉ cần buông bỏ. Xin người, đừng tự xây nên bất kỳ cây cầu nào để đến với người ta. Đừng viện bất kỳ lý do lý trấu gì để liên lạc nhắn tin, dò la, thăm hỏi người quen, dòm lén Facebook, nhìn trộm Instagram hay cả mớ ảnh cũ lâu ngày chưa (dám) dọn treo bày tủi lưa trong phòng cũng làm ảnh hưởng đến quá trình Lãng Quên đang phấn đấu. Đừng tạo ra bất cứ lý do nào để quan tâm người ta cả để mà Quên.

Phải quên đi! Người chưa từng tồn tại sẽ không ảnh hưởng đến cảm xúc của bạn. File rác đã delete khỏi Trash, đương nhiên cũng không chiếm tí dung lượng ổ cứng nào nữa. Nhẹ tênh, sạch sẽ. Quên như chưa từng nhớ. Đi như chưa từng đến. Và chúng ta lại thênh thang một đường tiến bước. Để rồi chạm mặt nhau trên đường đời, đó không còn là một cái nhú mày nhăn trán phốt lờ, mà chỉ là thoáng mỉm cười nhẹ tênh: “Xin chào, nhìn bạn quen lắm, hình như chúng ta chưa gặp lần nào...”

#ngoanonotes

NGƯỜI BẠN PHIÊN PHỨC CẦN THIẾT

Hồi đó tôi có một anh bạn hàng xóm người Mỹ tên Nate, tạm gọi là Nate lạ lùng vì anh ấy vừa lạ vừa không được cao. (May quá Nate không biết đọc Tiếng Việt.) Bù lại anh ấy thừa hưởng đôi mắt xanh viền mắt ong tuyệt đẹp của thân mẫu là cô Sue-tốt-bụng (ai hay tặng quà cho Trinh đều là người tốt) và một body sáu chục múi cứng cáp khỏi phải chê. Bọn tôi cùng tuổi, nhưng trong khi mình dành gần hết 30 năm cuộc đời an phận mài mòn tại duy nhất một thành phố thì Nate đã xài hết 2-3 cuốn passport cho việc chu du khắp thế gian. Sống và làm việc ở nhiều thành phố khác nhau trên thế giới, nhân dạng của Nate chẳng khác gì các anh Tây ba lô mê du lịch bụi đang lơ phải lòng Việt Nam: quần lửng áo thun, giày thể thao, ba lô tiện dụng và vật bất ly thân là chai nước suối to oạch loại có thể tìm thấy tại bất cứ cửa hàng tiện ích nào trên đường. Chẳng biết Nate làm cái gì, mà trong khi tôi cắm đầu soạn kịch bản để hôm sau đi dẫn lấy vài đồng bạc lẻ thì hắn đang vất chân lên ghế bấm enter cho mấy đơn hàng online buôn đồ linh tinh xuyên trái đất gom vài nghìn đô mỗi ngày. Hầu hết thời gian, Nate luôn bận rộn với lịch tập yoga xen kẽ gym, party cuối tuần tại các sự kiện dành cho người nước ngoài. Tôi thì không có nhã hứng tham gia chèn chén cùng hội ấy lắm nhưng cũng chưa bao giờ thôi cảm kích khi Nate giới thiệu cho mình những địa điểm mới bí mật để nhấm nháp vài ly xả stress: đó có thể là quầy lounge kế bể bơi trên tầng thượng của khách sạn, đó có thể là một mảnh đất trống được decor trang trí lại vô cùng ấn tượng chuyên dành để tổ chức tiệc nướng và bia bọt ngoài trời, thỉnh thoảng là quán Nhật có món cá trích ép trứng ngon muốn xỉu, giá phải chăng ngay sát nhà mà chắc sống thêm chục năm nữa cũng chưa chắc mình sẽ phát hiện ra. Bù lại, tôi trao đổi cho Nate mấy quán ăn cây nhà lá vườn món Việt giá Tây trong xó hẻm hoặc mấy quán nát nát giá trên trời nhưng trang trí quái dị tuyệt vời, hoặc mấy món bia hổ lốn như kiểu bia đen trộn xoài, bia tô chia chén... Nate cũng cảm thấy vô cùng cảm kích về điều đó.

Cuối cùng thì một anh chàng tuyệt vời như vậy có gì phiền?

Thứ nhất, bạn ấy chưa bao giờ ngừng ca cẩm về việc tôi lười tập thể thao. Nate phiền phức đến mức ngày nào gặp lại cũng hỏi “Ê Trinh, chừng nào cậu chịu tập yoga đây?”, đến nỗi mà cuối cùng tôi phải chịu thua mà lết xác đi tập. Rồi như một người thầy giáo tận tâm không ai mượn nhưng rất thiết tình muốn khai sáng cho trẻ nhỏ, xong giờ tập là Nate lanh lợi góp ý liền “Tôi thấy cậu chưa bao giờ cố gắng hết sức cả, cậu thấy cả lớp đều trồng chuối thành công không sao cậu còn chẳng nhắc nổi cái mông lên cùi chỏ?” Tôi quê xệ quá trời dẫu mỗ cãi cùn “Cậu không thấy cái cô bên cạnh tớ ngủ từ đầu đến cuối giờ à? Tớ theo hết các động tác là thiện chí lắm rồi, vả lại các cậu đã tập hai, ba năm chẳng phải dân chuyên nghiệp còn gì”. Xong ngoay ngoáy nhảy vào taxi về nhà không quên than ôi hôm nay thật vất vả, bỏ lại Nate sau lưng đang tất tả đi bộ về nhà tay xách nách mang mấy chai nước suối.

Thứ hai, bạn ấy hay khen. Mà ở đất nước tôi thì thứ ấy hay đi kèm điều kiện nên nghe thường không quen tai lắm. Làm cái gì Nate cũng khen: post tấm hình thì Nate khen mắt đúng là có thẩm mỹ thật, gọi một đĩa salad thì khen ô cậu thật biết cách ăn uống khỏe mạnh, chọt chọt ngón tay xài cái app cùn vẽ ùn ùn vài nét thì khen sao mày vẽ đẹp thế chắc có thể thành họa sĩ. Có hôm mình cáu quá đập bàn cái ầm kêu: “Cậu bớt bớt khen mình có được không? Nếu không tớ tưởng thật đấy!” Nate ra chiều không hiểu, gãi gãi đầu bối rối. Mình tới luôn: “Rộng rãi lời

khen là tốt. Nhưng khen lố là xấu. Ví dụ nhé: Người lớn chúng ta vốn là những đứa trẻ, khen một đứa trẻ tột tận mây xanh cũng là một cách dạy hư nó vì nó tưởng nó là nhất vũ trụ rồi, không cần phải cố gắng đấy!” Lúc đó Nate nhẹ nhàng bảo: “Trinh. Người lớn hay trẻ nhỏ chúng ta đều đang trên hành trình đi tìm chính mình, bọn tớ từ nhỏ đã được dạy phải chỉ cho người khác thấy những mặt tốt và cả mặt chưa ổn của một ai đó. Có thấy được mình giỏi ở đâu và dốt điểm nào thì mới hoàn thiện bức chân dung bản thân đa chiều hơn được chứ?”

Và sau bữa ăn đó, bọn tôi thống nhất thay vì khen nhau “Cậu giỏi thật đấy!” thì chỉ nên gật gù: “Cậu đã rất cố gắng trong chuyện này, cậu làm tốt lắm!”

Thêm một trong những điều phiền phức của Nate là hay lôi kéo người lạ về phía tôi. Thỉnh thoảng Nate hay add tôi vào một nhóm nào đó, hoặc thêm tên một ai đó lạ hoắc vào cuộc hội thoại rồi hồn nhiên mai mối “Trinh ơi đây là ABC - bạn ấy giỏi về thời trang lắm hai người nhớ chơi với nhau nhé!” Lúc đó mình chỉ gượng gạo “Ok cảm ơn nha để liên hệ sau...” mà thực sự lòng chỉ muốn lật cái bàn mà gào lên “Tớ đủ bạn chơi rồi cậu không phải giới thiệu!” Một hôm ức quá trình bày quan điểm rằng tình nghĩa là duyên nợ, bạn bè hay người yêu thì đều phải chờ đến lượt mình thì ma thuật mới xuất hiện, Nate lắc đầu nguầy nguậy: “Cậu mới là đồ điên vì duyên là do mình tạo ra, cậu không chủ động thì chẳng bao giờ có được những mối quan hệ như mơ được! Cứ ở đó một mình chơi với dế thì bao giờ mới có người-trong-mơ xuất hiện hả?” Mình im luôn. Ừ! Đúng là duyên, không phải là trên trời rơi xuống thật...

Nói chung là Nate phiền lắm! Nhưng nghĩ lại, không có Nate thì mình cũng chẳng tự giác đi tập yoga, hùng hục gym để khỏe mạnh. Chẳng tự giác nghiên cứu bán hàng online xuyên Trái Đất để được giàu như hắc. Chẳng cời mở hơn với các mối quan hệ mới, sẵn sàng book vé đi du lịch một mình và thỏa mãn nhấm nháp một ly margarita ngon như mơ vào lúc hoàng hôn năm giờ chiều trên sân thượng của phòng trưng bày gió lồng lộng... Thế đấy! Mấy khi gặp được người bạn nào đủ phiền phức và bản lĩnh để kéo ta ra khỏi đám bùn ảm lười biếng mà ta ngỡ là cái chán hạnh phúc?

Cảm ơn Nate - người bạn phiền phức ạ.

THÀNH PHỐ CÔ ĐƠN

Đứng trên sân thượng lộng gió. Tôi có cảm giác cả con đường Minh Khai đang chảy về phía mình, mang theo một dải lung linh những ký ức nhiệm màu. Tôi đã lớn lên ở thành phố này và chung thủy đến cứng đầu, như phải lòng một người ai cũng thấy bình thường nhưng đối với bản thân lại là hàng cống phẩm. Vậy mà đến phút này, lại cảm thấy không biết thực ra mình đang đứng đâu? Khi vây quanh là những ánh đèn lộng lẫy từ phía xa nhưng tay không sao chạm tới. Những mặt người cười nói nhưng chẳng một ai quen. Những cái tên kéo dài vô tận trong danh bạ nhưng lại khiến ta chần chừ khi muốn nhấn “gọi” chỉ để cùng cụng ly và ngắm vẻ xa lạ này của thành phố cùng nhau. Tôi không biết mọi người ngoài đó có vui thật không như những gì họ vẫn tỏ ra trên mạng xã hội, trên mấy cái bắt tay nhanh trên đường trước khi kịp lướt qua nhau. Nhưng tôi thấy ánh nến trên bàn giả quá, cả ly rượu vang bằng nhựa cũng giả. Cuộc sống này là giả. Mà chúng ta thì quá ngây thơ. Tại sao trong một đêm ít sao như thế này, bản thân mặt trăng cũng không thể cười gượng thêm một cái để thể nhân dõ mủi lòng?

Bản thân chúng ta dù ở bên nhau, đã là người cô đơn. Vì nếu đủ đầy cảm xúc đã không cần thêm một bàn tay, cần một ánh mắt và hơi ấm khác để được yên tâm rằng mình trọn vẹn. Hai hòn đảo có xây thêm một cây cầu đá nối liền vững chãi, cũng không thể gọi là đã hợp nhất. Có chăng chỉ là những quần đảo tập trung, tô điểm cho một bờ biển vốn đã bơ vơ, độc lập. Như anh, thiếu em vẫn khỏe mạnh. Như em, không anh vẫn thờ ơ. Nhưng nếu như chưa từng thấy nhau, thì cánh cửa mở ra biết đâu lại là một con đường vòng khác; hay một con thuyền khác đang dong buồm ra biển mênh mông. Anh trong em là một bầu trời rất khác, là một hình ảnh phản chiếu khác của sức mạnh độc lập, của tự do và chung thủy bởi niềm tin: sao có thể rụng, hoa có thể tàn, nhưng ánh mắt sáng ngời của anh cùng bàn tay yêu thương non nớt ấy sẽ là chỗ dựa an toàn dẫn lối em qua những đêm u tịch nhất. Xa hơn thành phố đơn chiếc này, anh có đi đâu, cùng ai. Trong giấc ngủ ấy, tiềm thức vẫn âm ỉ cái ấm áp của chiếc chăn mình đắp cùng nhau trong vô vọng. Em, tổn thương hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa. Trong thành phố nhạt nhẽo này, em có cố gắng hơn cũng không vô hình hơn được nữa. Còn anh, thành phố anh sống có cầu vòng hạnh phúc có rực rỡ như truyền thuyết vẫn kể không?

Thành phố này không cô đơn, nó chỉ là yếu sóng và tín hiệu sóng não của chúng ta không thể bắt kịp nhau được nữa. Chúng ta đang dần bị kết nối giữa modern age. Và tôi thì đang ở đây để bắt đầu bước đầu tiên tìm hiểu: “Rốt cuộc là em đang ở đây, làm gì vậy?”

SAO CỨ PHẢI HY SINH

“Em đã hy sinh cả buổi sáng để chờ, tại sao đến lượt em lại hết chỗ chứ?”

“Vợ đã hy sinh rất nhiều cho gia đình này, tại sao chồng lại đối xử với vợ như vậy?”

“Ba mẹ đã hy sinh cả đời lo cho con, con không nghe ba mẹ một lần này được sao?”

“Tôi đã hy sinh quá nhiều cho công ty, đổi lại được gì chứ?”

...

Vâng. Ai cũng hy sinh, ai cũng mất mát. Từ thứ nhẹ tênh như tiền bạc, thời gian đến của cải giá trị hơn là tuổi trẻ, lòng tự trọng, sức sống, niềm tin... Mỗi người trong đời thiết nghĩ đôi lúc đuối lý cũng đã tự cho rằng bản thân hẳn đã hy sinh nhiều, mà nhận lại chẳng được bao nhiêu. Rồi tủi thân, rồi tức tưởi!

Tôi chưa bao giờ cảm thấy thuận tai với hai từ này. Có quá nhiều người giữa đường nhận ra mình đã rơi rụng nhiều thứ từ hành trang bắt đầu rồi tiếc nuối gào lên: “Vì tôi đã hy sinh!” Nghe mệt lắm! Nếu có một ai đó đứng trước mặt tôi và nói: “Anh đã hy sinh nhiều cho em”, hẳn tôi sẽ giữ nguyên cấu hình mặt ác đáp liền, “Đó là do anh chọn, em không ép!” Đối với tôi câu này tương tự như là “Sau tất cả, là lỗi của em còn anh không có tội chi cả!”, thấy dễ nổi đóa không?

Đơn giản, theo tiểu thuyết gia Stefan Zweig đã nói “Sự hy sinh chẳng còn ý nghĩa sau khi bạn bắt đầu cảm thấy mình đang hy sinh.” Ngay từ đầu, bạn biết rõ ràng mình sẽ mất mát một điều gì đó trước khi bước vào nó. Thậm chí bạn còn thừa thông minh để biết cụ thể những thứ sẽ mất đi là gì, mức độ tổn thương là bao nhiêu, và hơn hết nếu vượt qua tất cả những thứ đó mình sẽ thụ hưởng những gì. Cả một đứa con nít hai tuổi còn biết nếu ăn hết đĩa trái cây sẽ được mẹ cho chơi ipad thì có gì một động vật trưởng thành cấp cao đứng đầu trong chuỗi thức ăn lại không tính nổi vài bước cơ bản trong luật chơi mang tên cuộc sống?

Anh đã biết hết. Cô đã tỏ tường. Họ nắm rõ luật. Chúng ta chấp nhận. Vậy là cuối con đường, sau khi thụ hưởng không thỏa đáng mình lại đổ hết lỗi cho đối phương và ăn vạ trên hai chữ “hy sinh” cao cả. Đừng ai hy sinh cả! Đơn giản hãy chỉ là “Tôi đã lựa chọn và việc đến nước này đúng là lỗi tại tôi một phần”. Có chơi có chịu.

“Em đã bỏ cả buổi sáng để chờ, đến lượt em lại hết chỗ là do em đã quá tin rằng các anh chị đã có thể làm việc chuyên nghiệp hơn”

“Vợ đã để lại sau lưng nhiều điều quý giá, giờ nhận lại là sự đối xử tệ bạc thế này. Hẳn là do vợ đã tính sai ở bước nào đó... Chồng có thể cho vợ biết vợ đã không tốt ở đâu không?”

“Ba mẹ đã dành cả đời lo cho con, những người yêu thương con như vậy làm sao có thể nở nhìn con đi sai đường chứ?”

“Tôi đã tốn quá nhiều sức lực chất xám cho công ty, có thể đổi lại chẳng được gì nhưng ít ra tôi

biết rằng mình chưa đủ sáng suốt để từ chối nơi này ngay từ đầu.”

Như vậy dễ chấp nhận hơn không? Hãy nói “Tôi lựa chọn để chia sẻ khó khăn cùng bạn” thay vì “Tôi hy sinh và bạn cần biết ơn điều đó”. Để đối phương đỡ phải dị ứng với hai chữ “hy sinh” to tát mà buông lời tổn thương: “Là do bạn chọn, không ai ép!” với cấu hình mặt không thể ác và lạnh lùng hơn nữa...

Chúc chúng ta ai cũng sáng suốt, nghĩ cho mình kỹ kỹ và bớt bớt dùng từ hy sinh mong ai đó hiểu lòng.

Chào thân ái và quyết thắng!

ĐÀN BÀ HƠN NHAU LÀ Ở TẤM LÒNG

Chứ không phải tấm chồng!

Bạn cưới một con ngựa đẹp thì chỉ mỗi con ngựa đẹp thiệt thôi chứ làm quái gì phải ép người khác nghĩ rằng bạn cũng thật là dũng mãnh (nhờ ăn ké con ngựa). Chúng ta cứ hay nhầm lẫn thứ khác là mình, giá trị của thứ mình sở hữu chính là giá trị bản thân mình. Nên việc nâng cấp giá trị bên trong thì luôn không quan trọng bằng việc làm cách nào để có nhiều thứ thuộc về thể diện được trưng bày hoành tráng nhất có thể.

Người ta bảo lấy được chồng tốt là phước phần của phụ nữ, đồng ý! Nhưng chưa bao giờ mình nghĩ rằng một anh chồng tốt sẽ là khiên chắn hoàn hảo cho một cuộc đời kém cỏi hơn. Tôi tin một cô gái lấy được chồng tốt bởi cô ta xứng đáng có nó, hoặc chắc chắn nàng đã nắm rất rõ nguyên tắc nời nào úp vung nấy. Ông bà ta chẳng bao giờ sai ở khoản diễn đạt kinh nghiệm sống chỉ bằng mấy câu châm ngôn, tục ngữ, ca dao ngắn gọn, ví dụ trong trường hợp này dịch ra sát nghĩa “Nguu tầm nguu mã tầm mã”. Nếu không hợp nhau ngay từ đầu đã chẳng đâm đầu vào đời sống chết cạnh nhau. Điển hình như trường hợp của người phụ nữ nhận nhiều bánh GATO nhất thế giới là Đệ nhất phu nhân Hoa Kỳ Michelle Obama - người sở hữu một cuộc hôn nhân trọn gói rõ ràng với vị tổng thống được yêu mến thuộc hạng nhất hành tinh, thần thái như minh tinh và tuyệt đối chung tình, chưa kể là tâm điểm của mọi hội nghị thượng đỉnh. Một người đàn ông như thế thì tốt hay xuất sắc vẫn còn là một danh từ quá khiêm tốn để nói về, nhưng không vì thế mà nhân gian có thể chốt hạ Michelle đúng là một người đàn bà may mắn hết chỗ chê vì nếu bà không có tư chất vạn người mê thì Hắc Soái Ca Barack Obama cũng không rước bà về hầu hạ vâng dạ như truyền thuyết vẫn kể. Người phụ nữ “đồng thanh đồng khí” với tổng thống Hoa Kỳ tự hào về chồng mình nhưng chưa bao giờ xem đó chính là thành tựu cả cuộc đời vì hơn ai hết bà hiểu rằng giá trị của mỗi cá nhân phải được đo đạc trên những cán cân riêng biệt. Người phụ nữ trí thức này bước ra từ Viện Đại học Princeton và sở hữu luôn tấm bằng tiến sĩ luật từ Harvard, bà tỏa sáng với bộ óc lạc quan tinh tế, xuất hiện trong phong cách thời trang gọn gàng sang trọng, những buổi phỏng vấn đơn lẻ chất chơi cùng những điệu nhảy bốc hột hơi cùng các sinh viên trẻ khỏe, hơn hết đây cũng chính là cố vấn thân tín của hắc soái ca - một chính trị gia lỗi lạc. Một người phụ nữ toàn năng kết hôn cùng một người đàn ông toàn mỹ thì có gì là sai chứ?

Phụ nữ hơn nhau ở bản lĩnh sống, ở cách đối nhân xử thế thì cho dù có ế vẫn thực tế hơn một cô gái như hoa suốt ngày bô lô ba loa về sự thành công của chồng mà dường như sự đóng góp của cô nàng là bằng không. Hãy lấy một người chồng tốt vì anh ta xứng đáng với giá trị của bạn, chứ không phải để thỏa mãn vấn nạn chồng càng nhiều like thì hôn nhân mới tròn vai hạnh phúc. Mình nói thế có dễ hiểu không?

NGƯỜI ĐI Ừ NHỈ NGƯỜI ĐI THẬT!

Mỗi ngày Tân Sơn Nhất có biết bao chuyến bay đủ số hiệu cất cánh trên đường băng, tàu lửa cũng ầm ầm lăn bánh đều đều trên ray. Thế mà trong những hành khách hẹn sớm quay về rồi quay lưng đi luôn ấy có mấy ai sẽ thực sự trở lại đúng như lời hẹn ước? Cũng đã quá nhiều lần tôi tiễn một ai đó rời xa đời mình, bằng tấm chân tình bịn rịn và nỗi mong chờ chân thực nhất có thể cùng lòng tin da diết rằng lần gặp mặt này không phải là lần cuối, giây phút vẫy tay chào nhau đi nhé chỉ là thoáng chốc tạm thời... Ấy thế mà, nó quả thực là cuối cùng vì đã nhiều năm tháng trôi qua, chuyến bay năm ấy đi đã đủ xa mà người hẹn ngày gặp lại vẫn chưa một lần tái ngộ.

“Người đi ừ nhỉ người đi thật!” Người đã quyết định đi, vé tàu cũng mua rồi, lẽ nào là giả vờ? Thế mà thay vì quay về sau khi tàu rời bến, ăn một bữa no nê ngon lành để quên đi nỗi buồn chia xa, quay trở về nhà và sống tiếp một đời nở hoa thì có nhiều người lại chọn đứng mãi ở sân ga để vẫy tay hoài hoài, cứ như vậy rồi héo hon gầy mòn như khô mực. Tội tình gì?

Hồi coi Nửa đời ngơ ngác ở sân khấu kịch Hoàng Thái Thanh, người viết khóc hết nước mắt. Chi mà anh kia khờ dữ! Vợ cũ đi nước ngoài cưới chồng mới rồi còn chờ hoài, để đợi ngày gặp lại. Thà anh chờ vài năm rồi thôi, anh chờ chi cho héo mòn hết cả nửa đời người. Rồi ngày gặp lại ngỡ ngàng ồ sao cô gái quê vận áo bà ba ngày nào giờ quá sang, dòm cái lu nước có loăng quăng là té xỉu, hờ chút là bĩu môi dè bĩu “Ồ... Anh ngày xưa đó hả anh...!”, “Giờ em sống vui lắm! May mắn mà hồi đó em xa anh...” Chờ người ta làm chi rồi cay đắng dữ vậy anh Hai! Anh chờ người trong quá khứ quay về ở tương lai rồi quên bằng đi hiện tại, rằng cô Út bỏ hết tuổi thanh xuân để dành thương anh thiệt! Anh bỏ ngoài tai hết tiếng lòng, vì mắc trông hoài cái vé khứ hồi chưa chắc đã tồn tại của chị Hai - người đi biệt! Chờ làm chi mà khờ, khờ cả một đời, không chỉ khổ anh, mà còn kéo theo mấy mảnh đời đều ngơ ngác! Tội tình chi!

Hồi đó người viết cũng ghét Rose trong phim Titanic lắm! Chi mà bội bạc! Người yêu hy sinh cho mình được sống, vậy mà mình sống hạnh phúc thiệt! Không dành năm mươi năm còn lại để thờ người yêu mà lo tung tăng cùng người này người khác, học cưới ngựa bắn cung, trở thành bà này bà nọ, vòng quanh thế giới tận hưởng cuộc đời. Người đâu mà vô tình! Giờ nhìn lại, so với anh Hai của Nửa đời ngơ ngác, chị Hồng Titanic có vẻ hợp lý hơn. Người đi thì cũng đi rồi, mình cũng phải sống tiếp cuộc đời dở dang thôi. Cái hào quang hay nổi bần hoàng của quá khứ không bao giờ nên là một rào cản bạn đến với hạnh phúc mới. Người ở thương người đi thì vui lòng sống tốt. Biết đâu sau này gặp nhau đột ngột thấy lại quý nhau hơn vì đã không đổi không hờn “May nhờ ngày đó anh đi mà đời tôi đã vinh quy tởa sáng”.

Phải có một lý do nào đó mà nhiều người ưu tiên nói “See you when I see” (“Hẹn gặp anh khi mình gặp”) dù ý nghĩa vô cùng huề vốn, chứ ít khi nào dám chắc nịch “See you tomorrow” (“Ngày mai gặp lại nhé!"). Có chắc gì sau lần gặp này, mình còn đủ duyên để gặp nhau trong 24 giờ tới?

Thế nên người đi cứ đi đi, đừng hẹn ngày gặp lại. Còn thương nhau thì sẽ quay về. Mà cứ biết là chắc gì khi quay về đã còn thương đâu. Nên đừng làm người khác phải nhớ lâu và tổn thương sâu về một lời hứa chỉ tồn vài giây để nói: “Chờ anh nhé, anh sẽ về!” của người đi. Sẽ không ai

làm bạn thất vọng nếu bạn không quá kỳ vọng. Lần sau nhé, đi tiễn người ta thì vui vẻ ôm hôn chào tạm biệt... Nói với người đi là “Chúng ta đã thật sự may mắn được gặp nhau, cảm ơn anh vì tất cả, anh đi bình an nhé!” Đừng thông thêm mấy câu “Anh nhất định phải về, vì em vẫn chờ...” mà tội người đi lẫn ở. Biết đâu chân trời mới, có lý do khác khiến người ta vô tình thành người thất hứa.

Người đi ừ nhỉ người đi thật!

Mình có vậy tay, cũng xa rồi

Kỷ niệm hôm trước còn hay mất

Gấp vào hành lý, thế là thôi!

KHI MÌNH MỞ CHIẾC RƯƠNG CÓ TÊN LÀ HOÀI NIỆM

Mình sẽ thấy một đồng thứ từng là quý giá, hoặc là một đồng rác không nở bỏ đi trong đó. Như khi bạn giữ kỹ cuốn lưu bút đầu tiên hồi tiểu học, quyến luyến mùi hoa mốc tường thơm từ cánh phượng ép khô chừng hơn chục năm trời với đôi dòng sến sẩm: Kẹo thơm mùi dứa kẹo thơm chanh/ Tui nhớ bạn xa tui để dành... Yeah, cái cuốn lưu bút quý hơn Cửu Âm Chân Kinh trong Kiếm hiệp mấy chục năm trước, tưởng có thể thành của hồi môn, giờ lại thấy hình như hơi chật chỗ. Gần nhất là cái áo thun còn thơm mùi mồ hôi người yêu cũ mà khó khăn lắm mới xin xỏ được trong đêm gặp cuối cùng, lại trở thành một dị vật hay hay không biết nên bỏ ngay hay tạm thời để đó... Khi ta mở chiếc rương mang tên Hoài Niệm, phải nhìn quanh quất xem có ai ở trong phòng không rồi mới dám hít một hơi thối phù lớp bụi hồng óng ánh, can đảm cắn môi nhắm mắt mở chiếc rương cũ cốt kết ra. Để rồi...

Lạc tới một dòng sông tên Kandagawa ở tít xa Tokyo Nhật Bản, nơi cô gái ôm thau đồng cùng cục xà phòng thơm, ướt lạnh chờ chàng trai trước nhà tắm công cộng rồi khúc khích cùng nhau về căn hộ bé tí ti nơi cửa sổ nhìn ra dòng sông Kandagawa lấp lánh... Bài hát của hoài niệm đưa người ta về một không gian ký ức chật hẹp và đẹp đến nao lòng, nơi điều kiện thì thiếu nhưng sự kiên nhẫn luôn thừa cho nhau. Nơi mà hộp bút chì màu 24 cây không bao giờ thôi mang đến phép màu trong từng bản vẽ, để người ngồi soi bóng trước anh thỉnh thoảng lại cựa mình chớp mi trước lời khen “Đẹp lắm...”

Khi người ta mở chiếc rương trong hoài niệm, vài nốt trong bài hát cũ cũng đủ làm sống dậy cả một xác thân khô và những mô não tưởng chỉ còn ám màu xanh đồng tiền giấy.

Để rồi...

Người ta xem lại từng lá thư, nuốt lại từng từ và khung cảnh đã tạo ra điều đó trong quá khứ. Rồi người ra ngây người ra, rõ là chúng ta chẳng hề thay đổi, chỉ là thời gian trôi học thêm nhiều cách tự vệ mới mà thôi... Người ta mở chiếc rương ra rồi, cũng giải thoát luôn một phần tâm linh từ hôm qua đi ra trong không khí, thút thít vì bị lãng quên chỉ vì những êm đềm của thực tại.

Hoài niệm sẽ không bao giờ trở lại. Đúng. Vì nó đã đi đâu bao giờ?

Hoài niệm thì luôn ở đó, bị phong ấn cẩn thận trong chiếc rương mang tên tổn thương mà chủ nhân phải thực sự cần mới dẫn đo hoặc tò mò xem thử.

Chiếc Rương Hoài Niệm có thể là thừa thãi trong một góc phòng, hoặc choán hẳn cả nhà kho... Nhưng chủ nhân chắc chắn là sẽ không cho, không bán, không sang nhượng hay vứt ra đường cho đặng. Chỉ bởi nó là một phần của quá trình lớn lên và lột xác. Chiếc Rương tốt nhất và đẹp nhất, vẫn nên được đặt trong khu nghĩa trang Ký Ức mà thi thoảng khi đến thăm người ta chỉ âm thầm đặt lên nó một bông hoa cúc trắng, để bày tỏ sự cảm kích chân thành cho những gì đã qua. Chân tình hơn, hãy thì thầm với nhau lời thú tội đã xa... Chứ đừng mở Rương ra rồi cứ hít

hà hương mốc meo không dễ chịu của những phần thịt da đã rệu rã tự lâu rồi.

Nếu một ngày bạn đủ dũng khí mở Rương Hoài Niệm ra, hãy dùng sức mạnh đó để đóng nó lại. Bình yên và chậm rãi. Nhẹ nhõm và khoan thai. Không vì Quá Khứ, không vì Tương Lai, cũng chẳng cho Hiện Tại. Mà chỉ đơn giản, phép lịch sự tối thiểu khi bắt gặp người đang ngủ là hãy khẽ khàng... Bạn có quyền nhìn trộm lại dung nhan, nhưng đừng ngang tàng ép người ta thức dậy...

NGƯỜI KHÔNG THUỘC VỀ TA, HẸN THUỘC VỀ NGƯỜI KHÁC

Vấn đề thứ nhất: Có một số thứ sinh ra vốn là của nhau, hoặc thuộc về nhau không cần chi cố gắng: nhạc Trịnh và ngày mưa, như shisha và trà Persian Trung Đông, thịt bò và vang đỏ, chanh dây phủ lên cheese cake, xốt ớt và cao lầu, gừng và gà, Nhân Mã và Sư Tử, ... Cứ như là nếu không là của nhau mà để thứ gì khác thay thế thì thành ra ngớ ngẩn.

Vấn đề thứ hai: trong bộ bài Tarot có một lá mà nhiều người không thích xuất hiện trên trái bài của mình: The Death. Hiển nhiên, ai mà ưa sự chết chóc! Tuy nhiên, nếu chịu tìm hiểu rõ hơn về ý nghĩa của nó, người ta sẽ bớt sợ The Death bởi lẽ những Kết Thúc chưa bao giờ là điểm cuối cùng nếu như còn có hy vọng. Thân xác chết đi, linh hồn còn ở lại. Khi một việc gì đó đã đến hồi kết, có nghĩa là một thứ mới đang đến. Một thứ còn dang dở được khép lại, nghĩa là bạn đã rảnh tay để sẵn sàng bắt đầu một việc khác. Tóm lại, The Death tưởng chừng như u ám và xui xẻo lại là lá bài tốt nêu ra cách giải quyết tối giản nhất cho mọi vấn đề: hãy chết đi, để được sống lại.

Cộng vấn đề một và vấn đề hai lại, chúng ta có can đảm đối mặt với vấn đề ba cũ kỹ nhưng cũng gây bao tổn thương tột cùng cho cả Trái Đất: Người không thuộc về ta, có nghĩa là thuộc về người khác.

Người bỏ ta, thì cũng đã đi xa lắm rồi. Người ta lạnh nhạt từ chối, thì cũng đã đau đủ rồi. Xin bạn đó! Khi một mối quan hệ chết đi, hãy cho nó cơ hội được an nghỉ. Dù đứng trước mộ hờn khóc tỉ tê không muốn về, hay đào đào bới bới dưới cỏ xanh, thứ nhận được cũng chỉ là nhúm xương lạnh đã rã rời không da thịt. Việc bảo tồn những thứ đã khuất, hãy để cho nghĩa trang. Việc của mình sau sự ra đi của một điều gì đó là sống tiếp, tươi mới và đàng hoàng, rõ ràng và hạnh phúc để bù đắp cho tất cả! Bù đắp cho tất cả những lời xin lỗi vì đã không đủ tốt cho nhau. Bù đắp cho những vết thương sâu mà chủ nhân tin rằng chỉ có người gây ra nó mới có quyền năng lành lại. Thật hoang đường! Khi một tình yêu không đủ lớn làm tổn thương tâm hồn bạn và để bạn chết đi cùng với nó, thì chỉ có thể là một tình yêu lớn hơn xuất hiện mới đủ quyền năng cứu rỗi mà thôi. Vì chỉ người ta thương mới làm ta đau, nên phải cần những người ta yêu sâu mới làm ta vui lại.

Hãy nghĩ đơn giản nghĩ rằng nếu cuộc đời là một vở kịch dài thì dù nội dung gay cấn hay tẻ nhạt, diễn viên cần tôn trọng những phân cảnh rõ ràng mang ý đồ của đạo diễn. Hai người gặp nhau và yêu nhau ở cảnh đầu, chưa chắc sẽ mãi mãi bên nhau ở những phần sau vì việc tạo màu cho vở kịch còn cần rất nhiều gia vị từ những nhân vật khác. Mỗi người một vai, hãy diễn tốt phân cảnh hiện tại, đừng vì quá xúc động và cứ cứng đờng không thêm diễn nữa để cả vở kịch trơ ra, đạo diễn chẳng có để mà la, chỉ là khán giả xung quanh thấy chán mà bỏ rạp về hết...

Nói rồi nghe, người không là của mình, thì trước sau gì cũng sẽ tìm cách xa mình. Có những mùa Hè rực rỡ, trong khoảnh khắc người viết đang ôm chặt chàng trai Nhân Mã cao to của

mình phi thuyền với tốc độ cao ra đảo chỉ để ngắm hoàng hôn đỏ rực đang đốt cháy bờ biển, mới biết rằng sự ra đi của chàng trai trước đó quả thực là hợp lý vô cùng. Cứ như là sự mất mát của nhân vật A là để tạo tiền đề cho nhân vật B xuất hiện. Nếu người trước không buông tay, thì sau những đắng cay bạn sẽ không thể nào gặp được người thực sự muốn cùng mình đi tiếp chặng đường còn lại, toàn tâm toàn ý, hợp lý mọi lý do và không vòng vo trong mọi chuyện.

Để A đi đi, đừng trách hờn chi cả. Thay vì suốt ngày treo status buồn thảm, u ám và tìm cách hack nick của người xưa để dây dưa tìm hiểu... Thì bạn có thể chọn phương án B là sống tốt hơn mỗi ngày: ăn uống điều độ, mở rộng quan hệ bạn bè, học thêm môn mới, làm việc chăm chỉ, bớt rượu chè khóc lóc, hăng hái tập gym cho săn đùi tan mỡ, cơ bụng lồ lộ. Để rồi ngày ngày đứng nhìn mình trước gương tự kỷ “Trời ôi sao mình đẹp quá! Mình xứng đáng có những điều tôi muốn!” Và sau đó bạn có thể chọn bất cứ điều gì mình muốn và tận hưởng nó!

Hãy tin mình đi, bạn thực sự xứng đáng có những điều mình muốn, và người ấy cũng vậy. Hãy để họ đi khi không còn duyên nữa, vì các bạn có một trải nghiệm thú vị hơn đang chờ được khai phá ở phía trước. Mãi yêu!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHÚ THÍCH

- [1.](#) Hoài niệm
- [2.](#) Pi sà là cách nhại lại của từ bì xà - 陛下 - bệ hạ.
- [3.](#) Tên các tác giả và tác phẩm văn học
- [4.](#) Dựa theo lời bài hát Mặt trời bé con, sáng tác Trần Tiến
- [5.](#) Bene: Tên một chuỗi cà phê phong cách Hàn nổi tiếng tại Thành phố Hồ Chí Minh.
- [6.](#) Nhân vật trong phim hoạt hình *Kẻ cắp mặt trăng*
- [7.](#) Là một bài hát nổi tiếng được viết vào năm 1959 bởi Jerry Leiber và Mike Stoller.
- [8.](#) Rùa George hay còn gọi là rùa “George cô đơn”, thành viên cuối cùng của giống rùa khổng lồ từ La Pinta.

